

Phạm Lệ An

Mùa Đông Trên Đỉnh Yêu Thương

Chương 1

Ngồi trong phòng khách, lướt tầm mắt qua cửa sổ, tôi nhìn ra bên ngoài. Từ đêm qua, trận tuyết đầu mùa đã bắt đầu rơi xuống thành phố. Sáng nay, quang cảnh như được bao phủ bởi một màu trắng tinh khiết. Nhìn những bông tuyết đang lất phất bay ngoài trời, tim tôi chợt thất lại... vì nỗi nhớ thương một người. Tôi thật không ngờ, đã hơn năm năm trôi qua, vậy mà cứ mỗi khi nhìn thấy tuyết rơi là tôi lại nhớ thương day dứt. Hình như có ai đó đã nói rằng, mối tình đầu là mối tình khó quên. Điều này đối với tôi chỉ đúng có một nửa, bởi vì mối tình đầu của tôi không chỉ là khó quên, mà thật sự là không thể nào quên được. Ánh mắt của chàng, nụ cười của chàng, ngay cả những cái nhăn mày của chàng khi giận dỗi, và nhất là cái lúm đồng tiền xinh xinh trên má khi chàng cười... Tất cả đều còn rất đậm nét trong trí nhớ của tôi, như thể chỉ mới là ngày hôm qua hay hôm kia thôi, chứ không phải là năm năm.

Năm năm, thời gian không dài so với một đời người, nhưng để có quên đi một người thì thật sự không phải là ngắn. Tôi không hiểu

trong năm năm trời này tôi đã sống như thế nào, nhưng tôi biết rõ một điều, nếu không có bé Đông và không vì bé Đông, có lẽ tôi đã ngã gục từ lâu lắm rồi. Biết bao nhiêu lần tôi muốn buông xuôi, nhưng nhìn lại con mình, tôi lại cố gượng dậy và đứng vững trở lại. Bé Đông không có tội gì, có tội chẳng là tội của cha mẹ nó, đã tạo ra nó mà không làm tròn trách nhiệm của cha mẹ. Nó đã vô phúc không có cha từ lúc lọt lòng, thì tôi chẳng những phải làm tròn bổn phận người mẹ, mà còn phải thay thế cả người cha để đền bù phần nào sự bất hạnh của bé Đông.

Từ nhỏ, tôi đã cố gắng lo lắng thật đầy đủ không để con tôi thiếu thốn một thứ gì. Tôi có thể nhịn ăn hoặc là không mua sắm cho mình, nhưng với con tôi thì mọi thứ đều phải chọn thứ hạng nhất, dĩ nhiên là nếu tôi có đủ khả năng. Cũng may, từ khi bé Đông hai tuổi, tôi đã tìm được một việc làm tốt, lương cao, lại tương đối nhàn hạ. Buổi sáng, tôi đem con gửi nhà trẻ, buổi chiều tan sở đến đón con về. Lúc đầu, chiều nào đón bé Đông về hai mẹ con cũng ôm nhau khóc. Con khóc vì cả ngày nhớ mẹ, còn mẹ khóc vì tội nghiệp con, và vì tủi than. Nhưng dần dần đâu cũng vào đấy, bé Đông quen cô, quen bạn đã bớt khóc nhè. Mẹ nó thì cũng quen với nhịp sống bon chen và dòn dập của xã hội nên cũng chai lì đi phần nào.

Thời gian trôi qua, bé Đông mới đó đã năm tuổi. Tháng chín vừa qua bé đã vào mẫu giáo, và lúc này mới là lúc tôi phải đối diện với một vấn đề khó xử. Dù cho tôi có thể lo lắng về vật chất cho bé Đông đầy đủ như thế nào đi nữa, tôi cũng không thể mua cho nó một người cha. Hôm qua đi học về, nó meo máo hỏi tôi tại sao nó không có ba như những bạn khác. Tôi đã cứng miệng không trả lời được cho con tiếng nào. Tôi thật sự chưa chuẩn bị tinh thần để trả lời những câu

hỏi như vậy, tôi không nghĩ là con tôi đủ lớn để đặt những câu hỏi như thế này. Quả thật tôi đã làm, trẻ con nhạy cảm hơn tôi tưởng. Tôi đâu để ý là những lần đến trường đón con, nó đã nhìn thấy bạn bè có cả cha lẫn mẹ, còn nó thì chỉ có mẹ thôi.

Từ hôm qua đến giờ tôi đã suy nghĩ thật lâu mà không tìm ra một giải thích nào để nói cho bé Đông hiểu. Nói nó không có ba? Dĩ nhiên không thể được, trẻ con ở đây không dễ gì bị gạt như vậy. Nói ba nó chết rồi? Cũng không thể được, không thể nói như vậy khi mà ba nó còn sống và đang ở cách nó không xa lắm. Cuối cùng tôi chỉ còn cách nói là ba con phải đi làm xa. Nó ngây thơ hỏi chừng nào ba về hỏi mẹ? Tôi chảy nước mắt đáp đại, chừng nào bé Đông lớn hơn, ngoan hơn, ba sẽ về. Tội cho con tôi, nó đã tin như vậy, và nó đã nói rằng Đông sẽ ngoan, sẽ cố ăn nhiều cho mau lớn để ba mau về.

Tôi ôm đứa con tội nghiệp của mình vào lòng, áp má vào mặt nó. Nó còn hỏi, sao mẹ khóc vậy mẹ, mẹ cũng nhớ ba sao? Tôi ghen ngào không thể trả lời con. Tim tôi gào tên chàng, anh đang ở đâu? Có biết con anh đang bị em gạt hay không? Có lẽ anh cũng chẳng cần gì đứa con này, bởi vốn anh chẳng biết anh đã tạo ra nó. Có nó hay không đối với anh chắc cũng không quan trọng, vì chỉ những đứa con chính thức của vợ chồng anh mới thật sự là con của anh. Đã năm năm qua rồi, ngoài đứa con bằng tuổi bé Đông, không biết anh đã có thêm bao nhiêu đứa nữa? Tôi lắc đầu, xua đi những tư tưởng vớ vẩn. Cũng tại cái trận tuyết đầu mùa này, đã khiến tôi nhớ chàng quay quắt. Dĩ vãng của mười năm trước hiện về như một cuốn phim quay chậm...

Ngày đó, khi quen chàng, tôi hai mươi mốt tuổi. Với những người con gái khác, có thể đó là một lứa tuổi đầy hoa mộng. Nhưng đối với tôi thì không hoa, cũng chẳng mộng. Tôi là con gái lớn nhất trong một gia đình có bốn anh chị em, hai trai, hai gái. Năm mười chín tuổi, tôi được ba mẹ gửi đi vượt biên với gia đình người dì, và tôi theo gia đình dì dượng sang định cư tại Montreal. Hai đứa em họ trạc bằng tuổi tôi được dì dượng nuôi cho đi học tiếp. Còn tôi, tôi hiểu rõ thân phận của mình nên đâu dám đòi hỏi được giống như họ. Vả lại, cả gia đình năm người còn lại ở Việt Nam đang trông chờ vào tôi, cho nên tôi phải lặn xả ra đi kiếm việc làm.

Lúc ở Việt Nam tôi đang học năm thứ hai đại học dưới chế độ cộng sản, qua đây coi như bỏ đi. Cái bằng tốt nghiệp phổ thông đổi ra tương đương với bằng trung học bên này làm sao xin được việc làm gì. Cho nên tôi đành làm tất cả những công việc nào mà họ chịu mướn tôi, miễn là kiếm được càng nhiều tiền càng tốt.

Năm đầu tiên, tôi làm đủ thứ việc. Từ vô hộp, đóng thùng ở một hãng làm chén đĩa, cho đến đi bán thức ăn ở Mac Donald. Tôi làm ban ngày, làm cả ban đêm. Cũng may, dì dượng tôi cũng thông cảm với hoàn cảnh gia đình tôi, cho nên không lấy tiền nhà. Vì vậy bao nhiêu tiền dành dụm được, tôi gửi hết về Việt Nam. Thời đó Việt Nam mới thay đổi chính sách, ba mẹ tôi mang số tiền tôi gửi về, ra mở một cửa tiệm bán quần áo, có lẽ cũng tạm đủ để nuôi mấy đứa em còn lại của tôi.

Không biết dì tôi đã nói gì với mẹ tôi mà bà đã viết thư sang bảo rằng bên này đã đủ sống rồi, con không cần gửi về nhiều nữa. Nhưng, cho dù mẹ tôi không nói đi nữa, có lẽ tôi cũng không còn có đủ khả năng để gửi về nhiều như lúc trước, vì sau một năm làm việc quá

sức và ăn uống không điều độ, tôi đã bị đau một trận thật nặng. Sau đó, bác sĩ khuyên tôi không được làm việc quá sức, phải nghỉ ngơi và ăn uống cho đầy đủ nếu không muốn bệnh cũ tái phát.

Đúng vào lúc này, dượng tôi được một hãng lớn bên Mỹ nhận nên cả gia đình dì dượng dọn đi Mỹ. Dĩ nhiên tôi không được đi vì tôi không phải là con của dì dượng. Vả lại tôi cũng không muốn đi, vì sau một năm sống ở cái xứ được mệnh danh là "xứ lạnh tình nồng" này, tôi đã nảy sinh một chút tình với nó. Trước khi đi Mỹ, dì tôi sợ tôi ở lại một mình lại lo làm việc không biết giữ gìn sức khỏe, nên dì nhờ người quen đưa tôi vào làm thư ký cho hãng SD, một hãng xuất nhập cảng của người Việt Nam làm chủ. Dì nói ông chủ hãng này tốt lắm, chuyên môn giúp đỡ người mình, như tôi vào làm thư ký cũng không cần bằng cấp, miễn làm được việc thì thôi, vừa làm vừa học cũng được.

Về chỗ ở thì dì nói con gái ở một mình không tiện, cho nên dì giới thiệu cho tôi đến ở chung với một chị độc thân cũng làm ở SD. Dì nói hai người, dù là con gái cũng đỡ hơn một người. Lo lắng chu đáo cho tôi xong dì mới yên tâm cùng gia đình đi Mỹ.

Còn nhớ, tôi bắt đầu nhận việc ở SD vào giữa tháng Bảy, đúng vào hai tuần nghỉ hè, cho nên khi tôi vào thì chỉ có một số ít người làm việc. Đa số đều đã đi nghỉ hè, gia đình ông chủ cũng vậy. Tôi nghĩ thầm, như vậy cũng hay, tôi có đủ thời gian để thích nghi với công việc trước, để sau này khi ông chủ về đỡ bị khớp. Theo lời chị Mai, chị bạn ở chung nhà, thì công ty này là một kiểu kinh doanh gia tộc, ngoài ông chủ lớn, còn có một ông chủ con. Ông chủ lớn mà mọi người thường gọi là ông Thành rất hiền lành, phúc hậu hay giúp đỡ người đồng hương. Bà chủ thì có vẻ nghiêm khắc và dữ hơn ông chủ

nhưng không thường xuyên có mặt trong hãng.

Ông bà Thành chỉ có một người con trai duy nhất, tên Hưng. Đó chính là ông chủ con, người mà theo lời chị Mai thì khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, đẹp trai, lịch sự, rất galant với phái nữ, ăn nói dịu dàng, đối xử với mọi người rất nhã nhặn dù là những người dưới quyền mình. Chưa bao giờ thấy anh ta nổi giận hay to tiếng chửi mắng ai, bởi vậy ở trong hãng có thể nói ai cũng thích anh ta, đặc biệt là phái nữ. Nhưng, cũng theo lời chị thì rất tiếc cho các cô nàng để ý đến anh ta bởi vì anh ta đã có vị hôn thê rồi, và rất là môn đăng hộ đối do gia đình hai bên sắp đặt, là con gái của ông chủ một công ty lớn hơn công ty SD.

Chị còn nói cô ta không đẹp lắm, nhưng nhờ biết cách trang điểm và ăn diện đồ đắt tiền nên coi cũng tạm được. Có điều vì được nuông chiều từ nhỏ nên bản tánh rất phách lối, ngang tàng, nhiều khi vì một lý do thật nhỏ nhặt mà mắng chửi người ta không tiếc lời. Tuy cô ta không làm ở SD, nhưng buổi trưa hay đến để cùng đi ăn trưa với vị hôn phu cho nên ai cũng biết mặt. Chị Mai dặn tôi sau này có gặp cô ta ở đâu thì nhớ tránh mặt, bởi vì hình như cô ta không có thiện cảm với những người đàn bà đẹp hơn mình.

Về gia đình ông chủ thì tôi tạm hiểu như vậy, còn về việc làm thì tương đối dễ dàng hơn tôi nghĩ, công việc của tôi chỉ là ghi chép sổ sách, hàng vào, hàng ra, giá cả, học sử dụng một chút computer. Với trình độ của tôi thì những việc này khá đơn giản, chỉ cần một tuần lễ là gần như tôi đã thạo hết mọi việc.

Hai tuần lễ sau, gia đình ông chủ trở về. Ngày thứ Hai đầu tuần tôi phải vào yết kiến ông Thành. Đúng như mọi người đã nhận xét, ông Thành quả thật là một người hiền lành và giàu lòng thương người.

Ông đã không ra mặt ông chủ với tôi mà còn khuyên tôi nên cố gắng học hỏi. Ông nói ngày xưa khi ông mới sang định cư cũng chỉ với hai bàn tay trắng, nhưng với sự cố gắng không ngừng ông đã tạo nên sự nghiệp hôm nay.

Qua bao nhiêu lời tán tụng, tôi có ý chờ gặp mặt Hưng, nhưng phải sang đến thứ Ba thì tôi mới được gặp chàng. Thật khác với tưởng tượng của tôi, Hưng trông giống như một nghệ sĩ hơn là một người làm thương mại, có lẽ vì mái tóc để hơi dài bình bông rũ xuống trán và cái dáng dong dong cao của chàng. Trên khuôn mặt vuông cương nghị nổi bật nhất là cặp mắt như biết nói, nằm dưới hai hàng lông mày thật rậm, chiếc mũi cao thẳng, cái miệng khi cười lại có một cái lúm đồng tiền nho nhỏ trông thật có duyên. Đẹp trai như vậy lại là con nhà giàu, hèn gì mà chẳng khiến các cô trong SD điên đảo.

Tôi thầm chắc lưỡi, tiếc là chàng đã có vị hôn thê rồi, nếu không biết đâu trong cái đuôi dài sắp hàng chờ chàng ghé mắt xanh lại chẳng có thêm tôi? Nghĩ là nghĩ chơi cho vui vậy thôi, chứ thật sự tôi biết rõ Hưng thuộc về một giai cấp khác. Một con bé nghèo nàn và không có học như tôi thì đến gần sợ còn không được nữa kìa chứ nói gì đến được chàng để mắt tới, họa chăng chỉ là trong mơ. Hưng đưa cho chị Hương, thư ký riêng của chàng một hộp chocolat lớn bảo đem mời mọi người. Tôi cũng nhón một miếng cho vào miệng, và cảm thấy miếng chocolat hình như ngon hơn bình thường.

Người cuối cùng mà tôi mong được gặp mặt là vị hôn thê của Hưng, Mỹ Lan, cái tên thật đẹp, để xem con người có xứng với chàng không? Trưa thứ Sáu, gần đến giờ ăn trưa thì chị Mai chợt chạy qua kêu tôi nói nhỏ, nhìn kìa, bà chủ tương lai của mình kìa. Tôi ngược nhìn, Mỹ Lan đang bước qua bàn của tôi để đi về phía phòng của

Hưng. Nhận xét đầu tiên của tôi có được là cô ta chừng diện hơi diêm dúa, từ cách ăn mặc cho đến cách trang điểm, tất cả đều như muốn người khác nhìn thấy được sự giàu có của mình. Cô ta mặc một cái mini jupe màu đỏ, áo thun bên trong màu đen có ánh kim tuyến, chân đi vớ dài màu đen, bên ngoài khoác một cái jacket ngắn bằng da đen, dưới chân mang một đôi giày boots cao cùng loại da với cái áo jacket.

Tôi không rành lắm về thời trang hay quần áo của những hãng danh tiếng, nhưng nhìn cách ăn mặc của Mỹ Lan tôi biết có lẽ không có gì trên người cô ta là không đáng tiền. Rất tiếc là cô ta đã quá lạm dụng cho nên trở thành diêm dúa. Nói về nhan sắc thì đúng như chị Mai đã nhận xét, Mỹ Lan không đẹp lắm, nhưng cô ta biết cách trang điểm nên nhìn cũng không đến nỗi nào. Chỉ có điều cô ta lại dùng quá nhiều mỹ phẩm khiến cho khuôn mặt mất đi vẻ dịu dàng, tự nhiên. Mỹ Lan đã vào phòng của Hưng. Một lát sau tôi thấy chị Hương bưng vào một cái tách, có lẽ là cà phê. Tôi cúi xuống tiếp tục công việc của mình. Bỗng dưng tôi nghe có tiếng la bằng tiếng Việt chen lẫn tiếng Anh:

-Oh, my God, chị có biết pha cà phê không? Chị đem cho tôi ly cà phê nguội như vậy làm sao mà uống?

Mọi cái đầu đều ngẩng lên, mọi cặp mắt đều đổ dồn về hướng bàn làm việc của chị Hương, kê trước phòng của Hưng. Tôi thấy chị Hương cúi gằm mặt không nói câu nào trong khi Mỹ Lan đặt mạnh ly cà phê trước mặt chị Hương làm cà phê bắn ra tung tóe lên cả đồng giấy tờ đang để trên bàn. Mỹ Lan tay chống nạnh, định chửi tiếp thì tôi thấy Hưng từ trong phòng bước ra, vừa nói gì nho nhỏ vừa kéo tay Mỹ Lan đi về hướng thang máy. Vậy mà cô ta còn cố quay lại nói

thêm một câu hần học:

-Lần này nhờ honey xin cho chị. Nếu còn lần sau thì chị không may mắn như vậy nữa đâu!

Hai người đã đi khuất. Mọi người đến an ủi chị Hương, chị ôm mặt khóc tức tưởi. Tôi nghe trong lòng dâng lên một niềm chua xót, những người nghèo đâu có tội gì, chỉ vì đồng lương mà bị chửi vô lý cũng phải rán nhịn cho qua. Không ngờ một người như Hưng mà lại có thể yêu một cô gái hóm hỉnh như Mỹ Lan. Tôi thầm tiếc rẻ, giống như khi nhìn thấy một tác phẩm hội họa hay điêu khắc có giá trị lại bị rơi vào tay một người không biết thưởng thức, không hiểu chút gì về nghệ thuật.

Tôi tự cười mình, tại sao mình lại có thể so sánh Hưng với một tác phẩm nghệ thuật. Dù gì tôi cũng biết Hưng mới được có mấy ngày, biết đâu anh chàng lại còn hóm hỉnh gấp mấy lần Mỹ Lan, nếu không thì tại sao họ lại có thể cặp với nhau chứ? Tôi trở về bàn của mình, chị Mai nháy mắt với tôi, nói nhỏ, Trâm mới gặp lần đầu đã có show coi rồi. Tôi hỏi chị điều mà tôi vẫn thắc mắc từ bấy giờ, honey mà Mỹ Lan nói là cái gì vậy chị? Chị cười, thì là vị hôn phu yêu dấu của cô ta chứ là cái gì. Không phải chỉ có honey thôi đâu, còn nhiều cái hay nữa, từ từ Trâm sẽ biết.

Mùa Đông Trên Đỉnh Yêu Thương

Chương 2

Thấm thoát mà tôi đi làm ở SD đã được ba tháng. Công việc ở đây tương đối nhẹ nhàng so với những công việc trước kia tôi đã làm, tiền lương cũng cao hơn một chút. Nhưng bù lại bây giờ tôi phải trả

tiền nhà, tiền ăn cho nên không thể gửi về Việt Nam nhiều như trước nữa. Mỗi tháng dư được bao nhiêu thì tôi gửi bấy nhiêu, dù rằng mẹ tôi vẫn nói không cần gửi mỗi tháng. Nhờ cái tiệm quần áo đã tạm đủ sống rồi, hãy để dành tiền lo cho tương lai của tôi.

Cuộc sống cứ đều đặn tiếp diễn, ông Thành có vẻ hài lòng với sự chăm chỉ của tôi. Hưng thì sau ba tháng, tôi vẫn chưa thấy chàng ló cái đuôi hóm hỉnh, mà ngược lại, chàng cư xử rất được lòng mọi người. Mỹ Lan cũng vẫn xuất hiện đều đều mỗi tuần vài lần, và thỉnh thoảng thì lại có một người trong chúng tôi không may bị chọn làm nạn nhân. Tôi thật không muốn mang họa vào thân, cho nên mỗi khi Mỹ Lan đến, tôi vờ cúi mặt làm việc, không dám nhìn thẳng cô ta sợ bị cô ta chiếu cố. Tôi hỏi chị Mai tại sao Mỹ Lan không phải chủ mà được quyền chửi người làm của SD? Chị Mai nói rằng đến ông Thành còn phải sợ cô ta nữa kìa, vì hình như công ty của ba của Mỹ Lan có ảnh hưởng rất lớn với SD.

Phản Hưng, tôi không chắc chàng có yêu Mỹ Lan hay không. Bởi vì không khi nào trước mặt mọi người, tôi thấy chàng tỏ ra thân mật với cô ta. Thông thường thì Mỹ Lan là người chủ động, cô ta rất bạo dạn, nhiều khi ôm hôn Hưng ngay trước mặt mọi người. Những khi đó, tôi nhìn Hưng và thấy chàng có vẻ ngượng, nhưng hình như phải cố nhịn không dám chống đối lại Mỹ Lan. Máu trinh thám trong người nổi dậy, tôi nghĩ bên trong có lẽ có bí mật gì đây cho nên tôi cố tìm hiểu nhưng cuối cùng vẫn không tìm ra được gì.

Một ngày, thư ký của Hưng xin phép nghỉ. Chàng lại có một bảng khảo giá thị trường cần làm gấp mà không tìm ra người giúp vì tất cả mọi người đang bận hoàn tất một hợp đồng lớn. Chỉ có tôi là người mới nên tương đối rảnh. Thấy Hưng cầm xấp hồ sơ có vẻ lo lắng, chị Mai bảo Hưng đưa tôi làm thử. Hưng nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ, cô ấy còn mới quá, có được không? Chị Mai gật đầu, được mà, Trâm nó thông minh lắm, cứ giao cho nó đi. Hưng chắc lười, rồi giao xấp hồ sơ cho tôi và dặn, có gì không hiểu cứ vào hỏi chàng. Tôi nhận xấp hồ sơ và cảm thấy nóng mặt vì tự ái, tôi nhất định phải làm và làm thật tốt cho chàng biết mặt. Cũng may là những thứ này tôi đã từng giúp chị Mai làm rồi nên tôi hoàn thành bản khảo giá không mấy khó khăn. Trước giờ cơm trưa là tôi đã bước vào phòng Hưng và giao cho chàng.

Trong lúc chờ Hưng coi lại xem có chỗ nào sai không, tôi lơ đãng nhìn quanh phòng làm việc của chàng. Cách bày trí trong phòng Hưng thật khác xa với những căn phòng khác, nó có vẻ thanh nhã và hơi... thoát tục. Nói cách khác là có tính cách nghệ thuật hơn những

nơi khác. Tôi nhìn bức tranh treo trên tường, đối diện với bàn làm việc của Hưng. Bức tranh được vẽ bằng màu nước, nét vẽ không được điều luyện lắm, có vẻ hơi cứng. Có lẽ của một họa sĩ mới ra nghề, nhưng ý nghĩa của bức tranh mới chính là cái quan trọng. Tôi nhìn ngọn núi ẩn hiện đằng sau đám mây đen trong bức tranh, phía trước là một dòng sông nhỏ uốn khúc và bên cạnh dòng sông là một con đường dẫn đến tận chân trời.

Điều đáng chú ý là toàn bộ bức tranh chỉ được xử dụng một gam xám, khiến bức tranh như bị bao phủ bởi một vẻ buồn. Có lẽ người họa sĩ lúc vẽ bức tranh này đang có một tâm trạng buồn chán, không tìm ra lối thoát. Bức tranh làm tôi liên tưởng đến số phận của mình, tôi bây giờ giống như đang đi trên con đường mòn đó, không biết sẽ dẫn mình đến đâu, đám mây trên đầu báo hiệu trời sắp mưa, liệu tôi có kịp tìm ra một chỗ để trú mưa trước khi cơn mưa trút xuống?

Tiếng của Hưng cắt ngang dòng tư tưởng của tôi:

-Cô cũng có nghiên cứu về hội họa? Cô thấy bức tranh đó như thế nào?

Tôi quay lại, ánh mắt chàng long lanh sáng như muốn soi thấu những ý nghĩ trong đầu tôi.

Tôi hơi bối rối một chút rồi nói thật suy nghĩ của mình:

-Nét vẽ còn thô, chưa được điều luyện lắm, còn ý nghĩa thì lại quá buồn, giống như không tìm ra phương hướng. Tôi nghĩ... người họa sĩ lúc vẽ bức tranh này có lẽ đang ở trong một trạng thái tuyệt vọng và chán nản cùng cực...

Ánh mắt Hưng đang vui chột tối sầm lại. Tôi hối hận vì mình đã quá nhiều chuyện:

-Xin lỗi, tôi không cố tình phê bình tranh của anh, chẳng qua là tôi nói tâm trạng của tôi khi nhìn bức tranh này mà thôi...

Rồi tôi vội vàng đánh trống lảng:

-Anh xem bảng khảo giá xong rồi chứ? Có vấn đề gì không?

Ánh mắt Hưng đã trở lại bình thường, chàng lật lật xấp giấy trên tay:

-Tốt lắm, tôi không ngờ cô giỏi như vậy. Xin lỗi, lúc sáng tôi đã có thái độ không tin tưởng cô...

Tự ái đã được xoa dịu nhưng tôi vẫn nói mát:

-Không sao, tánh tôi mau quên lắm, anh khỏi lo...

Và tôi quay lưng:

-Thôi tôi ra ngoài làm việc...

-Xin chờ một chút, cô... gì nhỉ?

Tôi quay lại, ánh mắt chàng bây giờ hình như có xen lẫn một chút thích thú. Nhìn ánh mắt này tự dưng tôi cảm thấy phải đề phòng cho

nên tôi không muốn giới thiệu tên mình:

-Anh còn chuyện gì cần cần dặn?

Hưng có vẻ bối ngỡ khi nhìn thái độ không thân thiện của tôi:

-À không, tôi chỉ muốn cảm ơn cô đã giúp tôi làm bằng khảo giá này...

Tôi lại quay lưng:

-Không có gì, tôi chỉ làm bổn phận của tôi thôi...

Bước ra gần đến cửa phòng, tôi nghe chàng nói theo:

-Cảm ơn luôn lời phê bình của cô cho bức tranh của tôi...

Tim tôi đập mạnh, tôi vội không nghe và mở cửa bước vội ra ngoài.

Tôi cũng không hiểu tại sao hôm nay mình lại có thái độ lạ lùng thế này. Bình thường tôi ăn nói rất lịch sự và nhã nhặn, tại sao hôm nay trước mặt chàng tôi lại cộc cằn như vậy? Tôi có cảm tưởng mình giống như một con nhím, gặp nguy hiểm nên tự xù lông để bảo vệ lấy mình. Nhưng tại sao tôi lại phải tự bảo vệ mình? Có gì là nguy hiểm? Hưng đâu phải là người xấu. Trong suốt thời gian tiếp xúc với chàng vừa qua, ngoài cái ánh mắt tối sầm khi nghe tôi phê bình bức tranh, còn lại thì thái độ và lời nói của chàng rất lịch sự, nhã nhặn kia mà? Hưng đã khen tôi giỏi, đã cảm ơn tôi chịu giúp chàng, dù rằng đứng trên cương vị ông chủ, Hưng không cần thiết phải nói với tôi những lời khách sáo đó.

Tôi bỗng nhiên nhận ra rằng, thật sự có lẽ tôi muốn bảo vệ mình thoát khỏi bị cảm dỗ bởi sự quyến rũ của chàng. Thái độ dịu dàng, nụ cười với cái lúm đồng tiền dễ thương quả thật đã làm tim tôi giao động.

Tôi tự nhủ lòng, phải hạn chế tối đa sự tiếp xúc với Hưng. Trước khi bị cuốn vào một cơn lốc xoáy tình cảm mà tôi biết trước là sẽ không có kết quả, vì chúng tôi ở hai giai cấp quá khác biệt nhau và điều quan trọng là chàng đã có vị hôn thê. Những ngày sau đó, tôi cố ý tránh nhìn Hưng, dù là nhìn lén. Tôi đem lý trí ra để đàn áp tình cảm của mình, nhưng cho dù tôi có không nhìn chàng đi nữa thì hình ảnh của Hưng cũng đã in đậm trong đầu tôi mất rồi.

Tuần lễ sau, cái tin chị Hương từ chức làm rung động cả hãng, đi đến đâu cũng nghe người ta xôn xao. Có người cho rằng chị Hương nghỉ vì không chịu đựng nổi thái độ của Mỹ Lan. Cũng có người nói là có lẽ chị Hương tìm được một việc khác trả lương cao hơn. Và rồi họ bàn tán xem ai sẽ là người thay thế chỗ của chị Hương. Tôi biết trong số những cô chưa có chồng làm việc ở SD, ai cũng vậy, không ít thì nhiều cũng đều có cảm tình với Hưng, và ai cũng hy vọng rằng mình sẽ là người được chọn. Riêng tôi, tôi tự biết mình không đủ tư cách để suy nghĩ đến chuyện này. Thứ nhất, vì tôi là người mới chưa

có nhiều kinh nghiệm. Thứ hai, hôm trước tôi đã tỏ thái độ kém thân thiện với Hưng cho nên nếu có chọn, chắc chàng cũng chẳng chọn tôi đâu.

Tôi đã tạm yên lòng với ý nghĩ này để khỏi phải bận tâm suy nghĩ vẩn vơ thì trưa thứ Năm, ông Thành gọi tôi vào văn phòng để báo cho tôi biết kể từ thứ Hai tuần sau, tôi sẽ thế chỗ của chị Hương, làm thư ký riêng cho Hưng. Tôi cảm ơn ông và rời khỏi phòng trong một tâm trạng hoang mang xen lẫn sung sướng. Phải, tôi thật sự không thể dối lòng là tôi rất sung sướng khi được chọn làm thư ký cho Hưng. mấy ngày qua, tuy tôi đã cố gắng tự nhủ là mình sẽ không bao giờ được chọn. Nhưng từ sâu trong thâm tâm của tôi, tôi vẫn hy vọng, dù là một niềm hy vọng khá mong manh.

Và như thế, tôi đã trở thành thư ký riêng của Hưng. Thứ Hai, cả buổi sáng tôi dọn dẹp sắp xếp lại bàn làm việc mới của mình. Hưng đã đến từ sớm, sau khi chào xã giao với tôi một câu khách sáo thì vào phòng luôn cho đến trưa, không thấy gọi tôi giao việc gì làm cả. Sau khi ăn trưa, Hưng gọi intercom ra cho tôi và bảo tôi vào gặp chàng. Tôi vào gặp Hưng với một tâm trạng hơi bất an, nhưng thái độ hoà nhã và thân thiện của Hưng khiến cho tôi cảm thấy thật thoải mái. Chàng giải thích sơ qua những công việc mà tôi phải làm, sau đó Hưng hỏi tôi có thắc mắc gì muốn hỏi chàng hay không. Tôi không khách sáo, hỏi luôn điều đang làm tôi thắc mắc mấy ngày qua:

-Tôi biết rõ ở SD còn có nhiều người có khả năng hơn tôi, tại sao anh lại chọn tôi?

Ánh mắt Hưng nhìn xoáy vào tôi, giọng chàng như đang đùa với tôi:

-Nếu tôi nói tôi chọn cô vì... sắc đẹp của cô, cô có tin không?

Tôi đỏ mặt, không bao giờ tôi nghĩ Hưng có thể trả lời tôi như vậy.

Chẳng lẽ chàng đang tán tôi sao? Không thể nào, ở cương vị một ông chủ, ngày đầu tiên gặp người dưới quyền không thể nào buông lời chọc ghẹo như thế được. Huống chi bình thường tánh Hưng tuy dễ dãi nhưng lại không thích nói đùa, nhất là nói những câu có thể khiến người khác hiểu lầm như thế này. Tôi thật sự bối rối không biết phải trả lời chàng như thế nào thì may quá Hưng đã nói sang chuyện khác:

-Cô có thể sắp xếp lại mọi thứ theo ý thích của cô, miễn là cô cảm thấy thoải mái khi làm việc là được rồi...

Ngưng một chút, Hưng hỏi một câu hơi lạc đề:

-Cô nhận thấy căn phòng này trang trí như thế nào?

Tôi ngạc nhiên nhưng cũng đưa mắt nhìn quanh và nói lên ý nghĩ

hôm trước của mình khi mới bước vào phòng Hưng:

-Theo tôi thì rất khá, vừa đẹp vừa thanh nhã, tuy nhiên...

Chợt nhớ lại bức tranh, tôi quay lại nhìn, bức tranh màu xám không còn ở đó nữa mà thay vào đó là một bức tranh lập thể đầy màu sắc của Picasso. Có tiếng của Hưng:

-Tuy nhiên thế nào? Cô định nói gì?

Tôi không trả lời câu hỏi của Hưng mà chỉ vào bức tranh và hỏi:

-Tại sao anh thay bức tranh khác?

Ánh mắt Hưng như chế giễu:

-Tại nghe cô chê cho nên người ta giận gỡ xuống rồi...

Tôi không hiểu:

-Anh nói ai giận?

-Thì... người vẽ ra bức tranh...

Tôi mở to mắt nhìn Hưng:

-Chẳng lẽ... anh là người vẽ bức tranh đó?

-Bộ tưởng tôi... không giống họa sĩ sao?

Tôi cảm thấy thật ái ngại vì hôm trước đã lỡ lời chê bức tranh của Hưng, không ngờ chàng cũng có nhiều tài đó chứ, tôi áy náy:

-Xin lỗi anh, hôm đó tôi phải không cố tình chê tranh của anh. Nếu tôi biết là do anh vẽ thì...

Hưng ngắt lời tôi:

-... thì cô sẽ khen để lấy lòng tôi chứ gì? Tôi không cần những lời khen nịnh, điều tôi cần là sự thành thật...

Hưng nhìn vào mắt tôi. Tôi bối rối cúi mặt. Chàng thật nhạy cảm, như chợt nhớ ra, Hưng hỏi:

-À, lúc nãy cô nói tuy nhiên... thế nào?

Tôi đáp không suy nghĩ:

-Tôi định nói, tuy nhiên phải thay thế bức tranh đó bằng một bức tranh khác...

Nói xong, tôi biết mình lại nói những lời không nên nói. Cảm giác của tôi lúc nào cũng đi trước lý trí một bước. Nhưng thật lạ, nhìn Hưng không có vẻ giận mà trên mặt chàng tôi lại thấy một chút thích thú.

Hưng gật gù, ánh mắt lại xoáy vào mắt tôi:

-Cô thật... ghét bức tranh đó đến như vậy sao?

Tôi thành thật:

-Không phải tôi ghét bức tranh đó. Trên phương diện nghệ thuật, nó không xấu. Khi người vẽ đặt hết tâm tư, tim óc của mình để vẽ ra một tác phẩm thì không có tác phẩm nào xấu cả. Có điều bức tranh đó... không thích hợp để treo ở đây...

-Tại sao?

Tôi nói tiếp ý nghĩ của mình:

-Tại... tính cách bi quan của nó... anh nghĩ xem, lúc anh làm việc mệt nhọc, anh ngước lên nhìn bức tranh này, anh lại càng cảm thấy mệt nhọc hơn, lúc anh buồn, anh lại cảm thấy buồn hơn...

Hưng chỉ bức tranh trên tường, hỏi tiếp:

-Như vậy cô thấy bức tranh mới này như thế nào?

Tôi quay người nhìn bức tranh một chút rồi lắc đầu:

-Xin lỗi, tôi chưa bao giờ nắm bắt được tư tưởng trong những bức tranh lập thể kiểu này. Có thể nói tôi không đủ trình độ để thưởng thức, nhưng mà... nhìn nó người ta vẫn cảm thấy vui vẻ và hăng hái hơn bức tranh kia, không phải sao?

Ánh mắt Hưng nhìn tôi thật lạ, tôi nhủ thầm, có lẽ mình đã quá nhiều chuyện. Chợt nhớ ra tôi hỏi:

-Nhưng... anh không vất bức tranh kia đi đó chứ?

-Tại sao?

-Tôi sợ... nhớ mai một anh nổi tiếng như Picasso, tôi sẽ trở thành tội nhân thiên cổ vì đã gián tiếp phá hủy đi một... danh họa của nhân loại...

Hưng dựa người ra ghế, ánh mắt như biết nói long lanh chiếu thẳng vào mắt tôi:

-Nói chuyện với những người... thông minh như cô thật là thoải mái...

Lần thứ nhì, tôi đỏ mặt. Lần thứ nhì, Hưng làm tôi bối rối. Tôi không hiểu chàng đang khen tôi thật hay đang đùa với tôi. Có thể nói từ khi mới lớn đến giờ, Hưng là người đầu tiên làm tôi bối rối như thế này. Tôi tự biết mình tuy không có một sắc đẹp nghiêng thành đổ nước, nhưng cũng đủ làm khối kẻ trồng cây si. Còn nhớ khi đi học trung học ở Việt Nam. Mỗi trưa khi tôi đạp xe về nhà, hôm nào cũng có vài anh chàng chạy theo tán tỉnh, làm quen, thậm chí chọc ghẹo. Vậy mà tôi không bao giờ bị lâm vào tình trạng bối rối như trước mặt Hưng bây giờ. Ngày xưa, tôi rất giỏi đối đáp, khiến nhiều anh chàng phải dờ khóc dờ cười vì tôi. Vậy mà bây giờ, hai lần Hưng công khai tấn công tôi, chẳng lẽ hai lần tôi đều chịu khuất phục chàng một cách dễ dàng như vậy? Tôi nhìn Hưng, giả vờ thờ dài:

-Biết anh gần nửa năm nay, bây giờ tôi mới biết mình lầm...

Dĩ nhiên Hưng lọt vào bẫy của tôi một cách dễ dàng. Chàng mở to mắt ngạc nhiên:

-Tại sao?

Tôi làm mặt tỉnh:

-Nhìn bề ngoài tưởng anh chín chắn, trưởng thành. Nào ngờ... cũng giống mấy anh chàng chuyên môn ra đường tán gái...

Hưng hơi khựng lại rồi chợt mỉm cười, tôi ngơ ngẩn nhìn cái lúm đồng tiền xinh xinh cách tôi không xa lắm. Chàng vờ đưa hai tay đầu hàng:

-Tôi chịu thua, nói không lại cô...

Nhưng sau đó, tôi nghĩ có lẽ Hưng đã hối hận vì lỡ đánh giá tôi quá cao. Tôi không có nhiều kinh nghiệm, lại không qua một trường lớp đào tạo nào. Cho nên dù tôi có thông minh cách mấy đi nữa cũng không thể cáng đáng nổi công việc của một thư ký riêng. Những công việc lặt vặt, tôi có thể học và làm được, nhưng những thứ cần đến khả năng chuyên môn thì tôi chịu thua. Tuy nhiên, Hưng quả là một ông chủ tốt. Chàng đã cố tình bênh vực và bao che để người khác không thấy được những lỗi lầm của tôi. Những hồ sơ của tôi làm, Hưng xem lại và ghi hết những chỗ cần sửa chữa vào một tờ giấy, rồi đưa lại cho tôi sửa.

Lúc đầu, tôi cũng hơi ngượng, nhưng sau đó thì quen đi. Tôi cũng xem như sửa hồ sơ cho tôi là bổn phận của chàng. Có thể nói trong thời gian đó, Hưng làm luôn hai việc, à không, ba việc mới đúng. Làm việc của chàng, làm việc thư ký của tôi và còn kèm theo làm thầy giáo dạy việc cho tôi luôn nữa. Tôi cũng không hiểu tại sao Hưng lại chịu khó như vậy, có lẽ tại chàng lỡ chọn tôi rồi nói ra sợ người khác cười chằng?

Việc làm thì tôi không học được nhiều nhưng có một việc tôi không cần học mà lại biết, đó là tôi đã yêu Hưng. Cái lưới tình mà tôi đã cố gắng tránh né vẫn không thoát khỏi bị nó chụp trúng và hình như càng ngày tôi càng bị nó xiết chặt. Làm sao tôi có thể tránh né được khi ngày ngày Hưng kề cận bên tôi. Đôi mắt như biết nói của chàng, nụ cười và cái lúm đồng tiền xinh xinh trên má chàng, lúc nào cũng quanh quẩn bên tôi.

Càng ngày tôi càng yêu chàng sâu đậm mà Hưng như chẳng hề hay biết gì. Một tháng trôi qua, cũng may là tôi chưa bị làm nạn nhân của Mỹ Lan lần nào, cho dù tôi biết cô ta không có thiện cảm với tôi. Thật ra tôi đã cố gắng hết sức tránh né đụng chạm với cô ta, vì vậy dấu cho có muốn kiếm chuyện với tôi, Mỹ Lan vẫn chưa có dịp.

Mùa Đông Trên Đình Yêu Thương

Chương 3

Một ngày vào cuối tháng Mười một, Hưng nói với tôi là chàng phải đi New York ba ngày để ký một cái hợp đồng quan trọng và hỏi tôi có thể đi với chàng được không? Dĩ nhiên là tôi vui mừng nhận lời đi với chàng. Còn gì sung sướng hơn được đi chơi với người mình yêu, à không phải, đi làm. Nhưng tôi biết chỉ có Hưng làm thôi chứ chàng đâu dám giao một hợp đồng quan trọng như vậy vào tay tôi. Đến bây giờ nghĩ lại, tôi vẫn thấy ba ngày ở New York quả thật là ba ngày hạnh phúc nhất đời tôi, vì lúc nào tôi cũng được chàng kề cận, săn sóc và âu yếm như một đôi tình nhân. Thật ra, không phải chàng săn sóc âu yếm tôi là vì chàng đã yêu tôi mà chỉ vì chàng sợ tôi té...

Ngày đầu tiên đến New York, đường xá bị đóng băng trơn trượt. Chúng tôi đến nơi vào khoảng hai giờ chiều. Hãng đã mượn sẵn cho chàng một chiếc xe ở tại phi trường, chúng tôi đi lấy xe và Hưng chở tôi vào thành phố. Tôi thắc mắc khi thấy Hưng có vẻ rất thông thạo đường phố ở đây. Chàng nói mỗi năm phải qua đây hai ba lần nên thuộc đường luôn. Tôi hỏi có phải lúc nào cũng có thư ký đi theo hay không, Hưng lắc đầu, đây là lần đầu tiên. Tôi ngạc nhiên hỏi tại sao, chàng đùa, tại người khách lần này hơi khó tánh, đưa cô đi theo để cô phụ năn nỉ ông ấy dùm tôi. Tôi biết Hưng không muốn trả lời nên không hỏi nữa, nhưng tôi thật ngạc nhiên. Hèn gì hôm trước khi tôi nói đi New York với Hưng, chị Mai đã nhìn tôi bằng ánh mắt lạ lạ, còn Hưng thì dặn tôi đừng nhắc đến việc theo chàng đi New York với Mỹ Lan.

Tôi quay nhìn qua kính xe, thành phố New York mà trước giờ tôi chỉ nghe và biết qua tivi, sách vở hay báo chí. Thành phố được xem là lớn nhất nhì trên thế giới trong mắt tôi lúc đó thật là hỗn độn. Trên đường xe cộ chen chúc nhau, những chiếc xe truck thật lớn với những ông tài xế thật to con và có vẻ hung dữ. Họ dành đường nhận kèn inh ỏi, có người còn chồm gần nửa người ra kính xe để chửi rửa. Tôi thấy Hưng luồn lách trong dòng xe cộ đó mà mặt dùm chàng. Ngay cái nhìn đầu tiên, New York đã không chiếm được cảm tình của tôi.

Từ ngày sang định cư đến giờ, tôi cũng đã được đi thăm vài thành phố ở Bắc Mỹ. Nhưng cuối cùng, thành phố tôi thích nhất vẫn là nơi

tôi đang cư ngụ bây giờ, Montreal. Thành phố của tôi không ồn ào tấp nập, xe cộ không chen chúc nối đuôi nhau. Dĩ nhiên là ngoại trừ những giờ cao điểm, đi ngoài đường họa hoằn lắm mới nghe được một tiếng kèn xe. Con người thì không dềnh dàng to lớn như mấy ông lái xe truck kia, tánh tình lại hiền dịu, đảm thắm. Đàn bà nơi này rất hiếu khách còn đàn ông lại rất đổi galant. Cái tánh galant của Hưng có lẽ học được từ những ông tây bên này. Người ta nói những người nói tiếng Pháp là những người từ Pháp qua đây lập nghiệp từ xa xưa cho nên họ vẫn giữ được những nét đặc trưng của dân Pháp chính gốc. Tôi không biết có đúng không nhưng quả thật tôi không thể tìm thấy những nét này ở một nơi nào khác mà tôi đã đặt chân đến.

Cuối cùng chúng tôi cũng về được đến khách sạn, hai phòng ngủ ở cạnh nhau đã được dành sẵn cho chúng tôi. Sau khi làm thủ tục nhận phòng và lấy chìa khoá, Hưng nói với tôi chiều nay được nghỉ, ngày mai mới ký hợp đồng và hỏi tôi có muốn đi dạo phố với chàng không. Tôi vui mừng nhận lời liền, được đi bên chàng dù cho đi đâu tôi cũng vui hưởng hồ gì là đi dạo phố. Hưng bảo tôi lên phòng cất hành lý, nghỉ ngơi một chút rồi đi.

Khoảng bốn giờ chúng tôi ra khỏi khách sạn. Hưng nói khách sạn này ở ngay trung tâm thành phố nên không cần đi xe, con đường chính là nơi buôn bán sầm uất nhất New York chỉ cách khách sạn mấy con đường. Chúng tôi đi bộ trên lề đường. Trời hôm nay không lạnh lắm, nhiệt độ trên dưới zéro, lại có mưa nên trên lề đường đầy nước đá. Cũng may là người ta đã rải muối, nếu không với đôi bốt cao gót của tôi, không biết tôi đã trượt chân bao nhiêu lần rồi. Hưng đưa tôi đi trên con đường chính, những cửa tiệm đồ sộ san sát nằm cạnh nhau. Tiệm nào cũng đẹp, cũng sang trọng và khỏi cần nói tôi cũng đoán được bên trong toàn là hàng đắt tiền.

Hưng mở cửa kính một tiệm quần áo bước vào, tôi ngại ngần đứng lại. Hưng quay lại nhìn, rồi như hiểu ý tôi, chàng nhỏ nhẹ nói, vào xem thôi, đâu có ai bắt mua mà ngại. Thấy tôi vẫn chần chừ, Hưng nắm lấy bàn tay tôi kéo vào tiệm. Tội nghiệp bàn tay nhỏ của tôi run rẩy trong bàn tay ấm áp của Hưng, tôi líu ríu đi theo chàng. Vào đến trong tiệm, Hưng bỏ bàn tay tôi ra, chàng như không nhận ra sự run rẩy và bối rối của tôi, thản nhiên xem quần áo. Tôi cũng đến sờ sờ vào mấy cái áo, đẹp thì có đẹp thật đó nhưng khi nhìn đến giá tiền tôi lại rút tay về. Cái nào cái nấy còn đắt hơn cả một tuần lương của tôi. Tôi đưa mắt tìm Hưng, chàng đang đứng trước hàng cravate, thấy tôi nhìn Hưng vẫy tôi lại gần. Chàng đưa cho tôi xem hai cái cravate,

một cái có sọc và một cái trơn có những hình nho nhỏ hỏi tôi thích cái nào. Tôi chỉ cái trơn, tưởng Hưng chỉ hỏi chơi thôi, nào ngờ chàng mang đến trả tiền. Tôi kéo áo Hưng bảo tôi chỉ nói đại thôi sao lại mua. Hưng trả lời là thật ra chàng đã chọn cái đó rồi, chỉ hỏi lại tôi xem có giống ý chàng hay không thôi.

Cả buổi chiều dạo phố, chúng tôi chỉ mua được có cái cravate. Sau khi đi bộ mỏi cả chân, Hưng rủ tôi vào một quán cà phê nghỉ mệt, chàng nói chỉ uống cà phê thôi để bụng còn ăn chiều. Nửa giờ sau chúng tôi bắt đầu đi trở về khách sạn. Đã hơn sáu giờ chiều, trời bắt đầu tối, tôi cảm thấy hơi đau chân với đôi giày cao gót của mình và tự hỏi không biết có còn xa lắm không? Hưng thấy tôi đi chậm lại có lẽ đã đoán biết.

Đến một góc đường chàng dừng lại chỉ cái công viên trước mặt nói, nếu chịu khó đi đường tắt xuyên qua cái công viên này thì sẽ về mau hơn. Tôi đồng ý, thế là chúng tôi đi xuyên qua công viên. Thật ra trong công viên cũng có đường đi, nhưng thật trơn vì không ai rải muối. Đi được một khoảng tôi mới hối hận với quyết định đi đường tắt của mình. Vì đôi giày bốt của tôi đã cao gót lại không phải loại giày có đế dùng để đi trên nước đá. Mấy lần tôi trượt chân suýt té nhưng không thể nói Hưng đi trở ra vì ngại, và vì chúng tôi đã đi được một đoạn khá xa rồi. Tôi nhìn trước mặt, ánh đèn bảng hiệu của khách sạn hiện ra lơ mờ ở phía trước.

Tôi tiếp tục chệnh choạng bước, cố giữ thăng bằng. Đến một chỗ hơi dốc, Hưng đi trước tôi. Biết là trơn, tôi cẩn thận bước từng bước một. Nhưng một bước chân của tôi giậm lên một miếng nước đá mà vì trời tối quá tôi không nhìn thấy. Và tôi trượt chân, cả người mất thăng bằng đổ nhào về phía trước. Hưng nghe tiếng tôi la, quay lại nhìn thì tôi đã ngã ụp vào người chàng. Phản ứng tự nhiên, Hưng giơ hai tay ra đỡ lấy người tôi. Sức mạnh của sự va chạm làm Hưng phải lùi lại một chút, nhưng cũng may là chàng còn đứng vững. Cả thân thể tôi được chàng ôm gọn trong lòng.

Cho đến bây giờ mỗi khi tôi nhớ lại, cái cảm giác ngây ngất lúc được chàng ôm vẫn chưa phai nhòa trong trí. Cái cảm giác ở trong vòng tay rắn chắc của một người mà mình thầm yêu trộm nhớ làm tôi sung sướng, đê mê. Không biết Hưng đã ôm tôi bao lâu, có lẽ chàng vẫn chưa hoàn hồn vì sự việc xảy ra quá đột ngột. Cho nên tôi cảm thấy Hưng như cũng đỡ người ra, ôm chặt lấy tôi. Một lúc sau, tôi như bừng tỉnh vội vàng rời khỏi vòng tay của chàng đứng thẳng người dậy. Hưng cũng như chợt tỉnh hỏi tôi có sao không? Tôi xấu hổ đổ tội cho đôi giày của mình. Hưng hỏi tôi xem có đau ở đâu không, có đi

được nữa không? Tôi cử động chân tay, không đau chỗ nào hết. Thật ra tôi té nhưng té vào mình chàng, êm như vậy làm sao mà đau được. Có đau là có thể Hưng bị đau vì sự va chạm của tôi thôi. Tôi liếc nhìn Hưng, trong bóng tối tôi thấy mắt chàng long lanh sáng. Hưng hỏi tôi có muốn đi tiếp tục không? Tôi nhìn đoạn đường sau lưng rồi nhìn đoạn đường trước mặt, đồng ý đi tiếp. Hưng sợ tôi té nữa nên bảo tôi vịn vào tay chàng để đi cho vững. Tôi sung sướng khoác lấy cánh tay mạnh mẽ của Hưng mà bước, cảm giác như một đôi tình nhân âu yếm đang đi dạo công viên. Đoạn đường còn lại để về khách sạn, tôi muốn nó thật dài mà sao như quá ngắn, thoáng chốc đã đến nơi. Đứng trước cửa khách sạn, tôi tiếc nuối buông cánh tay Hưng ra, lòng nghĩ thầm, không biết bao giờ mới được ôm chàng như vậy nữa.

Bữa tối hôm đó, tôi ăn tối trong nhà hàng của khách sạn với Hưng, chàng bảo tôi ăn nhiều vào, tiền ăn đã có hãng đài thọ. Trước khi chia tay, Hưng nói ngày mai có hẹn với khách lúc mười một giờ, ăn trưa rồi ký hợp đồng luôn. Nhưng chàng hẹn tôi gặp mặt lúc chín giờ để bàn bạc một ít công việc trước khi gặp khách. Tôi hơi ngạc nhiên, hợp đồng này do chính tay Hưng lo từ đầu đến cuối, tôi không biết một tí gì thì có gì để bàn bạc với tôi? Nhưng tôi vẫn im lặng hẹn gặp ngày mai, vì thật sự lòng tôi vẫn còn đang bối rối nên không muốn nói nhiều với chàng. Cả đêm hôm đó trong đầu tôi đầy hình ảnh của Hưng, và tôi đã mơ một giấc mơ thật đẹp. Trong giấc mơ, chàng đã tỏ tình và đã hôn tôi...

Chín giờ sáng, tôi đã quần áo chỉnh tề thì có tiếng gõ cửa phòng. Tôi mở cửa và ngay người nhìn Hưng đang đứng đó mà không nói được câu nào. Người tôi yêu hôm nay đẹp trai ngoài sức tưởng tượng của tôi. Hưng mặc trên người một bộ complet màu xám đậm, chemise màu xám nhạt hơn và thắt cái cravate màu hồng có điểm những hình vẽ nho nhỏ màu xám mà chàng và tôi đã chọn mua hôm qua. Trên tay Hưng còn khoác theo cái manteau đen bằng nỉ. Tôi tuy không sành lắm, nhưng tôi biết bộ đồ Hưng đang mặc rất đắt tiền. Chỉ có cái cravate thôi mà hôm qua tôi liếc thấy chàng đã trả trên trăm bạc, thì thử hỏi bộ đồ phải bao nhiêu tiền mới xứng với cái cravate đó? Nhưng điều quan trọng khiến cho tôi chú ý, không phải là bộ đồ đắt hay rẻ tiền, mà là bộ đồ đó được mặc trên người Hưng làm tăng sức quyến rũ của chàng lên bội phần.

Hưng bước vào hỏi tôi xong chưa, tôi cúi mặt nhìn lại bộ áo đầm mà mình đang mặc và cảm thấy xấu hổ hết sức. Trước khi đi, tôi đã biết

là những dịp làm ăn quan trọng như thế này, phải ăn mặc đẹp một chút nên đã cố tình đem theo những quần áo đẹp nhất của mình. Vậy mà bây giờ so với Hưng tôi giống như con bé lọ lem. Tôi ngập ngừng hỏi Hưng có thật sự cần sự có mặt của tôi không? Chàng hỏi tại sao, tôi cúi mặt không đáp nhưng Hưng đã hiểu. Chàng nói với tôi đừng lo, bề ngoài không quan trọng, và còn nói cái áo đầm của tôi cũng đẹp lắm rồi.

Tôi theo Hưng rời khỏi phòng mà trong lòng không được thoải mái lắm, mặc cảm tự ti làm tôi mất hết tự tin. Hưng có vẻ suy nghĩ, trước khi lái xe rời khỏi khách sạn, chàng ngập ngừng nhìn tôi. Tôi hơi ngạc nhiên, từ ngày quen Hưng và làm việc chung với chàng đến giờ, tôi biết tánh Hưng rất dứt khoát và thẳng thắn. Tôi nhìn chàng dò hỏi, cuối cùng Hưng cũng nói. Hưng đã rào trước đón sau nói với tôi là chàng biết tâm lý phụ nữ khi không hài lòng với sắc đẹp của mình thì sẽ mất tự tin. Và nếu không có tự tin thì sẽ khó thành công khi làm một việc gì. Hưng biết tôi đang mất tự tin, và chàng không muốn dẫn theo một người mất tự tin đi gặp khách.

Tôi hơi giận nên định mở cửa xe bước xuống, nhưng Hưng đã nắm tay tôi kéo lại. Lần thứ hai chàng nắm tay tôi, lần thứ hai tôi run rẩy mất hết tự chủ. Hưng nói, ý chàng không phải muốn tôi ở nhà, mà thật ra chàng muốn mua tặng cho tôi một bộ đồ. Tự ái làm tôi chợt giận dữ, nhưng tôi chưa kịp nổi giận thì Hưng đã dùng bàn tay còn lại xoa nhẹ lên tay tôi, bàn tay kia chàng vẫn nắm chặt tay tôi tự nãy giờ. Cảm giác đến từ sự ve vuốt trên bàn tay, cộng thêm những lời giải thích dịu dàng của Hưng đã làm tôi nguôi giận. Hưng nói đừng nghĩ ngợi gì nhiều, cứ coi như chàng mua đồ cho tôi là để thưởng công cho tôi đã chịu theo chàng đi công tác.

Cuối cùng tôi chịu thua Hưng, có không muốn chịu thua cũng chẳng được. Bởi vì nếu cứ tiếp tục ngồi cạnh Hưng như thế này, bàn tay thì đang được Hưng ấp ủ ve vuốt bằng cả hai bàn tay của chàng, giọng Hưng êm ái ngọt ngào thủ thỉ bên tai. Nếu tôi không chịu thua thì tôi sợ rằng chỉ một lát nữa thôi, tôi sẽ ngã vào lòng chàng mất. Hưng có vẻ rất vui khi được tôi nhận lời, chàng nói lẽ ra định đưa tôi đi ăn sáng. Nhưng thôi vậy, uống tạm hai ly cà phê rồi đi mua đồ. Đã không còn nhiều thì giờ nữa, tuyệt nhiên không nghe Hưng nhắc đến chuyện bàn bạc công việc với tôi.

Hưng đưa tôi vào một trung tâm thương mại khá lớn. Những cửa tiệm ở đây tuy không sang trọng bằng những cửa tiệm trên con phố tôi đi hôm nọ nhưng có lẽ cũng thuộc loại sang. Tôi ngờ ngác đi theo Hưng vào một cửa hiệu quần áo. Cô bán hàng chạy ra lễ phép chào

chúng tôi. Hưng chào lại rồi cúi xuống nói nhỏ vào tai tôi, nếu tin tưởng vào khiếu thẩm mỹ của chàng thì hãy để chàng chọn cho. Tôi bối rối gần như không nghe Hưng nói gì. Mỗi chàng kề thật sát mặt tôi, hơi thở chàng nồng thơm phả ra ấm áp cả một bên má. Không nghe tôi trả lời Hưng hỏi lại, được chứ, tôi quýnh quáng gật đầu đại với chàng. Sau một lúc chọn lựa, Hưng đưa cho cô bán hàng ba bộ đồ để cho tôi thử. Tôi thử cả ba bộ nhưng tôi thích nhất là bộ đồ mà tôi thử sau cùng.

Đây là một bộ đồ màu đen có những đường sọc nhỏ li ti màu hồng đậm, gồm có một cái jupe ngắn, một cái áo vest cũng ngắn ôm sát người, bên trong là một cái camisole màu hồng đậm cùng màu với những đường sọc trên bộ đồ. Tôi cảm thấy bộ đồ này thật xứng với bộ đồ của chàng đang mặc và nó lại khiến tôi cảm thấy thật thoải mái khi mặc vào so với cái áo đầm dài hay cái quần bó kia. Hưng hỏi tôi thích bộ nào, trong ánh mắt Hưng tôi nhận ra được sự hồi hộp như là sợ tôi sẽ không chọn bộ chàng thích vậy. Tôi chỉ vào bộ đồ đang mặc trên người và nhìn thấy ánh mắt Hưng như reo vui, thì ra chàng cũng thích bộ đồ này. Tôi cũng vui vì nhận thấy sự cách biệt giữa chúng tôi không lớn lắm. Từ hôm qua đến giờ không phải ít nhất tôi và Hưng cũng đã hai lần có cùng một sở thích đó sao?

Hưng nói nhỏ gì đó với cô bán hàng, cô chạy đi rồi đem đến một cái manteau màu đen cho tôi thử. Tôi đưa mắt nhìn Hưng lắc đầu, chàng ra hiệu bảo tôi cứ thử đi. Tôi mặc cái manteau ra bên ngoài bộ đồ rồi nhìn mình trong gương. Tôi gần như không nhận ra được mình. Hèn gì mà mấy người nhà giàu nhìn người nào cũng đẹp, thì ra có tiền chừng diện quần áo sang trọng sẽ khiến người ta đẹp hơn. Bất chợt tôi bỗng nghĩ đến Mỹ Lan, nếu cô ta mà biết được giờ này honey của cô ta đang đi chọn quần áo cho tôi không biết cô ta sẽ như thế nào nhỉ?

Rồi Hưng gật đầu với cô bán hàng, cô ta đi vào phòng thay đồ và lấy cái áo đầm cũ của tôi mang ra ngoài. Cô dùng kéo cắt hết mấy cái giá tiền dính ở trên bộ đồ và cả trên cái manteau mà tôi đang mặc trên người. Tôi hơi ái ngại, lúc này khi thay đồ, tôi đã nhìn thấy cái giá tiền trên bộ đồ, cộng thêm cái manteau, tôi không nhìn thấy giá, nhưng hai thứ chắc ít nhất cũng bằng hai tuần lương của tôi. Tôi chưa kịp nói gì thì thấy Hưng đã ra chỗ trả tiền, khi tôi ra đến thì Hưng đã trả tiền xong và đỡ lấy cái túi có đựng bộ đồ cũ của tôi từ tay cô bán hàng.

Chúng tôi đi ra khỏi tiệm quần áo, tôi thật muốn nói với Hưng một câu gì đó cho đỡ ái ngại trong lòng nhưng nghĩ mãi vẫn không biết

nói gì. Vì thật ra đồ đã mua rồi, chẳng lẽ bảo Hưng về trừ trong tiền lương của tôi sao? Khi đi ngang một tiệm giày, Hưng bất ngờ ôm ngang lưng tôi rồi nửa đẩy nửa dìu tôi vào tiệm. Tôi biết ý Hưng nên nhất định đứng lại không vào. Bàn tay Hưng đang ôm ngang eo tôi hơi xiết lại, chàng lại cúi xuống kề tai tôi nói nhỏ, please, năn nỉ mà, vào chọn đôi giày cho hợp với bộ đồ này hơn.

Bàn tay chàng trên eo, hơi thở chàng bên má, tôi không còn sức để kháng cự nữa cho nên bước theo sức đẩy của Hưng vào tiệm. Mười lăm phút sau chúng tôi ra khỏi tiệm giày. Ngoài đôi giày cao gót mang trong chân tôi ra, Hưng còn xách theo cái túi đựng đôi giày cũ và một đôi boots thấp mà người bán hàng bảo đảm là đi trên nước đá cũng không bị trượt.

Từ lúc vào tiệm giày cho đến lúc ra khỏi tiệm, tôi không nói với Hưng tiếng nào. Tôi cũng không hiểu rõ lắm tâm trạng của mình lúc đó, chỉ cảm thấy buồn. Có một chút như bị sỉ nhục, một chút như bị chạm tự ái, và gì gì nữa tôi cũng không có thì giờ để phân tích. Hưng rất nhạy cảm, chàng nhận biết ngay là tôi không được vui nên quay lại nhìn tôi, khẽ nhắc cánh tay lên ra hiệu cho tôi khoác tay chàng. Tôi hơi lưỡng lự nhưng rồi cũng khoác lấy cánh tay Hưng, âu yếm và dịu dàng, tôi cùng chàng sánh bước.

Có vài người đi qua rồi còn ngoái đầu lại nhìn chúng tôi bằng ánh mắt chiêm ngưỡng. Tôi tự biết tôi thật xứng với chàng, lòng tự tin của tôi đã trở về, nỗi buồn trước đó như cũng vơi đi bớt. Hưng lại kề tai tôi hỏi nhỏ, bây giờ có đủ lòng tin để đi gặp khách rồi chứ. Tôi ngược nhìn chàng, dùng ánh mắt để tỏ lòng cảm ơn. Hưng cười, cái lúm đồng tiền của chàng làm tim tôi rung động. Trong một thoáng, tôi có cảm tưởng chúng tôi đang thật sự là một cặp tình nhân hạnh phúc.

Khi chúng tôi ra đến xe thì đồng hồ trong xe đã chỉ mười giờ rưỡi, Hưng chỉ còn kịp giờ để lái xe đến chỗ đã hẹn với khách. Cũng may là không kẹt xe nên chúng tôi đã có mặt trong nhà hàng trước khi người khách đến. Khách là một người đàn ông da trắng trạc khoảng bốn mươi tuổi, nhìn vào biết ngay là người sành sỏi về thương mại. Cuộc thương thảo về bản hợp đồng hình như đã diễn ra khá suông sẻ, tôi không hiểu lắm về những điều kiện rắc rối trong hợp đồng. Nhưng nhìn vẻ mặt vui vẻ của Hưng và thái độ hài lòng của người khách, tôi biết mọi việc đã êm xuôi. Sau đó chúng tôi ăn trưa, tôi chỉ ăn một phần salade nhỏ và uống nước cam trong khi hai người đàn ông ăn mỗi người một phần steak lớn và uống rượu chát.

Trong suốt buổi, hình như tôi không phải nói câu nào ngoài những lời

xã giao khách sáo cho có lệ. Tôi có cảm tưởng sự có mặt của mình như là một bình hoa dùng để trang trí cho thêm phần đẹp mắt mà thôi, ý tưởng này khiến tôi không được vui lắm. Khi rửa tay xong, từ washroom trở ra tôi thấy người khách và Hưng đang nhìn về phía mình, người khách nói với chàng điều gì đó và hai người cùng cười. Tôi ngồi xuống ghế nhìn Hưng ý muốn hỏi có chuyện gì thì chàng chỉ lắc đầu nhìn tôi bằng một ánh mắt triu mến, giống như ánh mắt của một người yêu dành cho một người yêu. Điều này thì tôi chỉ đoán thôi vì tôi chưa từng được yêu làm sao tôi biết được ánh mắt của người yêu dành cho mình nó như thế nào. Tim tôi như ầm lại, những chuyện không hài lòng từ sáng đến giờ như đã vơi đi hơn một nửa. Bữa ăn trưa kết thúc cũng gần ba giờ chiều, người khách chào từ giã chúng tôi trước cửa nhà hàng. Hưng quay sang hỏi tôi có muốn đi chơi đâu không? Tâm trạng không được vui cho nên tôi lắc đầu nói muốn về khách sạn nghỉ ngơi một chút. Hưng hơi ngạc nhiên nhưng cũng đưa tôi về. Trước khi vào phòng chàng hẹn tôi bảy giờ xuống dưới lầu ăn tối.

Tôi vào phòng, việc đầu tiên là cởi bỏ cái manteau và bộ đồ đắt tiền ra khỏi người. Hình như tôi đã hiểu tại sao tôi không thoải mái. Cảm giác được Hưng sắm sửa chụng diện cho tôi để làm một bình hoa trang trí cho người khách ngắm, và vui lòng ký bản hợp đồng làm ăn với chàng làm tôi khó chịu. Tôi cũng không hiểu tại sao tôi khó chịu. Trước khi đi tôi cũng biết là tôi chỉ đi theo Hưng cho có thôi mà, thì dẫu có làm một bình hoa cũng tốt chứ có sao đâu. Hưng đâu bắt tôi phải lả lơi cười cợt để dụ dỗ người khách hay là phải chuốc rượu cho ông ta vui đâu, tại sao tôi lại giận chàng? Huống chi những thứ Hưng đã mua cho tôi khá đắt so với giá tiền phải trả cho một bình hoa bình thường.

Tôi lên giường nằm, nhớ lại ánh mắt triu mến của Hưng nhìn tôi lúc nãy, nhớ đến những cử chỉ thân mật mà Hưng đã đối xử với tôi trong lúc đi mua đồ và nhận ra được tình cảm của chàng dành cho tôi đã đổi khác. Tôi không dám chắc chắn đó là tình yêu nhưng tôi biết đó không phải là tình bạn, cũng không phải tình của một ông chủ dành cho thư ký riêng của mình.

Buổi tối, ngồi đối diện Hưng trong nhà hàng của khách sạn. Trong lòng không vui cho nên tôi cũng không muốn ăn, tôi chỉ gọi một cái súp. Hưng xin lỗi người hầu bàn, bảo chút xíu trở lại, rồi chàng nhìn tôi với ánh mắt lo lắng, hỏi tôi không khoẻ sao không ăn. Hưng nói, buổi trưa chỉ ăn có cái salade, tối lại không ăn làm sao được. Tôi cúi mặt không trả lời chàng, vì thật sự tôi cũng không biết nói gì. Lòng tôi

bây giờ thật rối loạn, chính tôi còn không hiểu mình muốn gì, làm sao nói cho Hưng biết?

Thấy tôi không trả lời, Hưng gọi người bồi bàn lại, kêu cho tôi một phần ragout gà. Thức ăn được mang ra. Hưng bảo tôi, gầy như vậy mà không chịu ăn nhiều làm sao chịu được cái lạnh của mùa đông Canada. Tôi cảm động, cầm lấy dao nĩa miễn cưỡng ăn. Cố gắng lắm, tôi cũng chỉ ăn hết một nửa phần của mình. Người bồi dọn bàn và đem ra hai tách cà phê. Tôi không nhìn Hưng, cúi mặt dùng muỗng khuấy nhẹ tách cà phê của mình. Chợt nghe Hưng nói bằng giọng buồn buồn:

-Tôi không biết tôi đã làm điều gì thất lễ khiến cho cô giận, nhưng dẫu cho cô muốn giận cũng xin cô cho tôi biết mình đã làm lỗi gì? Chúng ta chỉ còn có mười mấy tiếng ở lại đây thôi, tôi thật không muốn giữa chúng ta bị mất hoà khí như thế này...

Tôi thật muốn khóc vì cảm động. Nghe Hưng nói như vậy, tôi hiểu là không phải chỉ mình tôi biết quý báu thời gian ở bên cạnh chàng. Tôi ngược nhìn Hưng, ánh mắt chàng thật buồn, phải chăng Hưng cũng đã yêu tôi? Có lẽ là không, bởi nhìn Hưng không có vẻ giống như sắp tỏ tình với tôi. Chắc Hưng chỉ không muốn tôi để nét mặt không vui khi ngồi bên chàng.

Tôi thở dài, Hưng nói đúng, chúng tôi chỉ còn có mười mấy tiếng đồng hồ nữa được ở bên nhau. Mười một giờ trưa mai chuyến bay sẽ đưa chúng tôi trở về với đời sống bình thường. Nghĩa là bên cạnh Hưng sẽ có Mỹ Lan, còn tôi sẽ trở về cương vị một người thư ký, không còn được Hưng chịu đựng âu yếm như hai hôm nay nữa. Hãy vui với chàng, chuyện buồn gì cũng hãy tạm gác lại, hạ hồi phân giải. Nghĩ như vậy, tôi ngược lên nhìn Hưng. Ánh mắt nửa tha thiết nửa buồn bã của chàng như đang chờ đợi, tôi nói:

-Xin lỗi anh, thật ra tôi có hơi buồn một chút nhưng giờ đã qua rồi. Anh nói đúng, chúng ta cũng không còn nhiều thời gian, phải biết trân trọng lấy những gì mình đang có...

Hưng nhìn vào mắt tôi:

-Có phải tôi đã làm gì khiến cho cô buồn? Nếu phải thì cho tôi thành thật xin lỗi vậy. Nhìn cô không vui tôi cảm thấy không yên lòng. Thật sự đã hết chuyện rồi chứ?

Tôi cười cho Hưng yên tâm. Chàng nói nhẹ:

-Nhìn cô cười lại tôi mới đỡ lo phần nào, từ lúc ăn trưa tới giờ hình như mới thấy lại nụ cười của cô...

Tôi chợt nhớ đến nụ cười của chàng và người khách nên hỏi:

-Hồi trưa lúc tôi đi rửa tay, anh và ông khách kia nói xấu gì tôi vậy?

Hưng hơi nghiêng đầu, ánh mắt có một chút tinh nghịch:

-Cô thật muốn biết?

Tôi gật đầu, chàng hơi ngập ngừng:

-Ông ấy khen tôi có... cô bạn gái đẹp quá...

Tôi mở to mắt:

-Anh nói với ông ấy tôi là bạn gái của anh?

-Phải...

Thì ra Hưng không xem tôi như một bình hoa chỉ để trang trí cho đẹp như tôi đã nghĩ mà Hưng cho tôi đóng vai bạn gái của chàng. Tôi nửa đùa nửa thật nói lên ý nghĩ của mình:

-Như vậy lần này tôi theo anh là đóng vai bạn gái của anh chứ không phải là thư ký? Tôi phải đòi thêm tiền lương vì vai bạn gái khó làm hơn...

Hưng cười theo tôi, cái lúm đồng tiền trên má chàng làm tôi xao xuyến. Ước gì... tôi đổ mặt với ý nghĩ táo bạo của mình. Bỗng Hưng chợt nhìn tôi với ánh mắt thật lạ:

-Như vậy cô bạn gái của tôi có thể thân mật hơn với tôi hơn một chút được không?

Tôi không hiểu:

-Thân mật là sao?

-Bỏ dùm chữ tôi của cô đi. Tôi không thích con gái xưng tôi, nghe khô khan và cọc lốc quá...

Tôi nhìn Hưng:

-Bộ anh tưởng đàn ông xưng tôi nghe êm tai lắm sao?

Hưng cười, cái lúm đồng tiền lại khiêu khích tôi. Tôi nghĩ, nếu Hưng là người yêu của tôi chắc suốt ngày tôi sẽ chọc chàng cười để ngắm cái lúm đồng tiền dễ thương kia. Hưng nói:

- Thôi được, chúng ta cùng bỏ chữ tôi vậy, được chứ Trâm?

Hưng gọi tên tôi thật ngọt ngào, tôi thắc mắc hỏi trống không:

-Vậy anh muốn... xưng bằng gì?

Hưng nheo mắt:

-Bằng em đi, nghe ngoan hơn, cùng lắm bằng tên cũng được...

Tôi ngáy nhẹ chàng:

-Ham lắm, chữ em không thể lạm dụng được, thôi xưng tên với anh vậy...

Chợt nhớ đến Mỹ Lan, tôi lắc đầu:

-Nhưng mà không được, nếu vợ chưa cưới của anh mà nghe được thì phiền to...

Hưng suy nghĩ một chút:

-Như thế này, chúng ta sẽ đặt ra một thỏa hiệp. Nếu chỉ có hai chúng

ta thì Trâm xưng tên với anh, còn nếu có người khác thì chúng ta xưng hô như cũ, được chứ?

Tôi gật đầu, cảm thấy buồn buồn, dù sao chàng cũng sợ Mỹ Lan. Tôi có cảm tưởng mình giống như một người vợ bé vậy, ý nghĩ này làm tôi chột nhìn ra vấn đề. Chẳng lẽ... Hưng muốn sau lưng Mỹ Lan thân mật với tôi như một cô nhân tình nhỏ? Những người đàn ông có tiền thường hay như vậy, ở nhà thì có vợ nhưng ra ngoài vẫn thích tung tiền ra để bao nhân tình hay nuôi vợ bé. Thảo nào chàng sẵn sàng cho tôi không tiếc tiền. Mọi thắc mắc trong tôi hình như đã được giải tỏa. Có điều nhìn Hưng vẫn đang hoang mang, đâu có vẻ gì muốn lợi dụng tôi đâu. Tôi tự nhủ lòng, đừng làm mất hòa khí, chừng nào chàng có ý định không đứng đắn hãy hay. Tiếng của Hưng gọi tôi:

-Trâm, làm gì ngồi thừ ra vậy? Nghe anh nói không?

Tôi lại gật đầu, lòng cảm thấy bị thương tổn nhưng cố nén lại để vui với chàng cho đến hết đêm.

Mùa Đông Trên Đình Yêu Thương

Chương 4

Từ lúc đó cho đến sau này khi đã trở về Montreal, lòng tôi lúc nào cũng như có một cây gai. Lúc nào tôi cũng nghĩ là Hưng muốn lén lút Mỹ Lan để bao tôi làm nhân tình. Ý nghĩ này không những làm tổn thương tự ái của tôi mà còn làm lòng tôn trọng của tôi đối với Hưng bị giảm sút nhiều lắm. Tuy nhiên, tôi chờ hoài mà cũng không thấy Hưng bày tỏ ý định đó với tôi trong khi tình yêu của tôi dành cho chàng ngày càng tăng theo thời gian. Mùa đông dài lạnh lẽo rồi cũng trôi qua. Tôi vẫn tiếp tục làm công việc của mình, dù biết rằng mình thật sự không đủ khả năng. Nhiều khi thấy Hưng làm hai ba phần việc mệt quá, tôi đem ý định từ chức ra nói với chàng nhưng Hưng gạt đi. Tôi nghĩ chàng không muốn xa tôi, phần tôi, nói thì nói vậy thôi chứ thật sự tôi cũng đâu muốn xa chàng.

Nhưng rồi một việc đã xảy ra khiến tôi không muốn từ chức cũng không được. Hôm đó vào khoảng tháng ba, Hưng đi họp. Tôi đang làm việc thì Mỹ Lan đến. Cô ta không thèm chào hỏi tôi tiếng nào, xăm xăm mở cửa phòng làm việc của Hưng bước vào. Tôi chạy theo

nói Hưng đã đi họp rồi không biết chừng nào mới xong. Cô ta buông một tiếng cục lốc, biết rồi, với tôi rồi ngồi xuống chiếc ghế chỗ Hưng thường ngồi. Tôi đóng cửa phòng đi ra ngoài bỏ mặc cô ta bên trong. Khoảng một tiếng sau, tôi nghe có tiếng mở cửa và rầm một tiếng. Trước khi tôi biết chuyện gì xảy ra thì một xấp hồ sơ đã bị ném tung toé trước mặt tôi kèm theo là một câu chửi chát chúa mà tôi đã quen tai:

-Oh, my God, cô làm thư ký kiểu gì đây hả? Làm có một bản báo cáo mà sai bao nhiêu là lỗi. Ngay từ đầu tôi đã biết là cô không được mà, vậy mà honey cứ bình cô, thì ra do anh ấy sửa lỗi cho cô mà không cho ai biết. Nói, nói cho tôi nghe giữa cô và anh ấy có chuyện gì? Tại sao lúc nào cũng bình cô như vậy? Có phải hai người đã có tư tình hay không? Bắt đầu từ hồi nào?

Mỹ Lan chửi tôi luôn một hơi không nghỉ. Trong đời tôi, chưa bao giờ tôi bị nhục nhã như lúc này. Cả phòng ai cũng đang nhìn tôi và lắng nghe câu chuyện. Tôi ước gì dưới đất có một cái lỗ để tôi chui vào. Chuyện tôi không có khả năng làm việc thì tôi cũng tạm chấp nhận vì chửi như vậy cũng đúng, còn chuyện tôi tư tình với Hưng thì quả là tôi bị oan. Tôi đang không biết phải phản ứng như thế nào với Mỹ Lan thì may quá Hưng về đến. Nghe ồn ào có lẽ chàng đoán được là Mỹ Lan kiểm chuyện, nhưng điều Hưng không ngờ là hôm nay nạn nhân của cô ta lại chính là tôi.

Hưng nhìn xấp hồ sơ tung toé trên bàn làm việc của tôi và chàng hiểu hết mọi chuyện. Tôi chờ Hưng ít ra cũng bênh tôi một tiếng như chàng vẫn thường làm. Nhưng không, Hưng chỉ nhìn phớt qua tôi, lúc đó trên mặt đã ràn rụa nước mắt, rồi quay lại kéo tay Mỹ Lan, nói nhỏ như không có chuyện gì xảy ra:

-Đi ăn cơm, không phải em đến tìm anh đi ăn cơm sao?

Mỹ Lan giựt tay ra khỏi tay chàng, giọng giận dữ:

-Anh buông ra, hôm nay em phải làm chuyện này cho ra lẽ mới được...

Hưng choàng tay qua vai Mỹ Lan, kéo cô ta vào lòng, giọng dỗ dành:

-Thì đi ăn cơm trước đã rồi về hãy tính sau, anh đói rồi...

Đây là lần đầu tiên Hưng tỏ cử chỉ thân mật với Mỹ Lan trước mặt mọi người. Mỹ Lan có vẻ cảm động, cơn giận dữ hình như đã xẹp xuống. Cô ta choàng tay qua ôm lưng chàng, hai người đi ra cửa. Tôi cúi mặt nghe chua xót trong lòng, dù gì người ta cũng là vợ chồng chưa cưới. Ngay cả ghen tôi cũng còn không có quyền chứ nói gì đến muốn chàng bênh tôi. Hôm nay Hưng tỏ vẻ thân mật với Mỹ Lan, có lẽ muốn cho tôi thấy là trong lòng chàng chỉ có người vợ chưa

cưới này thôi. Cả buổi chiều hôm đó tôi suy nghĩ thật nhiều. Hưng sau khi ăn cơm trưa về vào trong phòng không thấy ra cũng chẳng gọi tôi vào. Chuyện đã đến nước này thì tôi chắc chắn phải từ chức rồi, dù cho người ta không đuổi tôi nhưng sự nhục nhã cũng khiến tôi không thể ở lại. Tôi chuẩn bị một lá thư từ chức nhưng chưa đưa vì còn chờ xem phản ứng của Hưng.

Từ hôm xảy ra chuyện đến nay cũng đã gần một tuần. Tôi chỉ vào phòng Hưng nhưng lúc cần thiết phải đưa văn kiện cho chàng ký và tuyệt đối không nói chuyện với chàng. Hưng có vẻ như đang suy nghĩ về một vấn đề gì, chàng biết tôi giận chàng nhưng cũng chỉ nhìn tôi chứ không hỏi chuyện hay dỗ dành tôi gì cả. Mỹ Lan thì cũng trở lại vài lần, gặp tôi cô ta không chửi mắng nữa mà chỉ bảo tôi là cô ta cho tôi thêm một cơ hội để cố gắng. Như vậy là Hưng đã dễ ngọt được cho cô ta nghe lời chàng mà không làm khó với tôi.

Tôi biết Hưng có rất nhiều cách để dỗ dành con gái, cũng như tôi đã được chàng dỗ dành trong những ngày ở New York với chàng. Nghĩ đến cảnh Hưng ôm Mỹ Lan vào lòng, cầm tay cô ta mà vuốt ve như đã vuốt ve tôi. Có lẽ hơn tôi nữa chứ, vì họ đã gần thành vợ chồng rồi mà. Và chắc Hưng còn phải hôn Mỹ Lan nữa thì cô ta mới ngoan ngoãn nghe lời chàng thế này. Tôi nghe tim mình đau nhói. Dù biết là mình không có quyền ghen nhưng tôi vẫn ghen muốn tắt thở.

Đúng một tuần sau, tôi quyết định đưa thư từ chức. Gần giờ tan sở tôi gõ cửa phòng chàng. Hưng ngược nhìn tôi, mặt có vẻ tươi tỉnh hơn mấy ngày trước, có lẽ vấn đề làm chàng suy nghĩ đã được giải quyết. Hưng dành nói trước:

-Ngồi đi Trâm, anh cũng đang định gọi em vào...

Nhiều chuyện đã xảy ra như vậy mà Hưng vẫn còn có thể ngọt ngào với tôi như thế sao? Tim tôi như mềm đi khi nghe chàng gọi tôi bằng em. Đây là lần đầu tiên Hưng gọi tôi như thế. Từ trước đến giờ dẫu cho thân mật cách mấy đi nữa chàng cũng chỉ gọi tôi bằng tên, Hưng lại muốn gì đây? Trong một thoáng, tôi thật muốn chạy đến ngã vào lòng chàng và bỏ mặc tất cả. Nhưng rồi tôi lắc nhẹ đầu, xua đi ý nghĩ đó, chàng là của Mỹ Lan, đừng suy nghĩ viển vông. Tôi đặt nhẹ lá thư lên bàn trước mặt Hưng, nói nhỏ nhẹ:

-Đây là lá thư từ chức của tôi. Tôi sẽ ở lại thêm hai tuần nếu anh còn cần tôi, còn không tôi sẽ bắt đầu nghỉ từ thứ hai tuần tới...

Hưng đẩy ghế đứng dậy, chàng bước sang bên tôi, giọng sừng sốt:

-Em nói gì? Sao lại từ chức? Đã quên thỏa hiệp giữa chúng ta rồi sao? Sao lại nói chuyện lạnh lùng với anh như vậy?

Cảnh tượng chàng ôm Mỹ Lan vào lòng hôm trước hiện ra trong đầu

làm giọng tôi cay đắng:

-Tôi đâu dám, hôm trước đã bị bà chủ tương lai mắng cho một trận rồi...

Hưng đau khổ:

-Nhưng mấy hôm nay cô ấy đã chịu làm hòa với em rồi, không phải sao?

Tôi cười nhạt:

-Cám ơn anh đã chịu khó dỗ dành cô ấy. Chắc anh phải tốn nhiều công sức lắm mới có thể làm cho cô ấy hết giận...

Nói ra rồi tôi mới biết mình lại nói những điều không nên nói. Những lời đó không khác nào những lời gián tiếp tỏ tình với chàng. Hưng nhìn tôi, nhìn vào ánh mắt chàng. Tôi biết Hưng đã hiểu rõ tất cả nhưng chàng vẫn cố tình lẩn tránh tôi. Hưng bước đến gần, đặt hai tay lên vai tôi, đẩy nhẹ tôi ngồi xuống ghế:

-Trâm, bình tĩnh nghe anh nói. Chuyện cần thiết bây giờ không phải là những chuyện ghen tuông vớ vẩn mà là chuyện tương lai của em. Anh đã đọc qua lý lịch của em, có phải lúc còn ở Việt Nam em đang học đại học năm thứ hai?

Tôi hơi ngạc nhiên nhưng nhận ra được tầm quan trọng của vấn đề nên trả lời chàng:

-Phải...

Hưng nói tiếp:

-Tại sao em không nghĩ là nên vào đại học ở đây để tiếp tục học?

Tôi lắc đầu:

-Em có nghĩ tới nhưng khả năng tài chánh không cho phép...

Hưng gọi tôi bằng em ngọt ngào quá khiến cảm giác tôi mê muội đi và như một phản ứng tự nhiên, tôi buộc miệng xưng em với chàng. Hưng có vẻ cảm động, nhưng chàng vẫn tiếp tục nói về chuyện học hành của tôi:

-Ở đây đi học rất dễ dàng, học phí không đắt lắm mà em còn có thể xin được học bổng của chính phủ. Nếu vẫn không đủ thì anh biết ở dưới Sherbrooke có một trường đại học vừa đi học, vừa đi làm...

Chuyện này tôi có nghe nói nhưng không quen biết ai học ở đó để hỏi thăm, lời nói của Hưng làm tôi suy nghĩ. Ừ nhỉ, mấy hôm nay tôi đã suy nghĩ thật nhiều về việc tôi sẽ làm gì sau khi từ chức ở SD. Trở lại làm những việc nặng nhọc như trước khi thì tôi nghĩ tôi không đủ sức, đi làm văn phòng thì tôi biết rõ mình không có khả năng.

Tại sao tôi không nghĩ ra là tiếp tục đến trường đi học lại? Gia đình tôi ở Việt Nam dạo này cũng đỡ rồi, hai đứa em kế đã lấy vợ, lấy chồng và có cuộc sống riêng, nghe nói làm ăn cũng khá. Ba mẹ tôi

chỉ còn lại đưa em út, với cái tiệm bán quần áo cuộc sống cũng tạm đầy đủ. Lúc sau này tôi chỉ gửi tiền về một năm hai ba lần, vào những dịp lễ Tết hay giỗ chạp. Huống chi nếu tôi đi học ở trường vừa đi học vừa đi làm thì tôi sẽ có đủ tiền để sống và gửi về cho gia đình. Hưng thấy tôi không trả lời nên bóp nhẹ vai tôi, hai bàn tay của chàng vẫn ở trên vai tôi tự nãy giờ như muốn truyền thêm sức lực qua cho tôi. Hưng dịu dàng hỏi:

-Em nghĩ sao rồi mà ngồi im như vậy? Em có muốn đi học lại không? Tôi ngược mắt nhìn Hưng, ánh mắt chàng chan chứa thương yêu và lo lắng, tôi chớp mắt:

-Em cũng rất muốn đi học lại nhưng nghỉ lâu rồi không biết có còn học nổi không?

Hưng khuyến khích:

-Thời gian đầu chắc chắn sẽ khó khăn, nhưng rồi đâu cũng sẽ vào đó. Em thông minh như vậy, anh tin rằng em sẽ thành công...

Tôi biết Hưng đang dỗ dành và khích lệ tôi. Tôi không thể phụ lòng chàng, nhất là việc này lại có lợi cho tương lai của tôi. Tôi nói với Hưng:

-Em muốn thử ghi danh ở cái trường vừa học vừa làm dưới Sherbrooke...

Hưng gật đầu có vẻ hài lòng:

-Được, anh sẽ lo mọi thủ tục nhập học cho em, nếu họ nhận thì tháng Chín em sẽ bắt đầu đi học.

Tôi cảm động:

-Cám ơn anh...

Rồi chợt nhìn thấy lá thư từ chức còn để trên bàn, tôi hỏi:

-Nhưng... như vậy em phải từ chức hay tiếp tục đi làm?

Hưng hơi nhíu mày:

-Bây giờ tình hình trong hãng cũng tạm lắng dịu rồi, hay là em hãy đi làm thêm một thời gian nữa, để dành thêm một ít tiền nhờ mai này cần đến. Anh hứa sẽ cố gắng không để ai kiếm chuyện với em nữa đâu. Vả lại... anh cũng muốn gần em thêm mấy tháng nữa.

Tim tôi run rẩy, như vậy là Hưng đã tỏ tình đó sao? Tôi ngược mắt nhìn Hưng, đôi mắt chàng thật xa vắng, không có vẻ gì muốn nói yêu tôi. Có lẽ mình đã quá đa tình, nhưng tôi thật sự không hiểu, nếu không yêu tôi tại sao chàng lại lo lắng cho tôi như vậy? Tôi hỏi:

-Tại sao anh muốn em đi học lại?

Hưng nhìn sâu trong mắt tôi, ánh mắt chàng có vẻ như đau xót:

-Tại anh không muốn em bị người ta coi thường và sỉ nhục như hôm trước...

Những giọt nước mắt lăn dài xuống má tôi. Thì ra Hưng cũng đã đau khổ với nỗi đau khổ của tôi, cũng như bị sỉ nhục với nỗi sỉ nhục của tôi. Vậy mà mấy hôm nay tôi đã thăm trách chàng vô tình. Hưng quì xuống dùng khăn giấy lau nước mắt cho tôi, giọng vỗ về:

-Gắng lên, bốn năm sau em ra trường sẽ không còn ai dám coi thường em nữa...

Tôi tức tưởi:

-Vậy tại sao thấy em bị chửi mắng như vậy mà anh còn không bên em, cũng không thèm nhìn em mà đi ôm người ta âu yếm...

Nước mắt tôi tuôn trào vì tủi thân, Hưng lau hoài cũng không khô nổi:

-Cho anh xin mà, đừng khóc nữa. Bộ em tưởng anh muốn làm như vậy lắm sao? Nếu anh không làm như vậy thì câu chuyện sẽ càng lớn hơn, lúc đó em sẽ ra sao?

Tôi định gào lên là tôi không cần biết sẽ ra sao, chỉ cần có anh là đủ rồi, nhưng tôi kịp dừng lại. Dù gì tôi cũng không thể tỏ tình với chàng một cách trắng trợn như vậy được, phải giữ lại một chút tự ái cho mình. Hưng vẫn quì dưới đất bên cạnh chiếc ghế tôi ngồi, tay khẽ nâng mặt tôi để chạm nước mắt cho tôi, chàng có vẻ đau khổ:

-Nín đi Trâm, nhìn em khóc anh chịu không nổi. Vì tương lai và hạnh phúc của em, hãy mạnh dạn nhìn về phía trước...

Tôi định hỏi Hưng tại sao lại nói đến hạnh phúc trong đó nữa nhưng chưa kịp hỏi thì cánh cửa phòng đã bị mở ra và có một người bước vào. Tôi hoảng hốt tưởng là Mỹ Lan, vì chỉ Mỹ Lan mới có thói quen vào phòng Hưng mà không thèm gõ cửa. Hưng cũng hốt hoảng không kém tôi, chàng đứng bật dậy. Thật may, người vừa bước vào không phải Mỹ Lan mà là bà Thành, mẹ của Hưng. Bà nhìn chúng tôi bằng đôi mắt thật sắc, hỏi giọng lạnh lùng:

-Hai người... đang làm gì?

Tôi chưa kịp lấy lại bình tĩnh, tim vẫn còn đập thình thịch trong lồng ngực, nghe Hưng nói nhỏ, giọng chàng cũng hơi run:

-Mẹ làm con hết hồn! Sao mẹ vào phòng mà không gõ cửa?

Câu nói của Hưng càng làm bà Thành thêm nghi ngờ. Bà hết nhìn Hưng lại quay sang nhìn tôi đang ngồi sững trên ghế. Hưng đã lấy lại bình tĩnh, chàng vờ nhìn đồng hồ rồi quay sang bảo tôi:

-Tan sở rồi, thôi Trâm về đi...

Tôi biết Hưng muốn giúp tôi thoát ra khỏi cảnh khó xử nên đứng dậy, cố trấn tĩnh chào bà Thành và Hưng rồi bước vội ra ngoài. Bà Thành không giữ tôi lại để hạch sách như tôi đã lo ngại. Từ đầu đến cuối tôi cũng không dám nhìn bà dù rằng hình như chúng tôi đâu có làm gì

bậy bạ. Cô thư ký có chuyện buồn khóc, ông chủ đổ dành lau dùm nước mắt cũng là chuyện bình thường thôi mà. Cố gắng tự an ủi mình như vậy tôi cảm thấy hơi yên tâm.

Mùa Đông Trên Đỉnh Yêu Thương

Chương 5

Thế rồi tôi đã được trường đại học Sherbrooke nhận vào học niên khóa tới, nghe lời Hưng tôi học kế toán. Ngày nhận được tin Hưng còn có vẻ mừng hơn tôi. Tôi vẫn không hiểu được trong lòng Hưng đang nghĩ gì, chàng có yêu tôi không? Qua những cử chỉ và hành động của Hưng lo lắng cho tôi. Tôi nhận ra được tình cảm chàng dành cho tôi, nhưng tại sao Hưng vẫn không tỏ tình? Tôi lờ mờ hiểu được là vì bên cạnh chàng còn có Mỹ Lan. Bằng trực giác tôi biết Hưng không yêu cô ta, nhưng vì một lý do gì đó nên không thể bỏ được cô ta. Tôi cố gắng tìm hiểu xem là lý do gì nhưng tôi không có đầu mối nào hết thì làm sao mà tìm hiểu, hỏi chị Mai chị cũng không biết gì nhiều hơn tôi vì chị làm ở đây cũng chưa lâu lắm. Tôi đành dẹp cái ý định trinh thám của mình lại mà lo chuẩn bị mọi việc để nhập học vào tháng Chín.

Bây giờ đã là tháng Năm, hôm qua tôi nhận được thư của trường trả lời về việc xin ở trọ trong ký túc xá của trường. Có lẽ cuối tuần này tôi phải xuống Sherbrooke một chuyến để xem phòng ốc như thế nào rồi mới quyết định. Tôi thật ngại đi một mình đến chỗ lạ, mấy lần định hỏi Hưng thứ Bảy có rảnh không để đi với tôi nhưng tôi vẫn không mở miệng được. Hưng đâu có là gì của tôi, chàng đã lo hết thủ tục nhập học cho tôi rồi. Kể cả việc vay tiền và xin học bổng của chính phủ cho tôi Hưng cũng tự nguyện lo luôn. Bây giờ mở miệng nhờ nữa chẳng hóa ra mình lợi dụng người ta quá sao? Vả lại, thứ Bảy có lẽ chàng còn phải đưa Mỹ Lan đi chơi hoặc đi sắm sửa. Lúc sau này tôi thấy Hưng đối xử với Mỹ Lan có vẻ mềm mỏng hơn xưa. Tôi cố an ủi mình là chàng làm vậy để cho Mỹ Lan vui lòng mà không làm khó dễ tôi trong mấy tháng cuối cùng này.

Buổi chiều thứ Sáu, cũng gần giờ tan sở Hưng gọi tôi vào phòng, chàng hỏi tôi khi tôi đã ngồi xuống chiếc ghế đối diện:

-Ngày mai Trâm làm gì?

Tôi hơi ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời chàng:

-Em định ngày mai xuống Sherbrooke...

Từ hôm nọ đến nay tôi giữ luôn tiếng xưng em với chàng. Hưng nói xưng em nghe ngoan hơn, không phải sao? Hưng tròn to mắt như không tin:

-Em xuống Sherbrooke làm gì? Ai đưa em đi?

Tôi nhỏ nhẹ:

-Em xuống coi phòng trong ký túc xá, em định đi bằng xe bus...

Hưng hơi chồm người qua phía tôi:

-Sao từ sáng đến giờ không nói với anh? Anh có thể đưa em đi mà, tại sao phải đi bằng xe bus?

Tôi cúi mặt:

-Anh đã giúp em nhiều rồi, em không dám làm phiền anh nữa...

Hưng rời khỏi ghế bước qua bên tôi, đặt hai tay lên vai tôi giống hệt cái hôm bị mẹ chàng bắt gặp:

-Trâm, nghe anh nói, bất cứ chuyện gì liên quan đến việc đi học của em là do anh chịu trách nhiệm. Từ giờ trở đi muốn làm việc gì đều phải nói với anh, em không biết gì hết. Xuống tới Sherbrooke rồi làm sao, em định đi taxi tới trường hở, hay là đi bộ? Mà em cũng chưa biết trường ở đâu hết, làm sao đi?

Tôi ngược nhìn, tuy giọng nói của Hưng có vẻ giận nhưng ánh mắt chàng lại chứa đầy lo lắng. Tôi hỏi một câu không rõ ràng:

-Tại sao?

Hưng không hiểu:

-Tại sao cái gì?

-Tại sao anh phải chịu trách nhiệm lo mọi việc cho em?

Câu hỏi đã quá rõ nghĩa, nếu Hưng yêu tôi chàng sẽ nói vì anh yêu em. Nhưng không, Hưng tránh ánh mắt tôi:

-Tại... anh là người xúi em đi học.

Tôi đã hiểu, hoặc là Hưng không yêu tôi, hoặc chàng không muốn thổ lộ cảm tình với tôi. Điều nào cũng khiến tôi buồn. Như đã qua giây phút xúc động, Hưng trở về chỗ ngồi, nhìn tôi:

-Anh gọi em vào đây cũng vì việc này. Cũng may, nếu không ngày mai em xuống mượn phòng dưới đó sẽ phiền thêm...

Tôi im lặng chờ Hưng giải thích tiếp. Có lẽ việc Hưng muốn nói hơi phức tạp, tôi thấy chàng ngập ngừng như để tìm câu cho thích hợp:

-Như thế này, gia đình anh đang có một căn nhà nhỏ để trống dưới Sherbrooke. Trong thời gian em học ở dưới đó, em có thể ở tạm tại đây...

Tôi lắc đầu, tôi thật sự không muốn làm phiền Hưng thêm nữa. Huống chi nhà đó không phải của Hưng mà là của gia đình chàng. Nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng của bà Thành nhìn tôi hôm trước, tôi cương quyết:

-Em ở ký túc xá được rồi, không cần ở nhà của gia đình anh đâu...

Hưng nhìn tôi, chắc lưỡi:

-Mới nói xong để anh lo mà lại cãi lời rồi... Để anh phân tích lợi hại cho em nghe nhé... Thứ nhất, nếu em ở đó mỗi tháng sẽ tiết kiệm được thêm một ít tiền. Thứ nhì, có chỗ rộng rãi cho em yên tâm học hành thoải mái. Thứ ba, cuối tuần nếu anh muốn xuống thăm em cũng có chỗ ở...

Điều thứ ba của Hưng có vẻ hấp dẫn tôi. Tôi tưởng sau khi đi học rồi sẽ không còn có dịp gần gũi chàng nhiều nữa. Tưởng tượng đến mỗi cuối tuần được ở chung với Hưng mà không hồi hộp lo sợ bị Mỹ Lan

hay mẹ chàng bắt gặp là tôi đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi, nhưng tôi vẫn còn ái ngại:

-Nhưng mà... nếu em ở thì phải trả tiền mượn nhà chứ, liệu ba mẹ anh có bằng lòng không?

Hưng dứt khoát:

-Thôi được, coi như anh mượn lại nhà này của ba mẹ anh và cho em ở nhờ, vậy có được chưa? Phần ba mẹ anh thì em đừng lo, hai ông bà đâu có thì giờ mà để ý mấy việc này.

Thấy tôi im như còn đang suy nghĩ, chàng nhấn mạnh:

-Vậy là tạm xem như em đồng ý đi, ngày mai anh đưa em xuống coi nhà rồi em quyết định.

Sáng thứ Bảy, Hưng đến nhà rước tôi để cùng nhau xuống Sherbrooke. Trước khi lên đường, chúng tôi ghé qua Tim Hortons ăn sáng và mua thêm hai ly cà phê để mang theo. Tôi cảm thấy lòng mình phơi phới, hạnh phúc như bao trùm lấy chúng tôi trong không gian nhỏ hẹp của cái xe. Ít ra là với tôi, vì tôi không hiểu rõ cảm giác của Hưng như thế nào. Tình cảm của chàng dành cho tôi vẫn là một câu hỏi lớn, câu hỏi này cứ ám ảnh tôi và mãi tôi vẫn chưa tìm được câu trả lời. Cuối cùng tôi đã quyết định là không thêm tìm câu trả lời nữa, hãy cứ tận hưởng những gì mình đang có, không phải là sung sướng lắm sao? Chẳng hạn như hôm nay, Hưng đưa tôi đi Sherbrooke, không phải là mơ ước của tôi từ cả tuần lễ nay à? Chàng còn lo cả nhà cho tôi ở, tôi còn mong muốn gì hơn?

Nghĩ được như vậy, tôi thấy lòng mình thật thoải mái và dễ chịu. Tôi ngoan ngoãn ngồi bên chàng trong xe, tưởng tượng chúng tôi như một cặp vợ chồng sắp cưới, cùng nhau đi coi nhà. Đường về Sherbrooke rất nhiều đồi núi, quang cảnh thật đẹp và hùng vĩ. Bây giờ là tháng Năm, mùa xuân đang trở mình thức dậy sau một giấc ngủ dài. Ngoài đường tuyết đã tan hết, những hàng cây đang đâm chồi. Vạn vật như vừa sống lại sau một mùa đông dài lạnh lẽo. Nhưng cho dù cảnh vật có không đẹp đi chăng nữa thì đối với tôi tất cả cũng đều đang được bao phủ bằng một màu hồng. Bởi vì tôi đang vui.

Hưng nói phải lái xe khoảng hai giờ mới đến Sherbrooke. Tôi nhìn đồng hồ trên xe, mới đó mà đã qua một tiếng đồng hồ. Hơn lúc nào hết tôi mong cho thời gian trôi thật chậm, để tôi được kéo dài thêm giờ phút ở bên người tôi yêu. Hưng với tay lấy ly cà phê của chàng. Tôi thấy Hưng lắc lắc cái ly không, rồi chàng để lại chỗ cũ và với lấy ly của tôi. Tôi chặn tay chàng:

-Anh... làm gì?

Hưng đáp tỉnh bơ:

-Thì... uống cà phê...

Hưng đã cầm ly cà phê trên tay, ly cà phê mà tôi đã uống qua một chút. Trên miệng ly còn dính chút son môi, tôi ngại ngùng:

-Hay là anh ghé qua một nhà hàng hay cây xăng nào đi, để mua một ly khác...

Hưng quay nhìn tôi, ánh mắt như trêu chọc:

-Hà tiện đến nỗi không cho anh uống ké một chút sao?

Nói rồi Hưng đưa ly cà phê lên miệng, môi ngậm ngay trên đầu son môi của tôi. Cảm giác như Hưng đang hôn lên môi mình làm tôi nghẹt thở, tôi chột đồ mặt với ý nghĩ này. Cũng may là Hưng đang lái xe không nhìn thấy nét mặt của tôi. Uống xong mấy hớp Hưng đặt trả ly cà phê về chỗ cũ, chép chép miệng, chàng nói:

-Hình như ly cà phê của em ngon hơn của anh...

Tôi không biết Hưng nói thật hay nói đùa, cũng có thể Hưng đang trêu tôi vì thấy vẻ mặt của tôi chẳng? Tôi càng thêm xấu hổ nhưng may quá Hưng không nói tiếp.

Chúng tôi đến Sherbrooke vào khoảng mười một giờ trưa. Sherbrooke là một thành phố khá lớn, tại đây có đến ba trường đại học. Hưng lái xe ngang trường đại học mà tôi sẽ theo học cho tôi

nhìn qua một vòng, ngôi trường cũng khá khang trang. Sau đó Hưng lái xe chở tôi về căn nhà của gia đình chàng, căn nhà không xa trường học mấy. Hưng nói với tôi, ngày xưa lúc trước khi mở công ty SD, ba mẹ chàng có một cái nhà hàng ở đây. Căn nhà này lúc đó gia đình Hưng đã ở, cho đến lúc Hưng học xong trung học thì ba mẹ chàng mới sang lại nhà hàng và dọn về Montreal. Hèn gì tôi thấy Hưng có vẽ rãnh đường xá ở đây như vậy.

Tôi hỏi tại sao không bán luôn căn nhà mà để lại làm gì thì Hưng nói là căn nhà đó đối với chàng có rất nhiều kỷ niệm thời thơ ấu, nên xin ba mẹ đừng bán để thỉnh thoảng khi rỗi rảnh hoặc lúc có chuyện buồn phiền, Hưng thường trở về đây ẩn dật để suy nghĩ. Tôi nghĩ thầm, con nhà giàu cũng sung sướng thật, một cái nhà như thế này mà chỉ giữ lại để... làm kỷ niệm. Tôi nói ý nghĩ này với chàng, Hưng cười, không giữ lại thì lấy đâu cho bây giờ em ở. Chàng nói lúc trước có một thời gian cũng cho người ta mượn, nhưng họ ở không đàng hoàng, phá hư hết nhà nên từ hai năm nay để trống luôn.

Tôi xuống xe nhìn căn nhà, chàng gọi là căn nhà nhỏ nhưng trong mắt tôi nó chẳng nhỏ chút nào. Bên ngoài trông cũng khá xinh xắn, nằm trong một khu vực yên tĩnh, xung quanh đều là những căn nhà tương tự. Hưng nói, chàng thích nhất là cái sân sau, rộng rãi, mùa hè tha hồ rủ bạn bè về barbecue, mùa đông thì tha hồ chơi tuyết. Hưng lấy chìa khóa mở cửa. Tôi bước vào, căn nhà lâu ngày không có người ở nên hơi có mùi ẩm mốc. Đồ đạc bàn ghế được phủ bằng những tấm vải lớn cho khỏi bị bụi bám. Hưng nói lúc dọn nhà đáng lẽ dọn đồ đi nhưng chi phí chuyên chở đắt quá nên ba mẹ chàng để lại hết.

Hưng mở cửa căn phòng lớn cho tôi xem. Giữa phòng là cái giường đôi, có lẽ của ba mẹ chàng khi xưa. Ngoài ra còn có tủ đựng quần áo, bàn trang điểm... Tất cả đối với tôi đã quá đầy đủ và vẫn còn rất mới, nhưng Hưng bảo tuần tới chàng sẽ thay cái nệm khác cho tôi. Tôi vừa mở miệng nói, để em mua, thì Hưng đã trừng mắt với tôi và hỏi nhà này của anh tại sao em mua. Tôi biết Hưng sợ tôi tốn tiền, vì chàng biết tôi còn phải dành dụm để gửi về Việt Nam. Tôi cảm thấy thương Hưng quá đổi nên nhìn chàng bằng ánh mắt biết ơn. Hưng

hiểu ý tôi nên nói rất dịu dàng, nếu muốn cảm ơn anh thì hãy cố gắng học hành, anh rất nóng lòng chờ ngày em tốt nghiệp ra trường.

Tôi hỏi tại sao anh nôn nóng, chàng hơi lúng túng nhưng cũng tìm cách nói tránh đi, là vì lúc đó anh hết trách nhiệm với việc học của em. Tôi biết Hưng đang dối tôi. Chàng không muốn biểu lộ tình cảm của chàng dành cho tôi, cho nên tôi không hỏi nữa. Hưng chỉ cho tôi xem căn phòng nhỏ của chàng ngày xưa, tôi bước vào nhìn thế giới thơ ấu của chàng. Hưng có vẻ rất quý những gì của thời quá khứ. Tôi nghe người ta nói những người như vậy thường rất chung tình, không biết có đúng không. Hưng mở cửa phòng tắm nói, hơi nhỏ, nhưng em ở một mình chắc không sao.

Sau đó chúng tôi ra nhà bếp, bên cạnh là phòng khách dính liền nhau không có vách ngăn. Nhà bếp khá gọn gàng, phòng khách cũng vậy. Hưng nhìn cái kệ trong phòng khách và nói, mai mốt em về ở rồi anh đem xuống cho cái tivi. Chàng lo cho tôi tỉ mỉ đến như vậy. Hưng cuộn tấm vải phủ trên cái sofa lại để lấy chỗ cho chúng tôi ngồi rồi hỏi tôi, em thích nhà này chứ. Tôi đáp, đầy đủ như thế này em còn mong muốn gì hơn, nhưng em vẫn thấy ngại ngại sao đó. Chàng trấn an tôi, không có gì phải ngại cả, em ở đây anh còn phải cảm ơn em trông nhà dùm anh. Chàng đã nói như vậy thì tôi đâu còn gì để nói nữa. Hưng nhìn quanh nhà rồi nói, còn thiếu một ít đồ lặt vặt, khoảng hai tuần trước khi em nhập học chúng ta sẽ trở về để sắm sửa cho đầy đủ.

Khi rời khỏi nhà, Hưng lái xe chậm chậm chở tôi thăm một vòng thành phố. Chàng chỉ cho tôi xem trường trung học của chàng học ngày xưa, nơi chàng hay đi chơi với bạn bè, rồi đưa tôi vào ăn ở cái nhà hàng cũ của ba mẹ chàng mà nay đã đổi chủ mới. Hưng say sưa nói về những ngày còn nhỏ và tôi thì say sưa nghe chàng nói. Đối với tôi điều gì Hưng nói nghe cũng hay. Hình như có ai đó đã nói rằng "dưới mắt người yêu, tình nhân là Tây Thi ". Tôi thì không xem chàng như Tây Thi vì chàng đã đẹp trai sẵn rồi, có điều không biết tôi có chủ quan hay không khi cảm thấy cái gì Hưng nói ra cũng đều hay và đúng cả. Tôi lo sợ vì biết là mình đã bị lún quá sâu vào tình yêu, tôi

đã yêu chàng sâu đậm quá rồi.

Hưng chạy vòng vòng không bao lâu thì đã hết chỗ để đi, đồng hồ trên xe chỉ ba giờ chiều. Chàng hỏi tôi, em muốn đi chỗ nào nữa không. Tôi lắc đầu, tôi mới đến thành phố này lần đầu đâu biết chỗ nào đâu mà đi. Hưng hỏi, chúng ta về nghe. Tôi gật đầu và hỏi chàng có thể lái chậm hơn lúc đi không. Hưng hiểu ý tôi, khẽ gật đầu và nhìn tôi bằng ánh mắt buồn buồn xa vắng.

Từ hôm đi coi nhà cho đến lúc tôi nhập học không có chuyện gì đặc biệt xảy ra. Hưng đã giữ đúng lời hứa với tôi, Mỹ Lan không hề kiếm chuyện với tôi nữa. Và hình như cô ta đã trở nên dịu dàng hơn, ít mắng chửi mọi người hơn. Điều này làm tim tôi đau nhói mỗi khi nghĩ đến, vì tôi biết Hưng đã dùng cách gì để xoa dịu cô ta. Tuy đã tự hứa với mình là hãy biết hài lòng với những gì mình đang có, nhưng tôi vẫn không thể nào trấn áp được cơn ghen của mình. Hưng biết điều này nên trước mặt tôi chàng cố tránh biểu lộ những cử chỉ thân mật với Mỹ Lan, những lúc cô ta tỏ vẻ âu yếm chàng thì thường Hưng kéo cô ta ra ngoài ngay. Như vậy mà tôi vẫn còn chưa hài lòng, trí tưởng tượng phong phú của tôi còn đi theo họ để nghĩ xem họ đang làm gì và tôi ray rứt ghen với những tưởng tượng của mình.

A, tôi quên, có một chuyện cũng khá quan trọng đã xảy ra. Đó là sau ngày tôi đi coi nhà về khoảng hai tuần, tức là trước khi tôi đưa thư từ chức. Bà Thành nhân lúc ông Thành và Hưng đi họp, đã gọi tôi vào văn phòng của chồng bà. Bà nói với tôi rằng Hưng đã có vị hôn thê, xin tôi hãy cẩn thận trong lúc cư xử với chàng, đừng để Mỹ Lan hiểu lầm thêm rắc rối. Bà nói chuyện với tôi với thái độ khá nhỏ nhẹ chứ không la lối hay giận dữ, tôi có cảm tưởng bà đang năn nỉ tôi hơn là cảnh cáo tôi. Tôi mỉm cười nói xin bà hãy yên tâm, chỉ còn có vài tháng nữa thôi là tôi đi học lại, không làm ở SD nữa và dĩ nhiên sẽ không còn gần gũi Hưng. Tôi không biết mình có phạm tội nói dối hay không vì tôi biết rõ Hưng và tôi sẽ còn gặp nhau, dù cho tôi nghỉ làm ở SD.

Giữa tháng Tám là tôi đã nghỉ làm để sửa soạn hành lý. Giữ đúng lời

hứa Hưng đưa tôi xuống Sherbrooke hai tuần trước khi tôi nhập học để sắm sửa đồ đạc trong nhà. Tôi mua một ít đồ dùng trong nhà bếp, mấy cái màn cửa sổ, đồ dùng trong phòng tắm... Hưng nhất định không cho tôi trả tiền, chàng vẫn nói cái câu, nhà của chàng để chàng sắm sửa. Hưng mua một cái bàn học nói là tặng tôi làm quà nhập học và mang xuống từ Montreal một cái computer. Hưng nói cái máy đó cũ rồi, chàng đã đổi cái mới nên dư ra đem cho tôi. Ngay cả cái tivi Hưng cũng nói như vậy nhưng tôi đoán là tất cả chàng đều mới mua, Hưng cố tình nói như vậy cho tôi khỏi chối từ.

Thật ra cho dù tôi có muốn cũng khó mà từ chối vì có bao giờ chàng không đưa ra rất nhiều lý do chính đáng để thuyết phục tôi nhận đâu. Sau khi mua đầy đủ mọi thứ cần thiết, vào trong xe rồi Hưng lại ngập ngừng nhìn tôi. Thái độ của Hưng làm tôi nhớ lại thái độ lúc chàng năn nỉ tôi nhận bộ đồ chàng tặng lúc đi New York, mà quả thật vậy, Hưng ngập ngừng nói muốn đưa tôi đi sắm một ít quần áo để đi học. Tôi lắc đầu cương quyết chối từ mặc cho Hưng năn nỉ cách nào cũng không chịu. Hưng đã sắm sửa cho tôi quá nhiều rồi, tôi không thể nhận thêm của chàng nhiều hơn nữa. Năn nỉ tôi không được, Hưng đành chờ tôi về nhà cất đồ.

Trên đường về chàng không nói với tôi tiếng nào, sắc mặt buồn dàu dàu. Tôi nghĩ chắc Hưng giận chút xíu sẽ hết, nào ngờ cả buổi chiều hôm đó chàng vẫn không thèm nói chuyện với tôi, cũng không thèm nhìn mặt tôi. Trên đường đưa tôi trở về Montreal cũng vậy, suốt gần hai tiếng đồng hồ ngồi trên xe, gần như Hưng không hề mở miệng.

Thấy thái độ Hưng như vậy, tôi thật buồn, tôi cũng vì không muốn chàng tốn nhiều tiền cho tôi thôi mà. Càng nghĩ tôi càng tủi thân muốn khóc, và khi xe Hưng ngừng phía dưới căn nhà mà tôi ở trọ chung với chị Mai, nước mắt đã tràn ra ướt cả mặt tôi. Rồi hình như Hưng ngạc nhiên khi thấy tôi vẫn ngồi yên không có phản ứng gì khi đã về đến nhà, nên chàng quay lại nhìn tôi. Khi thấy tôi lẳng lặng chảy nước mắt, Hưng có vẻ hơi hốt hoảng. Như một phản ứng tự nhiên, Hưng vòng tay ôm choàng lấy tôi, xiết chặt tôi vào người chàng.

Đây là lần thứ hai Hưng ôm tôi, lần thứ hai tôi mê đắm trong vòng tay của chàng. Lần thứ nhất là lúc tôi trượt chân té ở New York, lúc đó Hưng ôm tôi là để đỡ cho tôi khỏi té. Còn lần này, Hưng ôm tôi là vì chàng yêu tôi. Tim tôi gào, nói đi anh, nói yêu em đi anh, nhưng hình như Hưng không nghe tim tôi gào, cho nên Hưng chợt tỉnh, đẩy nhẹ tôi ra khỏi người chàng và nói nhỏ, giọng như vẫn còn xúc động:

- Anh xin lỗi, lẽ ra anh không nên làm như vậy...

Tôi không hiểu Hưng muốn nói không nên làm như vậy là không nên làm cái gì, không nên có thái độ giận tôi từ trưa đến giờ hay không nên ôm tôi vào lòng lúc này. Tôi không muốn Hưng khó xử nên không hỏi lại chàng. Hưng đã bình thường trở lại, chàng nhìn tôi hỏi nhỏ:

-Tại sao em khóc?

Tôi được Hưng ôm vào lòng, cảm giác vừa ngất ngây vừa sung sướng nên đã nín khóc. Bây giờ nghe chàng nhắc lại, niềm tủi thân lại trở về làm mắt tôi cay. Tôi ghen ngào:

-Từ trưa đến giờ, anh đối xử với em ra sao anh chẳng lẽ anh không biết, còn hỏi tại sao...

Giọng Hưng hơi giận dỗi:

-Tại em không chịu nghe lời anh, còn cấm không cho anh buồn sao?

Những giọt nước mắt đã rơi xuống má, tôi nói trong tiếng nấc:

-Dù buồn cũng đâu thể xem như không có em bên cạnh như vậy. Biết trước... em đi xe bus còn hơn.

Hưng lấy tờ khăn giấy trong hộp, vừa lau nhẹ nước mắt cho tôi vừa nói:

-Anh cấm em nói như vậy, khi nào còn có anh thì không bao giờ được đi xe bus, biết không?

Tôi trả treo:

-Anh lấy quyền gì mà cấm em?

Hưng đột nhiên nhìn sững vào mặt tôi, rồi ngồi thẳng dậy nhìn về phía trước, giọng trĩu buồn:

-Đúng, anh quên là anh không có quyền cấm em. Thôi, em lên nhà đi...

Tôi biết mình đã làm chàng giận, hôm nay chúng tôi làm sao thế này. Những giờ phút được ở bên nhau thật là quý hiếm, tại sao cứ giận hờn gây gổ nhau mãi vậy? Tôi kéo tay áo của Hưng, nói nhỏ:

-Em xin lỗi, đừng giận nữa mà...

Hưng vẫn ngồi yên không thèm trả lời, tôi tiếp tục kéo áo chàng:

-Em biết lỗi rồi, tha cho em đi mà...

Hưng vẫn còn nhìn về phía trước, nhưng đã chịu nói chuyện:

-Muốn anh hết giận cũng được, với điều kiện...

Tôi nhồm dậy nhìn chàng:

-Điều kiện gì? Có khó làm không?

Hưng quay lại, trên nét mặt không còn vẻ giận nữa:

-Điều kiện là... em phải chịu cho anh đưa đi sắm ít quần áo...

Hưng lại trở về đề tài cũ, tôi ngập ngừng:

-Nhưng mà...

Hưng vờ giận dỗi quay mặt đi:

-Không chịu thì thôi...

Tôi nín vội áo chàng:

-Thôi được, em chịu, nhưng anh phải hứa là không sắm đồ đắt tiền quá nghe. Bộ đồ anh mua cho em hôm đi New York vẫn còn treo trong tủ, đâu có dịp nào để mặc...

Hưng nghe tôi nhận lời đã cười được ngay:

-Em ngoan quá, cảm ơn em...

Thấy Hưng thay đổi thái độ mau quá, tôi chột hiểu:

-Anh... gài bẫy em, giả bộ giận để đặt điều kiện với em hở?

- Không như vậy làm sao em nhận lời...

Tôi quay mặt giận dỗi, Hưng nắm lấy bàn tay tôi. Đã là lần thứ ba được chàng nắm tay rồi mà sao tay tôi vẫn run rẩy như thế này, chàng dỗ:

-Anh hứa... đây là lần cuối, sau này không bắt buộc em nữa, chịu chưa?

Hưng ủ bàn tay run rẩy của tôi trong hai tay chàng, tôi ngoài việc đồng ý còn có thể làm gì hơn. Tôi càng nghĩ càng thấy tội nghiệp Hưng, chưa thấy ai tặng đồ cho người ta mà phải khổ sở như chàng, phải năn nỉ, dỗ dành cả ngày trời. Và cũng cùng lúc tôi nhận ra rằng, có lẽ Hưng quen được nuông chiều từ nhỏ, cho nên khi chàng muốn cái gì là phải bằng mọi cách đạt cho bằng được mới thôi.

Tối hôm đó, khi về đến nhà, ánh mắt chị Mai nhìn tôi thật lạ. Tôi hỏi chuyện gì, chị e ngại hỏi tôi có phải đang cặp bồ với ông chủ con không? Khi chỉ có tôi và chị, chúng tôi thường gọi Hưng là ông chủ con thay vì gọi tên chàng. Tôi hỏi tại sao chị biết, chị nói đi mua đồ về bắt gặp chúng tôi ngồi trong xe dưới nhà. Tôi kể tóm tắt cho chị nghe mọi chuyện, vì tôi cũng muốn sau khi tôi rời khỏi SD chị sẽ để ý mọi chuyện trong đó dùm tôi.

Tôi nhận mạnh là chỉ có tôi yêu Hưng thôi, Hưng thì vẫn yêu Mỹ Lan, vị hôn thê của chàng. Nhưng chị không tin, chị nói mọi người ở SD ai cũng biết là Hưng yêu tôi, vì đã có rất nhiều lần chàng công khai bên vực tôi mỗi khi có ai nói xấu về khả năng làm việc của tôi và còn cảnh cáo mọi người đừng đồn đãi bậy bạ, chàng không muốn ông Thành nghe được. Nghe những lời này, tự dưng tôi cảm thấy nhớ Hưng kinh khủng, dù rằng chúng tôi chỉ mới vừa chia tay nhau dưới nhà.

Cuối tuần kế tiếp, Hưng đưa tôi đi sắm đồ. Chàng quả thật có năng khiếu về màu sắc và thẩm mỹ. Những bộ đồ Hưng chọn cho tôi bộ nào màu sắc cũng hài hòa và kiểu dáng rất thích hợp với thân hình của tôi. Lúc đứng nhìn tôi thử đồ, tôi nhìn thấy được trong mắt Hưng

một niềm say mê. Không những say mê vì nhìn thấy tôi trở nên xinh đẹp hơn trong những bộ đồ chàng chọn, mà hình như còn rất say mê khi được làm những việc này. Tôi cố gắng cản chàng đừng mua nhiều quá, vậy mà Hưng còn cố ép tôi mua thêm một bộ đồ trượt tuyết và một đôi giày boots trước khi ra về. Hưng nói, mua để sẵn mai một mình chơi tuyết.

Trên đường về nhà, thấy chàng có vẻ buồn buồn, tôi hỏi có chuyện gì. Hưng ngập ngừng một chút rồi nói, hình như chàng đã làm sai. Tôi hỏi sai chuyện gì, Hưng nói, lẽ ra không nên sắm sửa chừng diện cho em trở nên xinh đẹp như vậy, anh sợ... Chàng không nói tiếp nhưng tôi hiểu, Hưng sợ mất tôi. Tôi thật muốn nói với chàng rằng, nếu anh biết em yêu anh như thế nào thì có lẽ anh không cần lo lắng như vậy. Nhưng cuối cùng tôi chỉ hứa với Hưng, cùng lắm em sẽ không lấy chồng trước khi anh cưới Mỹ Lan. Ánh mắt Hưng trĩu buồn khi nghe tôi hứa. Còn tôi, chỉ nghĩ đến ngày Hưng đi lấy vợ là đã cảm thấy nhói buốt trong tim.

Mùa Đông Trên Đỉnh Yêu Thương

Chương 6

Và như thế, tôi đã bắt đầu cuộc đời sinh viên sau gần ba năm sang định cư ở xứ người. Quả như Hưng đã đoán trước, thời gian đầu tôi gặp rất nhiều khó khăn. Từ khả năng sinh ngữ cho đến cách thức học hành. Phương pháp giáo dục ở bên này khác xa với ở Việt Nam. Họ đưa ra một vấn đề và mình phải tự tìm hiểu rồi phát triển chứ không như ở Việt Nam, tất cả đều được soạn sẵn sàng, học sinh chỉ việc học thuộc lòng. Cũng may trong khóa của tôi cũng có vài người Việt, họ đều rất tốt, hết lòng giúp đỡ tôi mỗi khi tôi cần. Trong số này, có một người tên Việt hay đặc biệt chú ý và giúp đỡ tôi nhất. Hắn cũng khoảng tuổi tôi, người trung bình về mọi mặt, tánh tình khá tốt và hình như học rất giỏi. Mỗi khi tôi cần giúp đỡ điều gì, hắn đều tận tình chỉ dẫn đến nơi đến chốn cho nên chẳng bao lâu chúng tôi trở nên thân nhau.

Ba tháng trôi qua, vẫn đúng như Hưng đã dự liệu, việc học của tôi đi dần vào ổn định. Những khó khăn ban đầu đã từ từ được khắc phục, những vấn đề tôi cần nhờ Việt giúp đỡ cũng ít đi. Mùa đông trở về, thời tiết đã trở lạnh, những trận tuyết đầu mùa cũng bắt đầu rơi xuống thành phố. Cuộc sống của tôi tạm ổn định, nếu không muốn nói là khá tốt đẹp trong căn nhà nhỏ của gia đình Hưng. Buổi sáng tôi đi bộ đến trường, chiều đi bộ về, đoạn đường nói xa thì cũng không xa lắm. Tuy nhiên những ngày lạnh thì hơi khổ một chút. Việt có xe, cho nên hẳn đề nghị đưa đón dùm tôi mỗi ngày, hẳn mượn nhà chung với người bạn ở xa hơn nhà tôi một chút cho nên dù đi hay về gì hẳn cũng đi ngang nhà tôi. Thấy cũng tiện, lại có vẻ không làm phiền hẳn lắm, tôi nhận lời. Từ đó mỗi ngày tôi đều quá giang hẳn.

Hưng thì gần như mỗi cuối tuần đều xuống thăm tôi. Tuy nhiên chưa bao giờ Hưng ở lại ngủ đêm, có lẽ chàng ngại dùm tôi. Hưng rất tế nhị, mỗi tuần khi xuống thăm tôi, chàng đều ghé chợ mua rất nhiều thứ đem xuống cho tôi. Chàng nói, dưới này không có tiệm Việt Nam, mà em thì không thích ăn đồ tây cho nên sẵn tiện anh mang xuống cho em, không có gì phiền cả. Tôi biết Hưng chỉ là viện cớ, vì trong những thứ mà chàng mang xuống, đâu chỉ là thức ăn Việt Nam, có những thứ tôi biết Hưng vừa mua tại đây mang đến. Dĩ nhiên Hưng chẳng bao giờ chịu nhận tiền của tôi đưa, chàng nói anh cũng có phần ăn nữa mà, sao lại lấy tiền của em.

Tình cảm Hưng dành cho tôi vẫn như một thứ tình cảm, tôi cảm nhận được qua những săn sóc của chàng chứ thật ra Hưng không hề biểu lộ bằng cử chỉ hay ngôn ngữ. Trong khi tình yêu của tôi dành cho chàng lúc nào cũng vẫn đông đầy. Điều đáng buồn là giữa chúng tôi luôn luôn có sự hiện diện của Mỹ Lan, dù rằng bây giờ tôi không còn gặp cô ta nữa. Yêu một người say đắm, biết họ cũng có cảm tình với mình mà không thể biểu lộ tình cảm thật là khổ sở.

Tôi biết, vì một lý do gì đó, Hưng không thể bỏ Mỹ Lan và lại cũng không muốn xa tôi. Nhiều khi thấy Hưng lo lắng cho mình quá tận tình, ý nghĩ chàng muốn tôi làm nhân tình của chàng lại trở về. Tôi cảm thấy, nếu thật sự Hưng muốn như vậy, có lẽ bây giờ là lúc thích hợp nhất để tỏ lòng. Tổ ấm coi như đã có, Mỹ Lan và gia đình chàng

lại ở quá xa không thể biết được chuyện của chúng tôi. Còn tôi, tư tưởng của tôi đã thay đổi so với lúc trước. Tình yêu dành cho Hưng đã vượt qua tự ái của tôi, cho nên tôi nghĩ, nếu Hưng thật sự muốn như vậy, có lẽ tôi sẽ chịu ý chàng. Nhưng chờ mãi vẫn không thấy Hưng ngỏ lời dù rằng bao nhiêu lần tôi đã ngầm khuyến khích chàng tiến tới.

Mới đó mà chỉ còn hai tuần lễ nữa là đã đến Giáng Sinh. Cuối tuần này Hưng xuống sớm hơn thường lệ. Chiều thứ Sáu tôi đi học về đã thấy chàng trong nhà, tôi mừng rỡ khi thấy Hưng nhưng chàng lại đón tôi bằng thái độ kém vui. Hưng hỏi tôi đi về bằng gì và tôi chợt hiểu là Hưng đã nhìn thấy Việt đưa tôi về khi đứng nhìn ra đường từ cửa sổ phòng chàng. Thật ra việc tôi đi quá giang xe với Việt tôi không nói với Hưng, không phải tôi muốn giấu nhưng tôi nghĩ không có gì quan trọng. Tôi cười nói, đi quá giang người bạn trong lớp. Hưng nhìn vào mắt tôi một lúc, tôi đọc thấy trong mắt chàng có một chút buồn phiền, một chút ghen tuông và một chút nghi ngờ. Hưng không hỏi tiếp, nhưng tôi biết chàng vẫn không vui.

Tối hôm đó, lần đầu tiên Hưng ở lại ngủ đêm, không cần nói cũng biết, tôi rất vui. Cả buổi tối được kề cận bên chàng, dù không được Hưng biểu lộ những cử chỉ âu yếm, yêu thương, nhưng tôi có thể cảm nhận và tưởng tượng ra những thứ này từ ánh mắt như biết nói của chàng nhìn tôi. Sáng thứ Bảy, tôi thật hạnh phúc khi vừa thức dậy đã có chàng. Chúng tôi cùng ăn sáng và sau đó Hưng đưa tôi đi phố xem người ta sắm sửa cho Giáng Sinh. Giữ lời hứa, Hưng không bắt tôi nhận thêm thứ gì nữa ngoài một cây thông giả nho nhỏ mà chàng bảo đem về đặt ở phòng khách cho có không khí Noel.

Buổi chiều, khi chúng tôi ra khỏi khu trung tâm thương mại thì đã thấy đầy trời tuyết mịn mù. Đài khí tượng đã thông báo từ hôm qua là sẽ có bão tuyết. Tôi nói với Hưng, tuyết nhiều thế này, có lẽ anh không về được đâu, đường trơn nguy hiểm lắm. Ở lại ngủ thêm một đêm, mai bớt tuyết hãy về. Hưng đồng ý, tôi vui như trẻ con được quà. Tôi muốn về nhà làm cơm ăn, nhưng Hưng đòi đưa tôi đi ăn tiệm. Chúng tôi đã trở lại ăn chiều tại cái nhà hàng cũ của chàng. Bấy giờ tối, về đến nhà, tôi tíu tít bên Hưng như người vợ trẻ mới cưới.

Chúng tôi cùng xem tivi, tôi nhìn ra được Hưng cũng đang hạnh phúc giống như tôi.

Hơn mười giờ tối, điện thoại reo. Tôi hơi ngạc nhiên, Hưng thì đang ở bên tôi, ai lại gọi khuya thế này? Tôi vào phòng ngủ nghe phone vì ở phòng khách không có. Khoảng mười phút sau tôi trở ra ngồi xuống bên Hưng tiếp tục xem tivi. Chàng nhìn tôi như muốn hỏi ai gọi nhưng tôi vờ không thấy, tiếp tục xem tivi. Thật ra, tôi không muốn nói với chàng là Việt gọi, vì không muốn Hưng không vui như hôm qua. Tôi có thể dễ dàng tìm ra một lý do để nói dối với Hưng nhưng tôi không làm, tôi không muốn dối gạt chàng, dù là một chuyện nhỏ. Cuối cùng, Hưng như chịu không được nên hỏi tôi:

-Ai gọi khuya vậy?

Tôi đành nói thật, mắt vẫn nhìn tivi:

-Bạn trong lớp của em...

Chàng xoay mặt tôi lại đối diện với chàng, nhìn vào mắt tôi:

-Có phải người đưa em về hôm qua không?

Trong mắt chàng hình như có một tia lửa lạ. Tôi không định nghĩa được đó là lửa gì nhưng cảm thấy hơi sợ nên đáp nhỏ:

-Phải...

Giọng chàng có vẻ hơi hằn học, tia lửa trong mắt chàng như sắp đốt cháy tôi:

-Hắn muốn gì?

Tôi hơi ngạc nhiên vì thái độ kém lịch sự của Hưng. Bình thường chàng ăn nói rất nhỏ nhẹ và nhã nhặn, cũng không bao giờ để ý đến những chuyện riêng của tôi. Tại sao hôm nay Hưng giống như hỏi cung tôi thế này? Bàn tay Hưng vẫn còn giữ chặt cằm tôi, bắt tôi phải nhìn chàng. Giọng tôi hơi run dù không biết tại sao mình sợ, có lẽ vì nhìn thấy thái độ và ánh mắt dữ dằn của Hưng:

-Việt... rủ em đi dự party Noel ở nhà một người bạn...

Chàng xiết chặt bàn tay trên cằm, tôi cảm thấy vừa đau vừa giận. Tôi đâu phải tù nhân đâu mà Hưng hạch hỏi tôi như vậy. Hưng cũng đâu phải là gì của tôi, chẳng lẽ không cho tôi quen biết bạn bè, bắt tôi mãi chung tình với mối tình câm của chàng hay sao chứ? Hưng không để ý đến nét giận trên mặt tôi, vẫn tiếp tục hằn học:

-Thì ra vậy, thật ra hai người đã bắt đầu hẹn hò nhau bao lâu rồi? Nếu tối nay không có anh chắc em đâu cúp phone sớm như vậy phải không? Phải tâm tình đến sáng chứ, có đúng không?

Khuôn mặt tôi bị Hưng giữ chặt. Cảm giác vừa đau, vừa giận chưa vơi, lại nghe chàng kết tội oan cho mình làm tôi uất ức. Những giọt nước mắt tức tuối tràn qua mi, chảy xuống má, tôi khóc không thành tiếng. Có lẽ những giọt nước mắt của tôi đã đánh thức Hưng, cơn giận của chàng xẹp xuống. Hưng buông bàn tay ra khỏi cằm và ôm choàng lấy tôi, giọng chàng tràn đầy hối hận:

-Xin lỗi em, anh cũng không biết mình đã làm gì. Tại sao anh lại như vậy, không thể kiềm chế nổi mình, Trâm ơi, anh phải làm sao đây?

Tôi hiểu, tất cả cũng chỉ vì Hưng đang ghen. Và Hưng càng ghen nhiều thì chứng tỏ chàng càng yêu tôi sâu đậm, cũng như tôi đã ghen với Mỹ Lan vậy. Tôi choàng hai tay ôm ngang lưng chàng, vòng tay Hưng xiết chặt. Chúng tôi im lặng ôm nhau như vậy, đầu tôi tựa vào ngực Hưng và tôi nghe rõ nhịp đập của trái tim chàng. Cảm giác của tôi bây giờ không chỉ là mê mẩn, sung sướng nữa mà đã là một cái gì đó không thể diễn tả bằng lời. Tất cả đã sẵn sàng, chỉ cần Hưng lên tiếng, suốt đời này tôi sẽ là của chàng.

Một lúc sau, tôi nhấc đầu ra khỏi ngực Hưng, ngẩng lên nhìn vào mặt chàng. Ánh mắt của Hưng nhuốm đầy vẻ lạc lõng và muộn phiền. Chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy và hình như đã đọc thấu được ý nghĩ của nhau. Không biết đã mấy phút trôi qua, tôi thấy ánh mắt Hưng từ từ biến đổi. Vẻ lạc lõng và muộn phiền dần tan đi, thay vào đó là sự yêu thương và triu mến. Hai cánh tay chàng từ từ xiết chặt, cho đến khi hai thân thể dính sát vào nhau. Khuôn mặt chàng cúi

xuống gần mặt tôi, khoảng cách thu hẹp dần. Tôi khép nhẹ mắt hé môi chờ đợi. Hưng đặt môi lên môi tôi, nụ hôn của chàng thật khoan thai, từ tốn, nhưng vẫn làm cho tôi như ngất lịm trong vòng tay của chàng.

Khi Hưng rời môi tôi, tôi khẽ hé mắt nhìn. Ánh mắt chàng bây giờ là cả một trời ngất ngây, say đắm. Hưng lại cúi xuống, nụ hôn lần này không còn nhẹ nhàng nữa mà nó mạnh như cuồng phong, vũ bão. Vòng tay Hưng xiết mạnh đến nỗi tôi cảm thấy đau, thân thể tôi như không là của tôi nữa mà nó đã thuộc về chàng. Đôi môi tham lam của Hưng cuốn chặt lấy đôi môi đang run rẩy của tôi. Tôi gỡ hai tay đang ôm lưng Hưng ra choàng lấy cổ chàng, và tôi hôn trả lại Hưng một cách đắm đuối. Không biết cho đến bao lâu sau, vì tôi đã mất hết ý niệm về không gian và thời gian. Hưng như chợt tỉnh, chàng vội đẩy tôi ra, hai bàn tay ôm lấy đầu, giọng khỏ sở:

-Xin lỗi em, anh lại làm sai rồi...

Tôi nhích tới gần Hưng, gỡ hai tay chàng đang ôm đầu, nhỏ nhẹ nói:
-Anh không có làm sai, anh đừng tự cảm thấy có lỗi với em. Em hiểu ý anh mà, em chấp nhận, em đồng ý làm nhân tình lén lút của anh sau lưng Mỹ Lan...

Hưng ngược nhìn tôi, có vẻ rất ngạc nhiên:
-Em nói gì? Cái gì là nhân tình lén lút?

Tôi cúi mặt:

-Anh lo lắng nhà cửa cho em, sắm sửa đầy đủ quần áo đồ đạc cho em, thì em đã hiểu là anh muốn cho em làm nhân tình của anh. Giống như mấy ông chủ nhà giàu thường bao vợ bé vậy, không phải sao?

Ánh mắt Hưng từ ngạc nhiên tột độ chuyển dần sang thất vọng náo nê, giọng chàng như chua xót:
-Đó thật sự là những ý nghĩ của em về anh?

Tôi gật đầu nhìn chàng ngạc nhiên, chẳng lẽ không phải như vậy hay sao? Hưng hơi lảo đảo đứng dậy bước ra phía cửa, tôi mở to mắt:

-Anh làm gì?

Chàng mở tủ lấy áo khoác ngoài, vừa mặc áo vừa nói:

-Anh đi về...

Cài xong áo, Hưng ngồi xuống mang giày, tôi chạy vội ra bên chàng:

-Có chuyện gì? Anh giận em?

Hưng đã mở cửa bước ra ngoài, về mặt chàng vừa thất vọng lại vừa đau khổ:

-Thật không ngờ, trong mắt em, anh lại xấu xa đến như vậy...

Nói rồi không đợi tôi trả lời chàng bước đi, bên ngoài tràn ngập tuyết. Tôi hét to gọi chàng:

-Có chuyện gì trở vào rồi nói, tuyết nhiều thế này làm sao anh thấy đường lái xe. Nguy hiểm lắm, trở vào đi anh...

Tiếng hét của tôi tan loãng trong không khí, Hưng đã lên xe lái đi và khuất ở góc đường rồi. Tôi quay trở vào, đóng cửa lại và ngã người lên sofa, không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Tại sao Hưng lại có thái độ như vậy? Hưng nói tôi nghĩ xấu về chàng, chẳng lẽ đó không phải là ý muốn của chàng sao? Lòng tôi ngập đầy lo âu, trời tuyết như vậy mà chàng lái xe về Montreal thật là nguy hiểm. Cầu mong cho đừng có chuyện gì xảy đến cho Hưng.

Tuần lễ sau đó tâm trạng tôi thật bồn chồn, bứt rứt. Tôi không biết Hưng có về đến nơi bình yên hay không, chàng không gọi điện thoại cho tôi, cũng không gửi email cho tôi. Thông thường, cách một hai ngày là Hưng gọi điện thoại, còn email thì chàng gửi hầu như mỗi ngày. Lần này, gần một tuần lễ trôi qua tôi vẫn không có tin tức gì của chàng cả. Mấy lần, tôi định gọi điện thoại về SD tìm Hưng, nhưng giận chàng đã bỏ tôi mà đi giữa đêm khuya nên cố dằn lòng không gọi.

Chợt nghĩ đến chị Mai, tối thứ Năm tôi điện thoại cho chị. Chị nói với tôi trong SD đang có bão, ông chủ con tuần này đòi từ hôn với Mỹ

Lan cho nên cô ta vào SD chửi mắng mọi người. Chị còn nói hình như cô ta đã vào phòng ông chủ lớn la lối một trận, sau đó bỏ đi không thấy trở lại nữa. Tôi hỏi chị, còn ông chủ con thì sao. Chị nói, nét mặt ông ta vẫn buồn buồn không vui. Tôi nghe tim mình hồi hộp, có phải chẳng Hưng từ hôn với Mỹ Lan là vì tôi? Vậy tại sao chàng vẫn không gọi tôi để báo cho tôi biết tin mừng này? Thứ Sáu, thứ Bảy rồi Chúa nhật đã chậm chạp trôi qua trong sự chờ đợi mỗi mòn của tôi, Hưng vẫn không xuất hiện và cũng không có một tin tức gì của chàng. Tôi bắt đầu thật sự giận Hưng, giận sự vô tình của chàng đối với tôi.

Trong nguyên một tuần lễ kế tiếp, tôi không làm được việc gì ra hồn. Vào lớp thì lơ đãng, ở nhà thì ngơ ngẩn như kẻ mất hồn. Tuần này lại là tuần thi trước khi nghỉ lễ, tôi phải thi đến bốn môn. Lơ lơ láo láo, tôi cũng chẳng biết bài vở mình kết quả sẽ như thế nào. Tối thứ Năm, không đành được lòng, tôi lại điện thoại cho chị Mai. Chị nói Mỹ Lan vẫn không thấy trở lại nhưng Hưng thì đã thay đổi nhiều. Chàng trở nên nóng nảy, khó tính, ngày hôm nay đã mắng cho cô thư ký mới của chàng một trận đến nỗi phải khóc luôn. Tôi thần thờ gác máy, không hiểu Hưng đang làm gì. Chuyện chàng chửi mắng người khác, nhất là một người con gái, là một chuyện mà tôi không thể nào tin được. Có lẽ cô ta đã làm lỗi gì rất lớn thì mới bị Hưng đối xử như vậy.

Thứ Sáu, tôi chỉ vào trường có buổi sáng. Viết hỏi tôi tối mai có cùng hân đi dự party không? Dĩ nhiên là tôi không đi, Việt có vẻ buồn và thất vọng nhưng tôi cũng không màng đến. Bởi vì ngay lúc này, tôi không còn thiết gì nữa cả, nghĩ đến những ngày nghỉ lễ sắp đến không được ở bên Hưng là tôi cảm thấy lòng mình thật trống trải, cô đơn.

Buổi trưa, tôi đi bộ về nhà. Từ hôm biết Hưng không thích tôi đi chung xe với Việt, tôi đã không tiếp tục đi với Việt nữa. Tôi đã vì chàng như vậy mà Hưng nở lòng bỏ tôi hai tuần lễ nay. Càng nghĩ tôi càng giận, và kỳ lạ thay, hình như càng giận tôi lại càng yêu chàng hơn. Hình ảnh Hưng đầy ắp trong tim, trong óc. Tôi đã ăn, đã ngủ và đã sống với những hình ảnh này.

Đêm thứ Sáu, sau khi chờ đợi mòn mỏi cả buổi chiều, tôi gần như không ngủ. Tôi nghĩ có lẽ Hưng sẽ bỏ tôi luôn, và như vậy thì đâu có lý do gì tôi còn ở lại trong căn nhà của chàng. Ngày mai có lẽ tôi sẽ đi tìm nhà để mượn. Trưa nay lúc đi bộ tôi có thấy mấy căn nhà gần trường để bằng cho mượn, ngày mai tôi sẽ đến đó hỏi xem sao.

Sáng thứ Bảy, một ngày trước Noel. Những người có gia đình đều sửa soạn để trở về đoàn tụ với gia đình. Tôi nghĩ đến thân phận cô đơn của mình, gia đình không có ở đây, bạn bè không có lấy một người. Chỉ có Hưng mà chàng cũng đã không thèm đếm xỉa gì đến tôi, nước mắt tôi lại chảy dài. Tôi sửa soạn để ra ngoài, ở nhà nghĩ quần áo chắc tôi sẽ diện lên mất. Đã gần mười hai giờ trưa rồi, có lẽ Hưng cũng sẽ không xuống. Ý nghĩ đi coi nhà để mượn trở về trong đầu tôi.

Vừa khóa cửa nhà, bước xuống mấy bậc tam cấp để xuống đường, tôi thấy xe Hưng tấp vào lề. Mắt tôi hoa lên, tôi nghĩ mình nhìn lầm. Lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo, tôi nhìn kỹ lại, quả thật là Hưng. Chàng đang xuống xe và bước về phía tôi, mặt chàng có vẻ hơi hốc hác nhưng lại rất tươi tỉnh. Hưng cười với tôi, cái lúm đồng tiền mọi hôm tôi vẫn thích nhìn, hôm nay trông vô duyên tẻ. Chàng hỏi, khi đã đứng bên cạnh tôi:

-Em định đi đâu? Lên xe anh đưa em đi...

Tôi nhìn vào mặt chàng, không có phản ứng. Trong những lúc quan trọng, phản ứng tôi thường đến rất chậm. Thấy tôi nhìn mà không trả lời, Hưng lắc nhẹ vai tôi:

-Trâm, em sao vậy? Em khỏe không sao mặt mày tái ngắt vậy? Em định đi đâu?

Tôi chợt tỉnh, phản ứng đã đến. Tôi trả lời, giọng hơi yếu ớt:

-Em đi coi nhà...

Hưng ngạc nhiên:

-Coi nhà gì?

Tôi nói như phản xạ:

-Nhà mượn, em phải dọn nhà...

Hưng có vẻ hốt hoảng, chàng ôm lấy hai vai tôi, giọng hơi lạc đi:

-Tại sao em dọn nhà? Mà dọn đi đâu?

Tôi hơi lắc vai, như không muốn hai bàn tay Hưng để trên vai tôi, nhưng lại không đủ sức làm hai bàn tay chàng rơi xuống. Hưng vừa hỏi gì nhỉ, à, chàng hỏi tại sao tôi dọn nhà. Tôi trả lời nhỏ nhẹ, dù cho có không muốn nhỏ nhẹ, dường như tôi cũng không đủ sức:

-Anh bỏ em rồi, còn lý do gì để em ở lại đây?

Hưng bắt đầu hốt hoảng thật sự, hình như vậy. Tôi nhìn ra được sắc mặt chàng trở nên tái mét, chàng ôm xiết lấy tôi. Tôi dùng hết sức để đẩy Hưng ra, tại sao tôi cũng không hiểu. Chỉ biết là không muốn chàng đụng đến người tôi, nhưng tôi không đủ sức, cho nên thân thể tôi vẫn nằm trong vòng tay rắn chắc của chàng. Tôi nghe giọng Hưng run rẩy:

-Trời ơi, anh đã làm gì em, sao em lại đến nông nỗi này... Đi, vào nhà đi Trâm, em muốn mắng chửi gì anh cũng được, nhưng đừng làm anh sợ...

Vừa nói Hưng vừa dìu tôi vào nhà, Hưng lấy chìa khóa mở cửa, đẩy tôi vào nhà rồi bước vào sau khép cửa lại. Tôi vẫn đứng im không có phản ứng, Hưng dịu dàng gỡ mũ, cởi áo khoác, gỡ khăn choàng cổ ra khỏi người tôi. Chàng đẩy tôi ngồi xuống ghế cởi giày cho tôi, xong xuôi chàng mới cởi giày và áo khoác của mình. Hưng đỡ tôi lên, đưa tôi đến sofa và đẩy tôi ngồi xuống. Tôi như con rối trong tay chàng, hoàn toàn không có một chút phản ứng.

Cho đến mãi sau này, tôi cũng không hiểu tại sao hôm đó tôi lại như thế. Có lẽ cơn giận Hưng trong tôi đã lên tới tột đỉnh, cho nên khi gặp lại chàng tôi không còn cảm giác nữa, và phản ứng thì như bị tê liệt

đi. Hưng ngồi xuống cạnh tôi trên sofa, dịu dàng ôm lấy đầu tôi áp vào ngực chàng. Ngực Hưng thật ấm áp, mùi thơm quen thuộc từ người chàng tỏa ra làm tôi như tỉnh táo hơn một chút. Cảm giác từ từ trở về, tôi dần nhớ lại mọi chuyện, khối phản ứng đang bị đông cứng của tôi chợt tan ra. Tôi như người vừa tỉnh lại sau một giấc ngủ dài, giận dữ đẩy Hưng ra, tôi ngồi thẳng dậy:

-Anh còn về đây làm gì? A, xin lỗi. Tôi quên, đây là nhà của anh mà, chính tôi mới là người không nên ở đây...

Tôi vừa nói vừa đứng dậy, định bước đi mà chẳng hiểu đi đâu. Mặc kệ, đi đâu cũng được miễn là không còn nhìn thấy con người tàn nhẫn kia. Nghĩ vậy, tôi dậm bước đi, nhưng tôi chưa đi được bước nào thì Hưng đã chồm lên. Từ phía sau chàng ôm ngang eo tôi kéo lại, tôi không đủ sức mạnh để kháng cự Hưng nên theo đà kéo ngồi gọn trong lòng chàng. Hai tay Hưng vòng ngang người tôi như sợ tôi sẽ thoát ra. Tôi cố vùng vẫy để thoát ra khỏi vòng tay chàng, nhưng tôi càng vùng vẫy thì vòng tay đó lại càng xiết chặt lại. Khuôn mặt Hưng kề sát mặt tôi, chàng nói nhỏ:

-Cấm không được xưng tôi với anh...

Tôi dùng hai tay cố đẩy mặt Hưng ra xa không cho chạm vào mặt mình, giận dữ:

-Anh có quyền gì mà cấm tôi?

Hưng bắt kè hai bàn tay tôi đang đẩy mặt chàng, vẫn tiếp tục cúi xuống, mũi Hưng đã chạm vào mũi tôi, môi chàng mấp máy:

-Dám hỏi anh có quyền gì hở? Quyền làm người yêu của em, quyền làm chồng em, có được không?

Không đợi tôi trả lời, Hưng đã gấn chặt đôi môi nóng bỏng lên môi tôi. Cảm giác chợt ủa đến ào ạt khiến tôi không thể kiềm chế nổi lòng mình, hai bàn tay đang đẩy trên mặt Hưng chợt ngưng lại rồi từ từ choàng qua cổ chàng. Tôi bấu chặt cổ Hưng dưới người lên cho chàng hôn, bao nhiêu giận hờn như bị nộ hôn nồng cháy của chàng đốt sạch. Trong cơn mê đắm, tôi nhớ lại ba tiếng, làm chồng em, vừa

thốt ra từ miệng Hưng. Cảm giác tôi như hụt hẫng, Hưng có thể trở thành chồng của tôi sao, chàng không còn là chồng sắp cưới của Mỹ Lan nữa à? Cả người tôi như bênh bồng lơ lửng, tôi ghì chặt cổ chàng hơn, vòng tay Hưng cũng xiết chặt lấy thân thể tôi. Trong một thoáng, chúng tôi như tan biến trong nhau, không còn phân chia, không còn ranh giới.

Khi môi Hưng rời khỏi tôi, tôi đã thật sự biến thành một người khác. Với đầy đủ sinh lực, tràn đầy sức sống chứ không còn là tôi của mấy phút đồng hồ trước đó. Giống như Hưng đã truyền thêm sinh khí cho tôi qua nụ hôn của chàng. Tôi vẫn nằm gọn trong lòng Hưng, lười biếng mở nhẹ mắt nhìn chàng. Ánh mắt Hưng nhìn tôi thật dịu dàng và tha thiết. Hưng xoa nhẹ lên mặt tôi bằng những ngón tay của chàng, thì thầm như hơi thở:

-Nếu anh có thể yêu em ít đi một chút... thì đâu đến nỗi khổ sở như thế này...

Lời chàng làm tôi mũi lòng, cảm giác bị bỏ rơi hai tuần lễ làm tôi chột giận dữ:

-Nếu yêu em làm anh khổ sở như vậy, còn xuống kiếm em làm gì?

Hưng xoa vai tôi, giọng hối hận:

-Anh xin lỗi, anh không nên vì giận dữ mà bỏ em như vậy. Lúc nãy thấy em như người mất hồn, tim anh như bị nghiền nát. Nhưng mà em cũng phải biết, hai tuần nay, anh không biết anh đã sống như thế nào? Hình như anh chỉ vừa sống lại từ sau khi gặp mặt em thôi...

Tôi vui mặt vào ngực Hưng, vòng tay ôm ngang lưng chàng. Con mắt mỗi chột đến, tôi không muốn suy nghĩ gì nữa. Bây giờ đang hạnh phúc trong vòng tay ấm áp của chàng, đối với tôi tất cả đều vô nghĩa. Hưng vuốt nhẹ tóc tôi:

-Anh có tin này muốn nói với em...

Mặt vẫn úp vào ngực Hưng, tôi nói:

-Em biết rồi, anh đã từ hôn với Mỹ Lan...

Hưng xoay đầu tôi lại cho tôi đối diện với chàng, ánh mắt chứa đầy ngạc nhiên:

-Làm sao em biết? Ai nói với em?

Tôi không trả lời câu hỏi của chàng mà nói tiếp:

-Em còn biết tuần rồi anh đã mắng cô thư ký mới của anh đến nỗi phát khóc luôn...

Hưng như đã hiểu, chàng véo nhẹ mũi tôi:

-Em ghê thật, thì ra em có nằm vùng ở SD...

Tôi nêu thắc mắc của mình:

-Nhưng mà tại sao anh lại mắng người ta? Nhất là mắng con gái, không phải anh galant lắm sao?

Hưng hơi bối rối:

-Tại... ai bảo cô ấy vất đi cái cây xương rồng trên bàn làm việc mà em mua cho anh, rồi thay vào bằng một chậu hoa...

Tôi chợt hiểu, vì một việc nhỏ như vậy mà Hưng nổi giận. Chứng tỏ chàng rất quý cái cây của tôi tặng, tôi cảm động nhưng lại nói:

-Cả con người của em khô héo mỗi mòn đợi anh mà anh không màng đến, sao lại chỉ vì cái cây đó mà nổi giận?

Hưng cầm lấy bàn tay tôi ve vuốt:

-Anh đã biết lỗi rồi mà, nhưng cũng chính nhờ mất đi cái cây đó mà anh chợt tỉnh và hết giận em...

-Tại sao?

-Khi không nhìn thấy cái cây đó trên bàn làm việc, tâm trạng anh thật choáng váng vì mất mát. Anh không còn kiểm soát được hành động của mình nên đã nổi giận. Và sau khi nổi giận anh chợt nghĩ rằng, em còn quan trọng hơn cái cây đó gấp bao nhiêu lần, nếu mất em rồi anh sẽ ra sao? Cho nên cơn giận trong anh tan biến ngay...

Tôi như vẫn chưa hiểu:

-Nhưng tại sao anh lại giận em nhiều như vậy? Em hiểu làm anh có chút xúu thôi... đâu có gì quan trọng?

Ánh mắt Hưng nhìn tôi như trách móc:

-Hiểu làm như vậy mà em cho là chút xíu? Nó đã phụ cả tấm lòng lo lắng của anh dành cho em...

Tôi biết lỗi nhưng vẫn cố chống chế:

-Ai bảo anh lo lắng nhà cửa cho em, rồi nhất định mua sắm đầy đủ cho em. Dù em không chịu cũng nhất định bắt buộc em, những thứ đó không giống... bao vợ bé chứ giống cái gì?

Hưng trừng mắt:

-Anh cấm em, không bao giờ được tự hạ thấp mình như vậy, biết không? Lúc đó anh rất yêu em và cũng nhận ra được tình cảm em dành cho anh, nhưng anh không thể tỏ lòng là vì anh còn kẹt Mỹ Lan. Và cũng chính vì không muốn lén lút yêu em nên anh đã không nói, anh không muốn đặt em vào một vị trí thấp hơn bất cứ ai. Anh muốn người anh yêu phải hơn mọi người, trên tất cả mọi phương diện. Vì vậy anh mới lo lắng sắm sửa cho em, không muốn em có cảm giác thua sút bạn bè rồi trở nên mất tự tin...

Tôi cảm động, lòng tràn trề hối hận. Hưng thương tôi như vậy, suy nghĩ chu đáo cho tôi như vậy mà tôiỡ hiểu làm chàng. Tôi ôm mặt Hưng bằng hai tay, giọng nghẹn ngào:

-Em xin lỗi, em quả thật vô tình... nhưng... chẳng lẽ lúc mua đồ cho em ở New York, anh đã yêu em?

Hưng trầm ngâm:

-Anh không biết rõ đã bắt đầu yêu em từ lúc nào. Còn nhớ lúc em dám thẳng thắn phê bình bức tranh của anh, lại còn đọc thấu tâm trạng của anh khi vẽ bức tranh đó, anh hơi giận. Nhưng nghĩ lại thì trên đời đâu dễ tìm được người nhìn thấu suốt mình như vậy, cho nên qua hôm sau, anh thay bức tranh đó. Bởi vì như em đã nói, ý nghĩa của bức tranh là mất phương hướng, thì nay anh đã tìm thấy hướng đi cho mình rồi, tại sao không bỏ nó đi...

Tôi không hiểu:

-Anh tìm ra hướng đi gì?

Hưng nhìn tôi bằng ánh mắt trìu mến, quả thật giống ánh mắt chàng

nhìn tôi lúc ngồi trong nhà hàng ở New York với ông khách ký hợp đồng: -Chính em đã đánh thức anh, anh chợt nhận ra mục tiêu của mình và nhất quyết phải chiếm được mục tiêu đó...

-Vì vậy anh chọn em làm thư ký cho anh?

Hưng bẹo má tôi:

-Đúng, hôm đó anh nói với em rằng anh chọn em vì sắc đẹp của em là sự thật. Anh biết, em không phải đẹp lắm, nhưng ở em có một sức cuốn hút kỳ lạ. Ngay từ lần đầu nhìn vào mắt em là anh biết lòng mình xao động rồi. Sau đó, nói chuyện với em, làm việc với em, anh biết mình không nhìn lầm người...

-Ngay cả lúc em không làm tròn trách nhiệm của một thư ký, anh cũng không hối hận đã chọn em?

Hưng lắc đầu:

-Anh biết em đã cố gắng hết sức... cho nên sau đó anh mới gợi ý cho em đi học lại...

Tôi lặp lại câu hỏi đã hỏi Hưng hôm nào:

-Tại sao anh muốn em đi học lại?

Hưng như suy nghĩ:

-Có rất nhiều lý do, hôm trước anh chỉ nói với em một lý do là anh không muốn em bị người khác coi thường. Ngoài ra anh còn muốn san bằng khoảng cách giữa em và anh. Anh biết lúc nào em cũng mang mặc cảm là không xứng với anh, cho nên nếu em đi học xong thì ít ra trên một phương diện, em đã trở nên ngang hàng với anh. Và lại... nếu muốn cho ba mẹ anh, nhất là mẹ anh, chấp nhận em làm dâu, thì việc học xong đại học của em là một điều kiện phải có...

Hơi ngập ngừng, Hưng nhìn tôi một chút bằng ánh mắt buồn, rồi nói:

-Còn lý do cuối cùng, anh không muốn nghĩ đến, nhưng bắt buộc phải nghĩ, là nhớ sau này anh không lấy được em, có được cái bằng đại học cũng bảo đảm cho tương lai của em hơn...

Trước những lời lẽ chân thành của Hưng, tôi không kiềm chế được cảm xúc. Nhất là câu nói sau cùng của chàng làm mắt tôi nhòa lệ. Hưng ôm đầu tôi áp vào ngực chàng, nước mắt tôi thấm ướt áo

chàng. Hưng vỗ nhẹ lên lưng tôi:

-Đừng buồn nữa, điều đó anh chỉ nghĩ phòng hờ thôi. Bây giờ anh đã từ hôn với Mỹ Lan rồi, anh không lấy em thì lấy ai?

Thấy tôi vẫn tiếp tục khóc, Hưng xoay mặt tôi ra, rồi cúi xuống, vừa hôn lên những dòng nước mắt vừa nói:

-Từ nay anh không muốn nhìn thấy em khóc, anh hứa sẽ không để cho em khóc nữa...

Môi chàng mềm và ẩm lướt khắp mặt tôi, rồi dừng lại trên môi tôi. Nụ hôn lần này thật nhẹ, như chỉ để dỗ dành cho tôi nín khóc. Vòng tay chàng vẫn choàng ngang người tôi, Hưng như mơ màng:

-Còn nhớ hôm ở New York, lúc em té vào vòng tay của anh. Lúc đó anh mới xác định là anh đã yêu em. Cái rung động kỳ lạ mà lần đầu tiên anh mới có khi ôm em trong tay, lúc đó anh quả thật không muốn buông em ra chút nào...

-Như vậy anh có biết cảm giác của em không?

-Biết chứ sao không, nếu không biết... có lẽ anh đâu đến nỗi rung động như vậy...

Cảm giác lần đầu tiên được Hưng ôm như đang sống lại trong tôi, giọng Hưng vẫn êm ái như ru bên tai:

-Rồi qua ngày hôm sau, nhìn em buồn bã mất tự tin khi cảm thấy không xứng với anh, anh thật không đành lòng, cho nên mới đưa em đi sắm quần áo, định làm cho em vui. Ai ngờ em vui chỉ một nửa, còn thì dàu dàu cả ngày còn lại...

Tôi nói thật cảm nghĩ của mình lúc đó:

-Có lẽ lúc đó mặc cảm tự ty làm em cảm thấy như mình bị xúc phạm. Đã vậy lúc vào nhà hàng em có cảm tưởng sự có mặt của em như một bình hoa dùng trang trí cho đẹp, để ông khách hài lòng mà ký hợp đồng với anh. Ý tưởng này làm em cảm thấy mình như bị sỉ nhục...

Hưng nhìn tôi:

-Thì ra em đã hiểu lầm anh từ lúc đó. Thật ra anh đưa em đi New York với anh chỉ vì anh muốn được gần gũi em nhiều hơn. Hèn gì mà cả buổi tối em làm mặt lạnh với anh. Anh còn tưởng em giận tại anh không chịu tỏ tình...

Tôi thành thật:

-Qua cảm giác có được từ những hành động của anh, em biết tình cảm của anh dành cho em đã thay đổi, nhưng em không dám nghĩ đó là tình yêu. Khoảng cách giữa em và anh xa như vậy, em nghĩ chỉ có Mỹ Lan mới xứng với anh...

Hưng bóp nhẹ vai tôi:

-Anh không hề yêu Mỹ Lan, hay nói cho đúng hơn anh đã cố gắng nhưng không thể nào yêu được cô ấy. Mỹ Lan và anh như là hai thái cực, anh là mặt trăng trong khi cô ấy là mặt trời. Anh yêu những cái gì dịu dàng có tính cách nghệ thuật thì cô ấy lại yêu xa hoa, vật chất...

Tôi nhỏ nhẹ:

-Em nhìn ra được điều này... nhưng như thế thì tại sao anh lại đính hôn với cô ta?

Giọng Hưng trĩu buồn:

-Đó chính là nỗi khổ của anh từ tám năm nay. Như em biết, năm anh mười sáu tuổi, học xong trung học dưới Sherbrooke thì ba mẹ anh dọn về đây, mở công ty SD. Lúc đầu làm ăn cũng trôi chảy lắm. Nhưng sau đó một năm ba anh tin lầm một người Trung Quốc, bị gạt một cú khá nặng gần như phá sản. Lúc đó ba của Mỹ Lan giúp đỡ bằng cách chêm vốn vào SD, công ty được cứu nhưng tình trạng lại không mấy khả quan, việc làm ăn cứ trì trệ chứ không suông sẻ như lúc trước. Cuối cùng ba anh vì buồn và lo lắng quá nên bị trở bệnh tim tưởng không qua khỏi. Thời gian đó anh đang đi học hội họa, anh thích vẽ từ nhỏ, cho nên dù ba mẹ anh muốn anh học về thương mại để có thể phụ giúp ba anh phát triển công ty, anh cũng không nghe. Có một ngày, anh đến công ty thì gặp được Mỹ Lan cũng theo ba cô ấy đến đó. Ba của Mỹ Lan lúc này đã là cổ đông lớn của công ty nên ai cũng phải nể mặt, kể cả ba anh. Thú thật, anh cũng không để ý đến cô ta. Vì lúc đó ba anh đang đau nặng, anh đâu còn tâm trí mà để ý đến chuyện gì. Ai ngờ, một ngày kia bệnh ba anh trở nặng. Thật

ra, bác sĩ nói bệnh tim của ba anh đã tạm ổn định, nhưng bây giờ chứng bệnh tâm lý mới là yếu tố quyết định sự sống chết. Anh biết ba anh đang lo cho SD, vốn là tâm huyết của ba anh. Trong lúc gần như hấp hối, ba anh muốn anh hứa là sẽ thay thế ba anh mà lo việc kinh doanh và phát triển công ty sau khi ba anh mất đi. Chuyện này đối với anh cũng không thành vấn đề, nhất là ba anh đang trong giờ phút lâm chung. Nhưng ba anh nói còn một việc quan trọng khác, là Mỹ Lan thú nhận với ba cô ấy là đã yêu anh sau lần đầu tiên gặp mặt, cho nên nếu anh không chịu kết hôn với cô ấy ông ta sẽ rút cổ phần, có nghĩa là SD sẽ phá sản.

Dù rằng như vậy, anh cũng vẫn không chịu hứa. Anh đâu thể đem hạnh phúc cả đời người ra để làm một việc trao đổi mua bán như vậy. Vả lại, mười bảy tuổi, còn quá nhỏ để kết hôn. Anh vẫn hằng chờ đợi một tình yêu thật đẹp, một người con gái thật dễ thương xuất hiện để anh yêu và yêu anh. Tình yêu theo anh nghĩ, là một cái gì đó thật thiêng liêng, thánh thiện, chứ đâu phải dùng để đặt điều kiện như cái cô Mỹ Lan kia, cho nên anh nhất định không chịu hứa. Ba anh vì thất vọng quá nên gần như ngất đi, mẹ anh thì không muốn nhìn mặt anh nữa. Anh thật là đau khổ không biết phải xử thế nào. Lúc đó bác sĩ đã gọi anh vào văn phòng và nói với anh, muốn cứu ba anh chỉ có một cách là làm cho ba anh yên tâm, thỏa mãn những gì ba anh đòi hỏi. Phận làm con, anh đâu thể bất hiếu, nên cuối cùng anh đành phải hứa với ba anh. Tuy nhiên anh nói tạm thời chỉ đính hôn thôi, sau này mọi việc ổn định rồi mới kết hôn...

Hưng kể một hơi câu chuyện đau lòng của chàng. Tôi xúc động ôm choàng lấy Hưng, tựa đầu vào vai chàng, bàn tay xoa nhẹ sau lưng chàng như để an ủi và chia xẻ phần nào nỗi uất ức mà Hưng phải chịu đựng trong tám năm nay. Hưng có vẻ cảm động, úp mặt vào cổ tôi như muốn được che chở, chúng tôi cứ ngồi yên như vậy. Một lúc sau, như đã bớt xúc động, Hưng ngẩng đầu lên, nhắc đầu tôi ra khỏi vai chàng, dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt tôi cho đối diện khuôn mặt còn chưa hết xúc động của chàng. Nhìn vào mắt tôi, Hưng kể tiếp:

-Như em đã thấy, sau khi anh hứa thì bệnh của ba anh giảm dần rồi bình phục. Anh bỏ học vẽ đổi qua học về thương mại theo lời hứa với ba anh. Trước khi dọn dẹp hết đồ nghề về hội họa để cất vào kho, anh đã vẽ bức tranh mà hôm trước em chê đó. Em đã nói đúng, tâm trạng anh khi vẽ bức tranh đó là một tâm trạng tuyệt vọng và

chán chường. Còn nét vẽ không được điều luyện là bởi vì anh chỉ học mới có một năm thôi. Hai lời hứa của anh đã giết chết bao mộng ước trong anh. Tình yêu coi như đã bỏ đi, ước mơ được đi theo con đường nghệ thuật cũng bị bóp nát. Anh đã sống trong tuyệt vọng như vậy gần tám năm trời.

Và cuối cùng, em xuất hiện. Em đã thắng thần chê bai tranh của anh. Em dịu dàng khen cách trang trí nghệ thuật trong văn phòng của anh. Em thông minh, em quyến rũ và anh không thể kiềm chế nổi lòng mình. Dù biết rằng mình đã đánh hôn, vẫn không đủ sức ngăn cản tình yêu của mình để đừng yêu em. Anh biết, với tình trạng của anh, yêu em sẽ đem đến cho em nhiều đau khổ. Nhưng em thấy đó, anh cố tránh nhưng cuối cùng cũng không tránh khỏi làm khổ em...

Tôi chớp nhẹ mi:

-Anh thật khờ, tại sao phải trốn tránh? Em yêu anh, sẵn sàng vì anh mà chấp nhận tất cả. Anh không thấy sao, em sẵn sàng chấp nhận chỉ làm nhân tình của anh thôi, miễn là được anh yêu và yêu anh...

Ánh mắt Hưng đầy đau xót:

-Bởi vậy anh càng yêu em hơn, anh không muốn em phải hạ mình như vậy, cho nên anh đã quyết định từ hôn với Mỹ Lan...

Thật tội cho Hưng, tôi cảm thấy yêu chàng quá đổi. Hưng tìm môi tôi, nụ hôn lần này bắt, mê mải và say đắm của hai kẻ yêu nhau và hoàn toàn thấu hiểu lẫn nhau. Một lát sau, tôi chợt lo lắng đẩy nhẹ Hưng ra:

-Nhưng mà anh làm như vậy rồi có ảnh hưởng đến SD không? Liệu ba của Mỹ Lan có sẽ rút cổ phần không?

Giọng Hưng bình tĩnh:

-Em đừng lo, mấy năm nay SD đã vào quỹ đạo, cho dù ba của Mỹ Lan có rút cổ phần thì vẫn còn nhiều người khác có thể châm vốn. Hướng hồ chi credit của SD khá tốt, có thể vay mượn nhà băng dễ dàng...

Tôi thở ra:

-Như vậy cũng đỡ lo phần nào, nhưng mà... anh phải nói thế nào với ba mẹ anh?

Hưng cũng thở ra theo tôi:

-Đây mới chính là vấn đề khó xử của anh. Em cũng biết làm ăn là phải tôn trọng chữ tín, không hứa thì thôi nhưng đã hứa là phải giữ lời. Bởi vậy ba anh ở giữa rất khó xử. Anh đã trình bày tất cả với ba anh rồi, ông rất thương anh nên cũng thông cảm với anh. Ba anh hứa là để từ từ cho ba của Mỹ Lan dịu xuống sẽ đưa anh sang xin lỗi. Chỉ có mẹ anh là hoàn toàn không hiểu anh. Bà không tin là anh sẽ không hạnh phúc nếu cưới Mỹ Lan. Đối với bà, tình yêu sẽ đến sau hôn nhân. Bởi vậy cả hai tuần nay mẹ anh đâu thêm nhìn mặt anh.

Tôi nhìn Hưng:

-Anh có nói là anh yêu em?

Hưng lắc đầu:

-Anh nói anh đã yêu một người, nhưng không nói rõ là ai...

Rồi Hưng vuốt má tôi:

-Mọi chuyện coi như đã giải quyết xong rồi, em đừng lo nữa. Hãy lo cho tương lai của chúng ta... cố gắng học hành, đừng phụ lòng kỳ vọng của anh...

Tôi cúi mặt:

-Tuần rồi em thi bốn môn, không biết kết quả thế nào, em lo quá. Vào phòng thi mà trong đầu óc không có chữ nào, chỉ có khuôn mặt của anh...

Hưng xiết lấy tôi:

-Tội cho em quá... Anh hứa từ nay dù giận cách mấy cũng không bỏ em như vậy nữa...

Rồi như chợt nhớ ra, Hưng nhồm dậy:

-Đồ ăn anh mua xuống định ăn réveillon với em để ngoài xe quên mang vô rồi. Con gà tây của anh thành gà đông lạnh mất...

Tôi bước xuống đất cho Hưng đứng dậy, vì tự này giờ tôi vẫn ôm ái ngồi trong lòng của chàng. Hưng khẽ vươn vai, vừa cười vừa nói đùa:

-Em nặng quá, ngồi tê hết chân anh...

Hình như đây là nụ cười đầu tiên của chàng từ lúc vào nhà. Nhìn cái lúm đồng tiền xinh xinh, tôi nhớ lại ước muốn của mình nên khẽ kéo áo Hưng nũng nịu:

-Anh, em muốn...

Hưng nghe giọng nói như những nhéo của tôi, ngạc nhiên quay lại nhìn, giọng chàng trêu mếu:

-Em muốn gì?

Tôi kề tai chàng thì thầm:

-Em muốn... cắn cái lúm đồng tiền của anh một miếng...

Hưng nhắm mắt đưa mặt về phía tôi:

-Nè, cho em luôn cũng được...

-Anh phải cười thì nó mới hiện ra...

Hưng chịu ý tôi, mỉm cười. Tôi ghé môi hôn nhẹ lên cái lúm đồng tiền xinh xinh đã bao lần làm tim tôi xao xuyến. Hưng có vẻ cảm động, vòng tay ôm lưng tôi âu yếm. Tôi nói nhỏ:

-Hứa với em, ngoài em ra không ai được hôn cái lúm đồng tiền này, được không?

Hưng xoay mặt hôn nhẹ lên môi tôi:

-Được, anh hứa...

Và như thế, chúng tôi bắt đầu yêu nhau. Những ngày tháng mật ngọt của tình yêu trải dài, hạnh phúc như bất tận. Bóng đen Mỹ Lan không còn ám ảnh tôi, mẹ Hưng thì ở tận xa xôi, tôi yên tâm yêu Hưng bằng tất cả sức lực của mình. Thời gian dần trôi, cứ sau bốn tháng tôi học ở Sherbrooke thì bốn tháng tôi lại trở về Montreal để đi làm.

Trong bốn tháng tôi đi học thì hầu như chiều thứ Sáu nào sau khi tan sở, Hưng cũng xuống thẳng với tôi và ở lại cho đến chiều Chúa nhật chàng mới trở về Montreal. Căn nhà nhỏ lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười. Tuy rất yêu tôi nhưng Hưng lúc nào cũng biết dừng lại

đúng lúc, chàng cố giữ gìn cho tôi. Tôi biết, trong thâm tâm của Hưng, chàng vẫn sợ sẽ không lấy được tôi, lúc đó chàng lo không biết tôi sẽ ra sao. Phần tôi, tình yêu dành cho Hưng tràn đầy đến nỗi tôi không muốn giữ gìn. Không phải tại tôi hư hỏng, nhưng tôi nghĩ, thà dâng hiến cho người mình yêu còn hơn sau này phải cho một người mình không yêu. Nhưng thấy Hưng cố gắng gìn giữ cho tôi, tôi cũng không ép chàng.

Nhưng, trong một không gian chỉ có hai người yêu nhau tha thiết, không có người thứ ba ngăn cản, thì việc giữ gìn quả là một điều rất khó khăn. Có một hôm, chúng tôi ôm nhau ở phòng khách. Để tránh mọi việc đáng tiếc xảy ra, Hưng không bao giờ ở lâu trong phòng tôi, cũng không hề ôm tôi và hôn tôi trong phòng bao giờ. Chúng tôi nằm trên sofa trong phòng khách, hôn nhau say đắm, nụ hôn này nối tiếp nụ hôn kia. Hưng chồm lên người tôi, chàng phủ lên tôi bằng cả sức nặng của thân thể chàng. Tôi mê thiếp trong cảm giác ngất ngây do chàng đem lại, mọi việc tưởng như đã đi đến bờ vực thẳm.

Tôi nghĩ Hưng lần này sẽ không còn tự chủ được nữa và tôi đã không cản chàng. Thật ra dầu có muốn, tôi cũng không còn đủ tỉnh táo để ngăn cản Hưng. Nhưng ý chí của Hưng quả mạnh, trong giây phút nguy hiểm nhất, chàng chợt tỉnh. Hưng đứng dậy kéo tay tôi, chàng nói, dậy Trâm, mình ra ngoài chơi tuyết. Tôi đang trong cơn mê đắm, dĩ nhiên là không muốn dậy.

Hưng mở tủ lấy ra hai bộ đồ trượt tuyết, ném cho tôi bộ đồ của tôi, bộ đồ mà hôm tôi bắt đầu đi học chàng đã mua cho tôi, vẫn chưa có dịp để mặc qua lần nào. Rồi Hưng mặc bộ đồ của chàng. Xong xuôi, thấy tôi vẫn còn lười biếng nằm dài trên sofa, Hưng giúp tôi mặc bộ đồ tuyết vào người. Vừa mang boots, tôi vừa cần nhần, ở trong nhà ấm áp không ở, đi ra ngoài lạnh chết. Hưng không trả lời, đưa tôi ra sân sau.

Ra ngoài lạnh, tôi tỉnh táo trở lại, cơn mê tình ái đã bị dập tắt. Tôi nhìn khoảng sân rộng ngập đầy tuyết trắng xóa, chưa có dấu chân người giẫm qua. Hưng kéo tôi chạy trên khoảng sân tuyết đó, chàng nằm lăn trong đồng tuyết, như những đứa trẻ con mà tôi thường nhìn thấy khi chúng nô đùa trong tuyết. Thấy tôi đứng yên nhìn, Hưng rủ, nằm xuống đây, em sẽ thấy cảm giác khác hẳn. Tôi nghe lời chàng, ngã người nằm xuống. Cảm giác nằm trên tuyết thật êm. Nhìn lên

bầu trời trong xanh không một gợn mây, tôi chợt nhận thấy cuộc đời thật đẹp. Hưng đã đứng dậy, chàng đang lăn một khối tuyết xung quanh cái sân đầy tuyết, khối tuyết đó từ từ lớn dần. Tôi vội ngồi dậy đi đến bên Hưng và hỏi:

-Anh làm gì?

Hưng ngược nhìn tôi:

-Làm người tuyết, em chưa bao giờ làm người tuyết à?

Tôi lắc đầu, từ ngày qua đây tôi phải đi làm, đâu có dư thì giờ rảnh rỗi mà chơi tuyết. Vả lại, cho dù có muốn chơi cũng đâu có chỗ mà chơi. Nhà mượn thì ở trên lầu, làm gì có sân. Ngắm nhìn tuyết thì có, nhưng lăn trong tuyết thì đây là lần đầu tiên. Hưng đã lăn được một khối tuyết khá lớn, chàng tìm một chỗ bằng phẳng rồi lăn khối tuyết đến để ở đó. Hưng bảo tôi:

-Bây giờ anh cần hai khối nhỏ hơn để làm mình và đầu. Em với anh mỗi người làm một cái...

Rồi Hưng chỉ cho tôi cách làm. Tôi reo lên khi thấy khối tuyết của mình càng ngày càng lớn. Đến một lúc tôi nghe Hưng gọi:

-Thôi Trâm, đủ lớn để làm đầu rồi, lăn đến đây cho anh.

Tôi lăn khối tuyết đến bên chàng. Hưng loay hoay sắp ba khối tuyết chồng lên nhau. Cái nhỏ nhất ở trên, cao hơn cả đầu tôi, người tuyết đã thành hình. Hưng bảo tôi vào nhà mang ra một củ cà rốt, hai trái mận tím và một cái khăn choàng có sọc nhiều màu cũ của chàng. Hưng lấy cà rốt làm mũi, hai trái mận làm mắt và quấn cái khăn choàng vào cổ người tuyết. Xong xuôi, chàng xoa tay hài lòng nhìn anh chàng người tuyết vừa mới ra đời. Hưng nói:

-Còn thiếu cái mũ và ba hạt nút áo. Nhưng không sao, như vậy cũng quá đẹp rồi.

Tôi nhìn Hưng, thấy dáng vẻ chàng mê chơi sao ngây thơ quá đỗi, như một đứa trẻ con. Tôi nghĩ thầm, phải chi mình có một đứa con với Hưng, càng giống chàng càng tốt, thì những lúc không có Hưng bên cạnh, tôi cũng đỡ nhớ chàng phần nào. Đang mơ màng nghĩ đến

đưa con của mình và Hưng, bỗng có ai ném cái gì đó vào người. Tôi quay lại, Hưng đang vò từng nắm tuyết ném về phía tôi. Dĩ nhiên tôi không chịu thua, tôi cũng hốt tuyết ném vào người chàng. Chúng tôi chơi đùa cả buổi chiều ở ngoài trời, cũng may, thời tiết hôm đó không lạnh lắm.

Cuối cùng mệt nhoài tôi nằm lăn ra đông tuyết, Hưng chồm lên người tôi, kéo cái khăn choàng cổ xuống khỏi miệng tôi và hôn tôi đắm đuối. Khi nụ hôn chấm dứt, Hưng nói với tôi chàng đã có cách để tự đàn áp mình rồi. Tôi hỏi cách gì, chàng đáp, chơi tuyết. Tôi chợt hiểu, thì ra Hưng kéo tôi ra đây để dập tắt ngọn lửa dục vọng trong người chúng tôi, thương chàng quá thể. Tôi định nói anh đâu cần khổ sở như vậy, nhưng sợ Hưng nghĩ xấu về mình nên thôi. Từ đó, mỗi khi Hưng nói đi chơi tuyết, là tôi hiểu rằng chàng đang cố gắng phấn đấu với chính mình và tôi giúp Hưng bằng cách ngoan ngoãn theo chàng ra ngoài lạnh.

Trong bốn tháng tôi đi làm, thường là tôi chọn việc làm ở Montreal để được gần gũi Hưng. Tôi trở về ở chung nhà với chị Mai. Hưng và tôi dính nhau như sam. Không phải đi học cho nên không phải học bài, buổi tối nào Hưng cũng đến ngồi đến khuya. Nhiều khi tôi thật ái ngại với chị Mai, nhưng chị có vẻ rất thông cảm với chúng tôi, không thấy chị tỏ vẻ gì khó chịu. Thỉnh thoảng vào những ngày cuối tuần, chị hay nói đi chơi với bạn, giao cả căn nhà lại cho chúng tôi. Nhưng cũng như trước, Hưng không bao giờ đi quá đà, ở Montreal không có chỗ để chơi tuyết thì chàng rủ tôi đi ciné, đi dạo phố. Ý chí chàng thật vững, không có vẻ gì bị lung lay.

Mùa Đông Trên Đỉnh Yêu Thương

Chương 7

Đã ba mùa Đông trôi qua, mùa Đông thứ tư lại đến, chỉ còn năm tháng nữa là tôi sẽ ra trường. Trong thời gian qua, tuy tôi chìm đắm trong bể tình với Hưng, nhưng kết quả học hành của tôi lại rất khá, nếu không muốn nói là một trong năm người giỏi nhất trong khóa của

tôi. Hưng rất hài lòng, chàng thường ôm tôi khen không ngừng miệng mỗi khi tôi đạt được điểm cao. Hưng nói chàng đã không đánh giá làm tôi. Còn tôi, dĩ nhiên tôi rất sung sướng. Sung sướng vì thành tích của mình thì ít nhưng sung sướng vì đã không phụ lòng tin tưởng của Hưng lại nhiều. Có thể nói không phải tôi cố gắng học cho tôi mà tôi học là vì chàng.

Một lần nữa, lại sắp đến Giáng Sinh. Năm cuối cùng tôi phải học luôn tám tháng liền, vì bốn tháng cuối cùng tôi phải chuẩn bị luận án ra trường. Hai tuần trước Giáng Sinh, tôi thi liên tiếp bảy tám môn, học phờ phạc cả người. Cuối tuần nào Hưng cũng mua thật nhiều đồ bỏ xuống ép tôi ăn cho có sức, nhưng ăn gì thì ăn, tôi vẫn gầy nhom. Mấy kilo mất từ những ngày học thi, vẫn không lấy lại được.

Rồi một chuyện đáng tiếc đã xảy ra. Tôi còn nhớ, hôm đó là thứ Năm, ba ngày trước Noel. Chúng tôi, những người bạn cùng khóa. Sau khi thi xong môn cuối cùng, đã rủ nhau đi disco chơi một đêm cho thoải mái. Thông thường tôi rất ít khi tham dự những cuộc vui của họ, vì họ hay tổ chức vào cuối tuần, mà cuối tuần thì tôi là của Hưng. Tôi cũng không biết nếu tôi muốn đi thì Hưng có ngăn cản hay không bởi vì tôi không bao giờ thử bỏ chàng để đi chơi với bạn. Lần này họ tổ chức vào thứ Năm, vì thứ Sáu có một số người phải trở về với gia đình. Tôi biết thứ Năm Hưng không bao giờ xuống, vì thứ Sáu chàng còn phải đi làm, cho nên tôi đã nhận lời đi chơi với bọn họ.

Đêm đó tôi rất vui, trong lòng cảm thấy thật thoải mái vì thi cử đã xong hết rồi. Và tôi biết kết quả sẽ rất khả quan vì bài làm của tôi môn nào cũng khá trôi chảy. Tôi ăn uống, khiêu vũ nhưng không uống rượu trong khi có một số bạn bè, nhất là mấy người bạn trai rủ nhau uống rượu.

Gần hai giờ sáng, chúng tôi chia tay ra về, Việt chạy theo đòi đưa tôi. Nhìn trong đám bạn có xe không ai đi cùng đường với mình cả nên tôi nhận lời Việt. Thật sự tôi không hề biết Việt đã uống khá nhiều rượu. Đến khi lên xe, nghe mùi rượu nồng nặc từ người hắt tôi mới biết thì đã muộn rồi, đâu thể làm cách nào hơn. Vả lại, đường từ

disco về đến nhà tôi không xa lắm, tôi đành cầu mong cho đừng có chuyện gì đáng tiếc xảy ra.

Cũng may hôm đó trời không có tuyết, đêm khuya đường cũng vắng xe cho nên chỉ hơn năm phút sau là Việt đã đậu xe trước cửa nhà tôi. Tôi vô ý không nhìn thấy xe của Hưng đậu ngay sau xe của Việt. Tôi vừa nói cảm ơn vừa đưa tay định mở cửa xe thì Việt đã bất ngờ kéo mạnh tay tôi. Tôi không gượng được nên bị hắn ôm chặt, hai tay hắn giữ lấy vai tôi cúi xuống định hôn lên môi tôi. Lúc đó tự nhiên hình ảnh của Hưng hiện ra trong đầu. Tôi nhủ thầm, tôi là của Hưng, bằng mọi giá không thể để cho Việt hôn được.

Tôi cố gắng chống chọi với hắn. Bình thường hắn là đàn ông dĩ nhiên đã khỏe hơn tôi, hôm nay hắn lại đang trong cơn say nên càng khỏe và hung dữ hơn gấp bao nhiêu lần. Tôi cố quay đầu tránh không cho môi hắn chạm lên mặt mình. Đến một lúc tôi gần như kiệt sức, là người trong tay hắn. Đôi môi hắn đang từ từ tiến đến gần mặt tôi thì chợt nụ cười và cái lúm đồng tiền của Hưng hiện ra trong trí. Như được truyền thêm sinh lực, tôi dùng hết sức xô mạnh hắn ra, mở vội cửa xe và bước xuống đường.

Có lẽ Việt không ngờ tự dưng tôi mạnh như vậy, tôi cũng không thèm nhìn lại hắn, quay đầu bước đi. Cả người tôi nóng hừng hực vì sự chống chọi khổ sở vừa qua. Trời lạnh làm tôi cảm thấy đỡ nóng hơn một chút. Tôi hít vào một hơi dài, cảm thấy thật vui mừng vì đã không để cho Việt chạm được vào mặt tôi. Tôi nói thầm với Hưng, anh có biết em vừa chiến thắng một trận đấu rất gay go không? Và em rất hãnh diện mà nói em vẫn còn nguyên vẹn để trở về với anh đây.

Việt đã lái xe đi, bây giờ tôi mới chợt nhận ra xe của Hưng đang đậu ở lề đường. Cảm giác của tôi lúc đó mừng không sao kể xiết, tôi thật muốn nhào vào lòng Hưng cho chàng khen ngợi và an ủi. Mở cửa bước vào nhà, đèn trong phòng khách còn sáng nhưng Hưng không có ở đó. Tôi mở cửa phòng chàng, Hưng đang đứng cạnh cửa sổ, mặt nhìn ra đường quay lưng về phía tôi. Tôi bước tới từ đằng sau vòng tay ôm lấy eo chàng, úp mặt vào lưng Hưng hít lấy mùi thơm từ

người chàng. Bao nhiêu mệt mỏi, khổ cực của cuộc chiến đấu vừa qua như tan biến đi hết. Hưng dùng hai tay gỡ vòng tay của tôi ra khỏi eo chàng và quay lại nhìn tôi.

Có lẽ trong suốt cuộc đời này, tôi sẽ không bao giờ quên được ánh mắt của Hưng nhìn tôi đêm đó. Tôi không thể diễn tả một cách chính xác được là nó như thế nào. Nó hơi giống ánh mắt hôm Việt gọi điện thoại cho tôi trong đêm khuya, nhưng hôm nay trong ánh mắt đó còn thêm một thứ gì khác mà tôi không thể định nghĩa được. Giọng Hưng thật lạnh:

-Cô chịu vào nhà rồi sao? Tôi tưởng hai người ngồi trong xe hôn nhau tới sáng chứ? Sao không mời người ta vào nhà? Trong này dù gì cũng có chăn nệm êm ấm hơn ngoài xe...

Nếu lúc đó có ai cầm búa bổ vào đầu tôi một nhát, cảm giác của tôi có lẽ còn đỡ đau đớn hơn nghe câu nói của Hưng. Chàng lạnh lùng xưng tôi, gọi tôi bằng cô, và còn những lời nói kia. Ôi, thật là tàn nhẫn, tại sao Hưng có thể buông lời sỉ nhục tôi như vậy chứ. Dù gì đi nữa, chúng tôi cũng đã yêu nhau gần bốn năm nay. Chẳng lẽ chàng còn không hiểu lòng tôi hay sao, không có lòng tin đối với tôi một chút nào hay sao?

Tôi nhìn ra cửa sổ phía sau lưng Hưng và chợt hiểu. Hưng đã nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra giữa Việt và tôi, nhưng vì khoảng cách khá xa, lại thêm trời tối, chàng không thấy được là tôi cố chống chọi với Việt mà chỉ có thể nhìn thấy Việt ôm tôi và kề mặt sát vào mặt tôi. Sự chống chọi của tôi kéo dài càng lâu thì Hưng lại tưởng là nụ hôn càng dài, nỗi oan này cho dù có nhảy xuống sông có lẽ rửa cũng không sạch.

Thấy tôi không trả lời, Hưng càng giận hơn. Chàng nghĩ là sự thật đã quá rõ ràng cho nên tôi không tìm được lời nào để tự biện hộ. Hưng đi ngang qua tôi ra khỏi phòng. Chàng lại làm giống cái đêm hôm trước, lẳng lặng mặc áo khoác và mang giày vào rồi mở cửa bước ra ngoài. Hưng đã quên mất lời hứa với tôi hôm trước là dù giận như

thể nào cũng không bỏ tôi một mình. Tôi như chợt tỉnh, phản ứng của tôi lúc nào cũng chậm chạp. Tôi chạy theo Hưng ra cửa, gọi to:

-Anh Hưng, nghe em nói...

Hưng đã đi được mấy bước, nghe tôi gọi, chàng quay lại, trong ánh mắt chàng bây giờ là cả một sự tuyệt vọng. Giọng nói của Hưng không còn lạnh lùng nữa mà đã trở nên buồn bã, chàng nói với tôi lời vĩnh biệt:

-Hy vọng là cả cuộc đời này, tôi sẽ không còn bao giờ gặp lại em...

Rồi Hưng quay lưng bước ra xe, chiếc xe đã khuất sau ngã tư trước mặt rồi mà tôi vẫn còn đứng nhìn theo. Tôi đã thật sự mất chàng, nhưng tôi đã làm gì nên tội?

Những ngày sau đó tôi cũng không hiểu mình đã sống bằng cách nào. Hình như tôi đã bỏ rất nhiều bữa ăn, hình như đã nhiều ngày tôi không chớp mắt, tất cả đối với tôi đều rất mơ hồ. Tôi cũng không biết bao nhiêu ngày đã trôi qua, có lẽ đã qua Noel, như vậy Tết dương lịch đã đến chưa? Có lẽ chưa mà cũng có lẽ rồi, tất cả đều vô nghĩa. Hưng đã không còn ở bên tôi thì tính toán để làm gì?

Và cuối cùng, tôi ngã bệnh. Sức khỏe tôi vốn đã yếu, hai tuần lễ học thi đã lấy hết của tôi bao nhiêu sức lực. Cộng thêm không hiểu bao nhiêu ngày qua tôi không ăn, không ngủ và tôi biết rằng căn bệnh cũ đã tái phát. Cả người tôi nóng mê man, tôi mơ không biết bao nhiêu là cơn ác mộng. Những khi tỉnh táo tôi biết phải gọi người giúp nếu không tôi sẽ chết. Nghĩ đến chị Mai, tôi cố gượng dậy để lấy cái điện thoại. Nhưng hình như tôi không còn sức nữa, tay chân tôi không còn nghe theo sự điều khiển của tôi. Và tôi buông xuôi, tôi nghĩ rằng chắc tôi đã tận số. Vả lại sống nữa để làm gì khi mà Hưng đã nói không bao giờ còn muốn gặp tôi.

Tôi nằm thiu thiu như vậy để chờ cái chết đến dần dần. Hình như tôi đã thấy tử thần từ trên cao đưa lưỡi hái xuống bên tôi, tôi mím

cười chờ đợi. Tuy tôi không còn sức lực nhưng đầu óc tôi lại rất tỉnh táo, tai tôi vẫn rất thính. Tôi nghe hình như có người mở cửa vào nhà. Tôi biết chắc chắn không phải là Hưng, vì chàng đã nói là không muốn gặp tôi nữa thì chàng còn đến kiếm tôi để làm gì. Nhưng như vậy thì còn ai có chìa khóa của nhà này, hay là ăn trộm? Tôi mỉm cười với ý nghĩ tên trộm này thật xui, vào nhà tôi thì có gì để trộm. Rồi tôi nghe có tiếng người gọi tên tôi, có tiếng đóng mở các cửa phòng. Và cuối cùng cửa phòng tôi bật mở, tôi nghe có tiếng hỏi:

-Trâm, sao đi ngủ sớm vậy?

Tôi không biết bây giờ là mấy giờ. Nhưng mà tôi đâu có đi ngủ, tôi đang nằm chờ chết kia mà. Có ai đó mở đèn, ánh sáng làm tôi thật chói mắt, tôi chui đầu vào mền cho đỡ chói. Rồi có ai đó gỡ mền của tôi ra, ánh sáng làm tôi nhắm nghiền mắt lại. Có bàn tay đưa lên sờ trán tôi, rồi có một vòng tay choàng qua người tôi bế bổng tôi lên. Một khuôn mặt áp vào mặt tôi, tôi nghe nóng một bên má, hình như ai đó đang ôm tôi và khóc. Sau đó tôi cảm thấy đầu óc mình như mê muội đi, và tôi không biết gì nữa cả...

Khi tôi tỉnh dậy, mở mắt nhìn xung quanh tôi biết mình đang ở bệnh viện. Ai đã đưa tôi vào bệnh viện? Tôi chưa gọi được chị Mai mà, tôi cố nhớ lại mọi việc, cảm giác cuối cùng mà tôi còn nhớ được là có ai đang ôm tôi và khóc. Tôi cử động chân tay, hình như tôi đã khỏe nhiều rồi, nhưng hai tay tôi thì không thoải mái lắm. Tôi giơ tay trái lên, à thì ra người ta đang truyền nước biển vào người tôi. Tôi cố giơ tay mặt lên, nhưng hình như có ai đó đang nắm tay tôi thật chặt. Tôi nhìn xuống, có một người đang nằm úp mặt lên giường.

Tôi hơi nhích người để nhìn cho rõ thì thấy người đó khẽ cử động. Tôi cố rút bàn tay mặt ra, thì ra chính là người này đang nắm chặt tay tôi. Nghe động, hần ngẩng dậy và tôi nhận ra là Hưng. Nhìn chàng thật lạ, khuôn mặt hốc hác, hai mắt quầng thâm và sâu hằn xuống, mặt mũi thì đầy râu ria. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy Hưng như vậy, chàng lúc nào cũng chỉnh tề, ngăn nắp lắm kia mà. Hưng thấy tôi tỉnh dậy mừng rỡ cúi xuống ôm lấy tôi, giọng chàng nghẹn ngào:

-Em đã tỉnh lại rồi hở? Em thấy trong người ra sao?

Tôi nhìn Hưng, sao chàng lại có vẻ đau khổ như thế kia? Không phải chàng đã nói không bao giờ muốn gặp lại tôi sao? Tôi nói lên ý nghĩ của mình:

-Không phải anh không muốn gặp lại em sao?

Tôi đã dùng hết sức mà câu nói ra khỏi miệng tôi nghe thật yếu ớt. Hưng không nghe rõ hỏi lại:

-Em nói gì?

Tôi cố lập lại câu nói lớn hơn mà vẫn không được lớn lắm, nhưng Hưng đã hiểu. Tôi thấy mắt chàng đầy lệ, và tôi hiểu cái người hôm trước ôm tôi khóc chính là Hưng. Tại sao chàng lại trở về kiếm tôi. Tôi thật không muốn Hưng nhìn thấy tôi yếu đuối như vậy. Hưng áp bàn tay tôi lên má chàng, nước mắt Hưng rơi xuống ướt đầm tay tôi. Lần đầu tiên tôi thấy một người đàn ông chảy nước mắt, và nước mắt đó đã chảy xuống vì tôi. Tôi xoa nhẹ lên mặt Hưng, tôi thấy chàng cố gắng kềm chế cơn xúc động, Hưng dùng tay áo chùi nước mắt. Một lúc sau, như đã bớt xúc động, Hưng ngẩng nhìn tôi, hai mắt chàng đỏ. Hưng nghẹn ngào:

-Trâm ơi, hãy tha thứ cho anh. Anh biết anh tàn nhẫn, không giữ lời hứa, nhưng xin em hãy tha thứ cho anh thêm một lần. Tất cả cũng chỉ vì anh quá yêu em...

Tôi kéo đầu Hưng áp xuống ngực mình, vuốt nhẹ lên mái tóc rối của chàng không nói gì cả. Hưng nằm im một lúc rồi như không yên lòng lại ngước nhìn tôi, ánh mắt thật tội nghiệp:

-Em không còn giận anh chứ?

Tôi lắc nhẹ đầu, thật ra tôi đâu có giận Hưng. Nếu là tôi chứng kiến cảnh chàng ôm người con gái khác trong xe như vậy thì phản ứng của tôi có lẽ còn quyết liệt hơn nhiều. Tôi muốn nói nhưng tiếng nói không thoát ra được cổ họng. Có lẽ tại lâu ngày tôi đã không nói chuyện hay tại tôi yếu quá cũng nên. Hưng hiểu ý, kè tai vào miệng

tôi, tôi nói vào tai chàng:

-Em muốn nói cho anh biết là Việt không hôn được em. Em vẫn là của anh...

Hưng cảm động hôn nhẹ lên môi tôi và nói:

-Anh tin em. Thật ra sau khi bình tĩnh suy nghĩ anh đã biết là có sự hiểu lầm. Bởi vậy mới trở về kiểm em...

Tôi yên lòng khép nhẹ mắt lại và chìm vào giấc ngủ ngay sau đó. Hôm sau tôi được xuất viện, Hưng bắt tôi nằm trên giường. Chàng nói tôi vẫn chưa khỏe hẳn, phải nghỉ ngơi nhiều. Hưng lăng xăng nấu cháo cho tôi ăn, ngồi nói chuyện với tôi cho tôi đỡ chán. Tôi hỏi Hưng, hôm nay thứ mấy sao anh không đi làm, Hưng nói hôm nay là thứ Sáu ba mươi tây, còn một ngày nữa là bước sang năm mới. Tôi mở to mắt, em tưởng qua năm mới lâu rồi chứ. Hưng ôm tôi, em thật đáng thương, càng ngày anh càng thấy tội anh thật nặng. Hưng nói chàng xuống tìm tôi hôm thứ Tư, tức là chưa đầy một tuần lễ sau khi chàng bỏ đi, không ngờ tôi suy sụp mau như vậy. Tôi đưa tay chặn miệng Hưng bảo đừng nói nữa, những chuyện buồn đã qua, giờ mình đã có lại nhau, không phải sao? Hưng cảm động cúi xuống hôn tôi.

Buổi tối, có lẽ đã khuya rồi mà Hưng vẫn không chịu đi ngủ. Chàng nói không yên tâm bỏ tôi một mình. Tôi phải trấn an Hưng là tôi khỏe rồi, không sao đâu đi ngủ đi. Chàng trả giá, chờ em ngủ rồi anh đi. Đây là lần đầu tiên Hưng ở lại trong phòng tôi lâu như thế này, nhưng chàng giữ ý không đóng cửa phòng lại. Thấy Hưng ngồi ghé bên giường khom người nói chuyện với tôi, tôi sợ chàng mỗi lúc bảo chàng quay lại tựa vào thành giường cho đỡ mỏi. Hưng suy nghĩ một chút rồi nghe lời tôi.

Từ hôm tỉnh lại trong bệnh viện, nhìn Hưng tự dưng tôi có một linh cảm không tốt. Tôi biết chúng tôi rồi sẽ xa nhau, ý tưởng muốn có một đứa con với chàng thôi thúc tôi mãnh liệt. Tôi biết nếu tôi xa Hưng, tôi sẽ hoàn toàn sụp đổ như lần này. Nhưng nếu tôi có được một đứa con với chàng thì lại khác, tôi sẽ vì đứa con mà sống, sẽ

nhờ đứa con mà đỡ nhớ chàng. Ý tưởng này làm tôi chột rùng mình, Hưng thật nhạy cảm. Chàng hỏi tôi, bị lạnh sao lại rùng mình. Tôi đã quyết định thực hiện ý định của mình nên vờ nói, hình như có gió luồn vào lạnh quá, khép cửa phòng lại đi anh. Hưng hơi lưỡng lự một chút nhưng rồi cũng nghe lời tôi. Khi chàng trở về ngồi lại chỗ cũ, tôi giả bộ không nhéo đòi gối đầu lên đùi chàng, dĩ nhiên là Hưng phải chịu tôi.

Một lát sau tôi lại nói, anh mệt rồi nằm xuống nghỉ lưng một chút đi, chờ em ngủ rồi anh về phòng ngủ. Hưng nhất định không chịu nằm xuống bên tôi, tôi vờ giận chàng mới chịu thua nhưng nhất định không chịu đắp mền. Tôi đòi gối đầu lên cánh tay chàng, Hưng như đánh hơi được sự nguy hiểm nên cho tôi gối đầu nhưng không chịu ôm tôi. Tôi lặn vào nằm sát người Hưng, bàn tay xoa trên ngực chàng. Hưng bảo tôi, giúp anh một việc, tôi ngạc nhiên hỏi việc gì. Chàng nói nhỏ, nằm ra xa anh một chút. Tôi không nghe lời Hưng còn nằm sát hơn, gác đùi lên người chàng. Hưng chột hiểu ý định của tôi, chàng cố chống cự một cách yếu ớt và rồi cuối cùng Hưng đã chịu thua sự cám dỗ của tôi. Chàng chồm qua hôn lên môi tôi, môi chàng thật nóng. Tôi biết mình sắp đạt được mục đích, tôi ôm chặt lấy Hưng và nghĩ đến đứa con sắp sửa thành hình.

Buổi sáng thức dậy, Hưng có vẻ hồi hận. Chàng hỏi tôi, em có buồn anh không. Tôi nói, là do em quyến rũ anh mà, sao lại buồn anh. Hưng nhìn vào mắt tôi hỏi, tại sao em muốn vậy. Tôi nép đầu vào ngực chàng đáp nhỏ, em muốn hoàn toàn là của anh, thể xác lẫn tinh thần. Hưng cảm động ôm chặt lấy tôi.

Sang năm mới, cuộc tình của chúng tôi cũng chuyển sang một trang mới. Đời sống của chúng tôi bây giờ hoàn toàn như vợ chồng thật sự, có điều là chỉ vào những ngày cuối tuần thôi. Tôi cảm thấy hạnh phúc trong vai trò làm vợ Hưng, chàng cũng vậy, tôi nhận ra được điều này. Hưng nói nhiều đến tương lai của chúng tôi. Chàng nói hè năm nay em ra trường, hè năm sau chúng ta làm đám cưới. Tôi cũng

nói theo chàng nhưng vẫn có linh cảm cái ngày đó chẳng bao giờ tới.

Một ngày tháng Ba, chúng tôi đi bộ dưới trời tuyết. Hưng chợt nói, em có cảm thấy cuộc tình của chúng ta hình như gắn liền với mùa Đông không? Những cái mốc quan trọng đều xảy ra vào mùa Đông, và thường là những ngày có tuyết. Tôi gật đầu đồng ý, Hưng nói tiếp, anh muốn mai mốt chúng ta có hai đứa con, một trai, một gái, con trai anh sẽ đặt tên Đông, con gái đặt tên Tuyết. Tôi hỏi, tại sao, Hưng nói, để kỷ niệm mỗi tình mùa Đông tuyết đẹp của chúng mình. Tôi cảm động, chàng thật lo xa.

Dạo này, sức khỏe của tôi hình như không được tốt lắm. Tôi cứ cảm thấy mỗi mệt, chóng mặt, buồn nôn, nhưng tôi nghĩ có lẽ tại tôi vừa đau một trận chưa lại sức. Những ngày "có tội" trong một tháng thì đã từ lâu không đều đặn chút nào. Nhiều người bảo tôi, không có gì đáng ngại, mai mốt lấy chồng sanh con nó sẽ tự điều chỉnh lại thôi. Tuy nhiên, để cho chắc ăn, tôi đã đi khám sức khỏe tổng quát nhưng không nói với Hưng, sợ chàng lo. Bốn tháng cuối cùng này tôi học tương đối khỏe, vì điểm của tôi môn nào cũng khá cho nên đã đủ credit, chỉ cần làm xong luận án ra trường là coi như kết thúc.

Cuối tháng Tư, ngày tôi nộp xong luận án, coi như cái bằng đại học đã nắm trong tay cũng là ngày tôi nhận được giấy báo cáo sức khỏe báo tin tôi có thai ba tháng. Tôi vừa mừng, vừa lo. Mừng là vì tôi đã đạt thành ý nguyện, nhưng lại lo là vì không biết Hưng sẽ phản ứng ra sao. Có lẽ chúng tôi phải lo gấp đám cưới trong năm nay thay vì hè năm sau như chàng đã dự tính. Tôi còn nhớ, hôm đó là thứ Năm, tôi sốt ruột chờ thứ Sáu Hưng về để báo tin với chàng. Tôi không muốn báo tin này qua điện thoại hay email, tôi muốn dò xem phản ứng của Hưng.

Sau khi lấy báo cáo ở bệnh viện xong tôi về nhà, chuẩn bị sắp xếp đồ đạc để dọn về Montreal. Tôi chưa tìm việc làm vì Hưng định cho tôi trở về SD làm việc chung với chàng. Hưng nói tôi không tiện ở chung với chị Mai nữa nên chàng đã đi mượn cho tôi một căn apartment nhỏ. Hưng bảo ở tạm một năm, sau khi đám cưới anh mua nhà rồi

dọn luôn.

Khoảng hai giờ trưa, điện thoại reo. Tôi nghĩ là Hưng gọi nhưng không phải, là mẹ của Hưng muốn đến gặp tôi. Tôi nhận lời, tuy hơi lo sợ nhưng cố trấn tĩnh lại mình, lòng tự nhủ để xem bà ta nói gì rồi hãy tính. Khoảng mười lăm phút sau bà Thành đến, thái độ bà cũng nhỏ nhẹ như lần cuối cùng nói chuyện với tôi. Bà đem chuyện trong SD ra than với tôi, nói là từ khi ba của Mỹ Lan rút cổ phần thì công ty bắt đầu đi xuống. Bà nói bà biết tôi và con bà yêu nhau, nhưng xin tôi hãy vì công ty, vì căn bệnh của chồng bà và vì tương lai của Hưng mà hãy xa Hưng để cho Hưng yên tâm đi cưới Mỹ Lan thì ba cô ấy mới cứu SD.

Tôi không tin lời của bà lắm, hôm trước Hưng đã nói với tôi là mọi chuyện êm xuôi rồi mà, cho nên tôi đã nhất định từ chối lời yêu cầu của bà. Thấy năn nỉ tôi không được, bà bắt đầu khóc và nói rằng cũng không muốn dấn tôi thêm, nhưng vì chuyện cũng không tốt đẹp gì nên từ đầu bà không muốn nói. Bà cho tôi biết Mỹ Lan đã có thai với Hưng và vì đứa con, chàng bắt buộc phải cưới Mỹ Lan trong năm nay.

Tuy tôi nghe như có tiếng sét bên tai nhưng tôi vẫn không tin lời bà. Kế ly gián này tôi đã nghe kể nhiều rồi, từ xưa đến nay đã có nhiều người bị gạt và vì tin là thật nên đã rời bỏ người yêu của mình, đến khi biết được thì đã quá muộn màng. Tôi cũng không nói với bà là tôi không tin, tôi chỉ xin bà cho tôi thời gian một tuần lễ để suy nghĩ rồi mới trả lời. Dù tôi không tin, nhưng tôi vẫn muốn chính miệng Hưng phủ nhận chuyện này thì tôi mới yên tâm mà quyết định được. Bà Thành đồng ý và ra về.

Sau khi bà về rồi, tôi cảm thấy đầu óc thật rối rắm. Hưng đã chia tay với Mỹ Lan gần bốn năm rồi, nói cô ta có thai với Hưng làm sao tôi tin được. Phải chi Hưng đã từng yêu cô ta thì chuyện còn có thể xảy ra, đằng này tôi biết rõ Hưng không hề yêu Mỹ Lan, dù là một chút xíu. Tối hôm đó Hưng điện thoại cho tôi, từ sau khi tôi ngã bệnh đêm nào chàng cũng gọi nhắc tôi uống thuốc bổ, uống sữa trước khi đi

ngủ. Tôi không nói gì nhưng Hưng cũng nhận ra, chàng hỏi tôi có chuyện gì sao hôm nay nói chuyện buồn vậy. Tôi nói không có gì cho Hưng yên tâm cúp phone.

Đêm hôm đó tôi suy nghĩ và tìm ra cho mình hai giải pháp. Tuy tôi tin chín mươi phần trăm là không có chuyện này, nhưng tôi vẫn suy nghĩ trước để rủi ro mà nó rơi vào mười phần trăm còn lại thì tôi có thể ứng phó nổi. Tôi định nếu Hưng phủ nhận chuyện này thì tôi sẽ từ chối với bà Thành và quyết sát cánh bên Hưng để tranh đấu cho hạnh phúc của mình. Còn nếu Hưng xác nhận thì tuy rất đau lòng nhưng tôi sẽ xa chàng và không báo cho Hưng biết là mình đã mang con của chàng. Vả lại lúc đó Hưng đã có đứa con của Mỹ Lan rồi, chàng đâu cần đến đứa con của tôi. Chỉ mới tưởng tượng thôi mà tôi đã chảy nước mắt vì đau lòng rồi, rủi mà ngày mai Hưng gạt đầu không hiểu tôi sẽ ra sao.

Thứ Sáu hôm đó là ngày dài nhất trong đời tôi, nhưng rồi cũng đến lúc Hưng xuống. Tôi nhìn mặt Hưng, chàng không được vui như mọi khi, cũng không được tập trung. Có khi tôi hỏi hai ba lần mà Hưng vẫn không nghe. Chúng tôi cùng nhau ăn tối, sau đó tôi bảo Hưng ra phòng khách ngồi, em có chuyện muốn hỏi anh. Tôi vừa nói, trưa hôm qua mẹ anh xuống kiểm em, thì Hưng hiểu ngay là tôi đã biết hết mọi chuyện. Tôi van nài trong lòng, nói với em là không có chuyện đó đi anh. Nhưng không, Hưng đau khổ xác nhận là có.

Chàng nói hôm Noel, lúc giận tôi vì tưởng tôi hôn Việt. Hưng trở về Montreal với một tâm trạng tuyệt vọng hoàn toàn. Tối Noel, ba mẹ chàng đi dự party, thấy Hưng ở nhà buồn họ rủ Hưng đi cùng. Hưng nói, chàng nghĩ rằng ở nhà không việc gì làm sẽ nghĩ nhiều đến chuyện buồn hơn, nên đã quyết định đến dự party. Tại đó Hưng đã gặp lại Mỹ Lan, cô ta vẫn sẵn đón và vui vẻ với chàng. Nhưng Hưng không để ý đến ai cả, chàng chỉ ngồi uống rượu giải sầu. Mỹ Lan thấy Hưng buồn nên cũng không đi chơi, ngồi lại cùng chàng uống rượu. Sau đó Hưng say và không còn nhớ gì cả, chỉ biết sáng hôm sau khi thức dậy đã thấy ngủ chung giường với Mỹ Lan trong khách sạn. Hưng nói Mỹ Lan đã trấn an chàng rằng đây chỉ là chuyện nhỏ, chúng ta đều là người lớn cho nên cô ta hứa sẽ không làm khó dễ gì

Hưng.

Sau khi Hưng về nhà, suy nghĩ lại thấy thật có lỗi với tôi. So với lỗi của tôi, tội của chàng nặng hơn gấp bao nhiêu lần. Và như vậy Hưng đã trở xuống kiếm tôi để tạ tội, nhưng rồi thấy tôi bệnh nên không tiện nói ra. Sau đó thì không đủ can đảm để nói nữa. Hưng nói đến đâu tim tôi như bị chàng bóp nát đến đó, nhưng tôi cố gắng giữ thái độ bình tĩnh để lắng nghe. Như vậy thì tôi phải thi hành kế hoạch thứ hai rồi và tôi không muốn Hưng biết được.

Lẽ ra, tôi có thể nói với Hưng là tôi cũng có thai với chàng. Lúc đó có lẽ Hưng sẽ dễ xử hơn, nhưng tự ái không cho tôi nói. Tôi không muốn đem đứa con ra làm áp lực với chàng. Vả lại con tôi có người mẹ nghèo, chưa chắc được ba mẹ Hưng coi trọng bằng con của Mỹ Lan. Hưng thú tội xong thấy tôi không có vẻ giận dữ nên rất ngạc nhiên. Hưng nói với tôi, anh sẽ tìm cách giải quyết, em đừng lo, anh sẽ không để cho em bị thiệt thòi. Hưng còn hỏi tôi không giận chàng sao. Tôi cười nhẹ, con người ai cũng có lúc phạm lỗi, em không trách anh, huống chi lúc đó anh say. Hưng ôm tôi vào lòng, hôn lên môi tôi để tỏ lòng cảm ơn sự vị tha của tôi. Lần đầu tiên, lòng tôi không có cảm giác khi được chàng hôn.

Thứ Bảy và Chúa nhật, tôi vẫn đối xử bình thường với Hưng. Có thể còn dịu dàng và triu mến hơn bình thường vì tôi biết đây là những giây phút cuối cùng tôi được sống bên chàng. Bao nhiêu đau khổ tôi ém xuống tận đáy lòng. Tôi bảo Hưng đưa đi chợ, tôi làm những món mà tôi biết chàng thích ăn. Hưng có vẻ ngạc nhiên nhưng chắc chắn chàng không bao giờ đoán ra được ý định của tôi. Từ hôm qua, sau khi thú tội, thái độ của Hưng đối với tôi không được tự nhiên. Tôi biết, chàng mang mặc cảm phạm tội với tôi, nhưng sau khi thấy tôi vẫn bình thường, Hưng dần dần trở lại tự nhiên. Chúng tôi đã sống hai ngày thật hạnh phúc bên nhau.

Chiều Chúa nhật, khi Hưng sửa soạn về, tôi ngồi bên chàng ngập ngừng hỏi, anh có thể ở lại với em thêm một đêm không, sáng mai về sớm. Hưng ngạc nhiên rồi đồng ý, chàng hỏi tôi tại sao. Tôi đáp,

tại tuần tới em dọn về rồi, muốn sống thêm với anh một đêm nữa tại đây, Hưng tin ngay. Đêm hôm đó tôi yêu Hưng đến tận cùng, chàng có vẻ cảm động với thái độ kỳ lạ của tôi nhưng đã không hỏi. Sáng sớm thứ Hai, tôi đưa Hưng ra cửa. Chàng bước đi rồi tôi mới chợt nhớ nên bảo Hưng quay lại đưa cho tôi hôn cái lúm đồng tiền trên má chàng. Tôi hỏi nhỏ, anh còn nhớ đã hứa gì với em không. Chàng gật đầu đáp, không cho ai ngoài em hôn cái lúm đồng tiền này, đúng không? Tôi cảm động gật đầu, thật ra Hưng đâu phải vô tình. Hưng hôn nhẹ lên môi tôi rồi bước đi. Đó là lần cuối cùng tôi ở bên Hưng.

Trở vào nhà, tôi cố gắng bình tĩnh để suy nghĩ đến tình cảm thật sự của tôi đối với Hưng sau khi biết rõ mọi chuyện. Và tôi nhận thấy rằng, tôi có buồn nhưng tôi không hề giận Hưng. Trong cơn say không ai kiểm soát được những hành động của mình, huống chi lúc đó Mỹ Lan ở ngay bên cạnh, không chừng cô ta còn cố tình ép Hưng uống nhiều để chàng phạm tội. Tôi đắn đo suy nghĩ một lần nữa về quyết định của mình, liệu tôi có nên nói cho Hưng và ba mẹ chàng biết là tôi cũng đang mang con của chàng không? Tôi biết, nếu tôi nói ra, Hưng sẽ đứng hẳn về bên tôi. Nhưng rồi còn Mỹ Lan và đứa con của cô ta thì sao? Hưng có thể bỏ mặc Mỹ Lan chứ đâu thể bỏ được giọt máu của chàng. Đó là chưa kể ba mẹ của Hưng sẽ đứng về phía Mỹ Lan mà chống lại với tôi và Hưng. Lúc đó, Hưng sẽ chịu sức ép từ mọi phía. Dẫu cho chúng tôi có lấy được nhau đi nữa, hạnh phúc cũng chẳng bao giờ đến với chúng tôi.

Thay vì đợi đến lúc tình cảm đã rạn nứt mới xa nhau, chi bằng bây giờ tôi chọn giải pháp xa chàng. Hưng tuy sẽ đau khổ vì phải xa tôi nhưng chàng sẽ không bị lương tâm cắn rứt vì đã bỏ mặc đứa con của mình đang thành hình trong bụng tôi. Còn tôi, tuy có buồn với quyết định của mình nhưng tôi rất an ủi vì đã có được một đứa con với người tôi yêu. Tôi viết cho Hưng một lá thư ngắn, nói với Hưng là tôi không giận chàng đâu, nhưng đừng mất công đi tìm tôi. Hãy cố gắng quên tôi như tôi sẽ cố gắng quên chàng, và tôi cũng không quên chúc Hưng tìm được hạnh phúc bên cạnh Mỹ Lan.

Buổi trưa hôm đó, tôi gọi số điện thoại cầm tay mà bà Thành đã cho tôi, báo cho bà biết là tôi đồng ý xa Hưng và mong bà giúp cho một

việc. Bà có vẻ rất vui mừng, không ngờ tôi chấp nhận dễ dàng như vậy, bà hỏi tôi muốn giúp chuyện gì. Tôi nói nếu tôi còn ở lại Sherbrooke hay Montreal, sợ rằng Hưng sẽ tìm ra, nên nhờ bà mượn dùm tôi một căn apartment nhỏ ở Toronto, tôi sẽ qua đó sống. Dĩ nhiên là bà rất vui mừng giúp đỡ tôi, vì tôi đã tính toán chu đáo giúp bà như vậy. Tôi nói phải làm cho nhanh vì thứ Sáu này Hưng hẹn tôi xuống dọn nhà về Montreal. Hai ngày sau, bà cho người đến đưa tôi địa chỉ và cái vé xe bus.

Trưa thứ Sáu, tôi đón taxi ra trạm xe bus với hai valise hành lý. Tôi chỉ mang theo tất cả quần áo của mình, bộ đồ duy nhất mà tôi để lại là bộ đồ chơi tuyết, vì nó cồng kềnh quá. Vả lại tôi không nghĩ là sau này mình còn cần đến nó. Tôi rời nhà khoảng ba tiếng đồng hồ trước khi Hưng xuống.

Thật ra bà Thành cũng không hẳn là một người xấu. Mãi sau này khi có con tôi mới hiểu tất cả những gì bà làm cũng chẳng qua cũng vì thương Hưng, nghĩ cho tương lai của chàng. Bà đã nhờ một người đàn bà đón tôi ở trạm xe bus tại Toronto, giúp đỡ đưa tôi về nhà cho nên tôi không đến nỗi bơ vơ, lạc lõng tại bến xe bus. Căn nhà bà mượn cho tôi là một gian nhỏ ở dưới basement của một căn nhà lớn. Trong nhà cũng có sẵn đồ đạc cho một người độc thân.

Tôi nhìn thấy trên bàn có một phong bì màu trắng, bà đã ký cho tôi một tấm chi phiếu mười ngàn đồng và viết mấy chữ đại khái cảm ơn tôi và số tiền coi như để giúp tôi trong bước đầu khó khăn. Số tiền này lúc đó đối với tôi là một khoản tiền lớn. Nó lớn hơn đến gấp ba lần số tiền hiện tôi có trong nhà băng, nhưng tôi biết, mình sẽ chẳng bao giờ nhận món tiền đó. So với hạnh phúc cả một đời thì mười ngàn bạc có thấm là bao. Cũng may, tôi còn giữ địa chỉ của SD cho nên tôi gửi trả cái chi phiếu mười ngàn lại cho ba mẹ Hưng. Tôi cũng viết mấy chữ là đã không còn nợ về tình cảm thì cũng mong không nợ về tiền bạc, xin cho tôi giữ lại một chút tự ái cuối cùng của tôi.

Sau đó, tôi xin trợ cấp của chính phủ để tạm sống trong thời gian đầu, chờ sinh nở cứng cáp xong tôi sẽ đi tìm việc làm để nuôi con. Hơn lúc nào hết, tôi thầm cảm ơn Hưng đã xúi tôi đi học, cầm mảnh bằng trong tay dù chưa có kinh nghiệm làm việc tôi vẫn cảm thấy tự

tin hơn.

Nghĩ đến đứa con, tôi đã cố gắng sống cho thật tốt. Vậy mà do sức khỏe của tôi hơi yếu nên bé Đông đã ra đời sớm hơn gần hai tháng. Năm đầu tiên con tôi đau ốm liên miên, tôi lại không có kinh nghiệm nuôi con cho nên thật khổ sở. Nhưng sau khi tròn một tuổi, bé Đông đã khỏe mạnh và phát triển bình thường.

Phản Hưng thì tuy xa chàng nhưng tôi vẫn liên lạc với chị Mai để biết tin tức của chàng. Chị Mai cho tôi biết sau khi tôi bỏ đi Hưng đã đến tìm chị để hỏi thăm tin tức của tôi, còn hỏi chị có số phone của dì tôi bên Mỹ hay không. Dĩ nhiên là chị Mai không biết gì cả, chị nói nhìn Hưng như người mất hồn, giống như đã biến thành một người khác hẳn. Cũng theo lời chị thì khoảng ba tháng sau đó, Hưng cưới Mỹ Lan. Tôi đã biết trước là như vậy mà vẫn không tránh khỏi đau lòng. Tôi đã nằm vùi suốt một ngày tưởng chừng không dậy nổi, nhưng đứa con trong bụng đã đánh thức tôi, nhắc nhở tôi trách nhiệm làm mẹ, và tôi đã gượng đứng dậy cố gắng làm một người mẹ tốt.

Tin Hưng cưới vợ là tin tức cuối cùng của Hưng mà tôi nhận được từ chị Mai, sau đó chị lấy chồng và theo chồng đi Mỹ. Năm bé Đông hai tuổi, tôi tìm được việc làm tại một thành phố nhỏ cách Toronto hơn một giờ lái xe. Tôi đã quyết định nhận việc làm và dọn về thành phố này, nơi tôi đang sống với bé Đông. Tôi thích nơi đây vì nó yên tĩnh và êm đềm giống như ở Sherbrooke. Căn nhà nhỏ mà tôi mượn nằm ngay mặt đất vì tôi muốn có sân sau cho bé Đông có chỗ chơi đùa.

Mùa Đông Trên Đình Yêu Thương

Chương 8

Tiếng bé Đông léo nhéo gọi, kéo tôi trở về hiện tại. Tôi chùi nước mắt trên tay áo rồi quay lại nhìn con. Bé Đông xoa tay lên bụng:

-Mẹ ơi, Đông đói...

Tôi nhìn đồng hồ, đã gần một giờ trưa. Mãi lo mơ mộng tôi đã bỏ đói

bé Đông. Tôi đứng dậy đi vào bếp, lấy thức ăn cho con rồi ngồi bên cạnh nhìn con ăn. Bé Đông rất ngoan, tuy mới năm tuổi nhưng nó đã biết tự làm mọi việc một mình, có lẽ nhờ nó đi nhà trẻ sớm. Bé Đông hỏi tôi:

-Sao mẹ không ăn hờ mẹ?

Từ nhỏ tôi đã dạy bé Đông nói tiếng Việt, lớn lên chỉ trừ khi vào trường, còn ở nhà tôi vẫn nói tiếng Việt và bắt bé Đông phải nói tiếng Việt với tôi. Tôi xoa đầu con:

-Đông ăn đi, chút nữa mẹ ăn...

Bé Đông nhìn tôi, có lẽ nó thấy nét không vui của tôi nên rụt rè hỏi:

-Mẹ ơi, chút nữa Đông ra ngoài chơi tuyết được không?

Nghe con nói chữ chơi tuyết, nước mắt tôi lại muốn trào ra vì nhớ chàng. Hôm nay sao tôi lại yếu đuối thế này, cố nén cảm xúc, tôi trả lời bé Đông:

-Được, ăn xong nghỉ ngơi một chút rồi mẹ ra chơi tuyết với Đông...

-Mình làm người tuyết nghe mẹ...

Tôi gật đầu, kỷ niệm lại ùa về trong trí. Tôi lắc đầu không muốn suy nghĩ thêm. Bé Đông nghe tôi hứa cho ra ngoài chơi đang ngoan ngoãn ăn cơm. Càng nhìn bé Đông tôi càng nhận ra sự kỳ diệu của tạo hóa, đó chính là sự di truyền. Không biết có phải tôi nhớ Hưng quá nên nhìn thấy con thật giống chàng hay không? Càng lớn, bé Đông càng giống Hưng, giống từ nét mặt cho đến ánh mắt và ngay cả nụ cười. Điều an ủi tôi nhất là cái lúm đồng tiền nho nhỏ trên má bé Đông khi nó cười giống chàng như tạc. Những khi nhớ Hưng tôi vẫn thường chọc cho nó cười và hôn lên cái lúm đồng tiền nho nhỏ đó.

Tôi mơ màng nghĩ, không biết Hưng có còn nhớ lời hứa hôm nào không? Chàng đã có cho ai hôn lên cái lúm đồng tiền trên má chàng

ngoài tôi hay không? Nhưng tôi biết, dẫu cho có nhớ, có lẽ Hưng cũng không giữ được lời hứa với tôi. Người ta là vợ chàng, muốn hôn cái gì của chàng cũng còn được hưởng hờ gì chỉ có cái lúm đồng tiền. Tôi đỏ mặt, lắc nhẹ đầu, cố xua đi những tư tưởng bậy bạ của mình. Tôi mắng thầm mình, hôm nay sao hư quá. Cũng tại cái trận tuyết đầu mùa ngoài kia thôi, nó lại làm nổi nhớ chàng trở về ray rứt tìm tôi.

Hai tuần sau, một buổi sáng thứ Bảy, ngoài trời tuyết cũng lát phát rơi. Người ta dự đoán hôm nay tuyết sẽ rơi từ sáng đến chiều. Biết trước như vậy cho nên tôi đã đi chợ mua sắm hết vào chiều hôm qua, để hôm nay không phải ra khỏi nhà. Tôi thích nhất là tuyết rơi vào những ngày cuối tuần, mọi người không phải đi học đi làm, còn gì thơ mộng hơn ngồi trong phòng khách ấm áp nhìn tuyết rơi bên ngoài và tự do nhớ chàng. Có lẽ dạo này rảnh rỗi quá cho nên tôi thường hay nghĩ đến Hưng, cũng có thể tại mùa Đông làm tôi nhớ chàng. Hưng đã chẳng từng nói rằng cuộc tình của chúng tôi hình như gắn liền với mùa Đông sao? Tôi đã thay Hưng đặt tên cho đứa con trai theo ý chàng, còn đứa con gái... Có lẽ đành hẹn anh đến kiếp sau, nếu chúng ta còn gặp lại nhau.

Tiếng chuông điện thoại reo vang cắt ngang dòng tư tưởng bi quan của tôi. Bên kia đầu giây là một giọng đàn bà thật quen nhưng trong nhất thời tôi chưa nhớ được là ai. Khi nghe bà ta xưng tên tôi suýt đánh rơi cái phone xuống đất. Bà ta chính là bà Thành, mẹ của Hưng. Tim tôi đập thật mạnh trong lồng ngực, đã năm năm qua rồi. Bà ta còn tìm tôi để làm gì? Mà tại sao bà lại có số điện thoại của tôi? Tôi đã cố tình dọn nhà mấy lần để cắt đứt hẳn quan hệ với họ rồi kia mà. Tôi hỏi bà có chuyện gì, thì cũng giống như cách đây hơn năm năm, bà đòi đến nhà gặp tôi nói chuyện.

Tôi định tìm cách từ chối thì bà vội vã hẹn mười lăm phút sau rồi cúp phone. Bà không hỏi tôi địa chỉ, có lẽ bà đã có rồi. Biết được số phone thì tìm ra địa chỉ đâu có khó khăn gì. Tôi thừ người lo lắng không hiểu bà lại muốn gì, hay Hưng có chuyện gì? Nhưng nếu Hưng có chuyện thì còn vợ con cha mẹ của chàng lo, đâu có dính dáng gì đến tôi đâu.

Đang suy nghĩ lan man thì đã có tiếng bấm chuông. Tôi ra mở cửa, bà Thành bước vào. Trông bà già hơn rất nhiều, có lẽ người giàu còn khổ tâm lo lắng hơn cả người nghèo nên bà mới già như vậy. Tôi mời:

-Mời bác vào nhà...

Bà theo tôi bước vào phòng khách, ngồi xuống ghế và quan sát chung quanh. Cũng may là cuộc sống của mẹ con tôi khá đầy đủ nên tôi không thấy thẹn với cái nhìn của bà. Tôi bước vào nhà bếp rót ly nước lọc đem ra để trước mặt bà, mọi việc hình như giống hệt lần bà đến tìm tôi ở Sherbrooke. Tôi nói nhỏ:

-Mời bác dùng tạm nước lọc...

Tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện bà, nhìn bà chờ đợi, bà nhìn tôi:
-Cô... khoẻ chứ?

Tôi lễ phép:

-Dạ, cảm ơn bác, con vẫn thường, bác sang đây tìm con có chuyện gì?

Tôi cố ý không hỏi lại bà khoẻ không vì tôi không muốn bà nghĩ là tôi cố tình thân mật với bà. Tôi vẫn muốn giữ một khoảng cách giữa chúng tôi. Thấy bà có vẻ ngập ngừng, tôi nói:

-Có chuyện gì xin bác đừng ngại, cứ nói thẳng với con...

Tôi hơi ngạc nhiên, cách đây năm năm, bà muốn tôi xa con bà, bà đã nói thẳng thừng lắm kia mà. Hôm nay sao lại có vẻ ngại ngùng như vậy? Tôi nhìn bà chờ đợi, cuối cùng bà cũng nhập đề:

-Hôm nay tôi sang đây tìm cô, biết là mình đường đột nhưng xin cô hiểu dùm tôi. Tất cả tôi cũng vì hạnh phúc của con tôi...

Cũng lại cái câu vì hạnh phúc của con tôi như năm năm về trước. Tôi đứng phắt dậy, dù giận nhưng vẫn cố giữ giọng lễ phép:

-Thưa bác, con xin lỗi, nếu bác nói chuyện gì khác thì con xin nghe, nhưng chuyện của con bác thì con không muốn biết đến...

Vô tình, tôi và bà không ai nói đến tên Hưng. Bà cũng đứng dậy, mắt đã bắt đầu đỏ, những giọt nước mắt bắt đầu lăn trên má, giọng bà nghẹn ngào:

-Tôi xin cô bình tĩnh, tôi biết cô đã giận lắm, không phải chỉ bây giờ mà từ năm năm trước lận kìa...

Thấy bà khóc tôi chợt nhận ra mình hơi quá đáng, tôi vừa ngồi trở xuống ghế vừa nói:

-Xin lỗi bác, con hơi nóng nảy...

Bà cũng ngồi xuống, nhìn tôi rồi nói tiếp, giọng có vẻ bình tĩnh hơn:

-Nếu cô biết năm năm qua cuộc sống của Hưng như thế nào thì tôi nghĩ cô cũng sẽ bớt giận phần nào. Chẳng những Hưng, mà ngay cả tôi, có thể nói tôi đã phải trả giá khá đắt cho những việc làm của mình...

Lòng tôi chùng xuống, ôi, người tôi yêu, chẳng lẽ chàng không tìm được hạnh phúc gia đình sao? Tôi cúi mặt, chưa biết rõ câu chuyện nhưng thấy thái độ thiếu não của bà Thành tôi không còn giận dữ nữa. Bằng một giọng trầm buồn bà bắt đầu kể:

-Sau khi cô rời xa Hưng, nó như người điên, đi khắp nơi tìm cô mà tìm không ra. Nó không thiết ăn uống, ngủ nghỉ, luôn cả việc làm cũng bữa có bữa không. Mấy tháng trời nó vùi mình trong căn nhà nhỏ dưới Sherbrooke. Ngay cả ba nó bỏ việc làm trên này xuống khuyên nó, nó cũng không nghe. Bên phía Mỹ Lan thì cứ hối thúc, họ nói cái thai đã lớn quá rồi, không chờ được nữa. Mỹ Lan hăm dọa nếu không đám cưới nó sẽ đi phá thai. Cô cũng biết là tôi lo đến cỡ nào, dù gì cũng là cháu nội của chúng tôi, đâu thể để Mỹ Lan phá bỏ đi như vậy được. Vì vậy tôi và ông nhà tôi đã đích thân xuống Sherbrooke một lần nữa, nửa khuyên lơn, nửa gần như van lạy Hưng trở về cưới Mỹ Lan. Ba của Hưng lo lắng đến nỗi bệnh cũ tái phát, lúc đó Hưng nó mới xiêu lòng và chịu trở về làm đám cưới. Sau

đám cưới, Mỹ Lan thú thật với Hưng rằng có thai chỉ là chuyện nó đã bịa đặt ra để gạt Hưng phải cưới nó thôi. Cô quen Hưng mấy năm chắc cô biết tánh nó. Khi biết được chuyện này, Hưng nó gần như muốn giết chết Mỹ Lan cho hả giận. Cũng may là nó còn tự chủ được, nhưng sau đó nó không thèm nhìn ngó gì đến Mỹ Lan nữa hết. Cứ có giờ rảnh là xuống ở dưới Sherbrooke. Nó cũng chẳng đòi ly dị với Mỹ Lan, nó coi như Mỹ Lan không tồn tại. Lúc đó tôi cũng giận ghê lắm, Mỹ Lan gạt Hưng đã đành, còn gạt luôn người lớn chúng tôi. Ý nghĩ tìm cô trở về cho Hưng thôi thúc tôi, tôi không thể nhìn con tôi chết dần mòn trong nỗi nhớ thương cô như vậy. Cho nên tôi cho người qua Toronto tìm lại cô thì cô đã dọn nhà đi chỗ khác rồi... Tôi ngắt lời bà:

-Thưa bác, lúc đó là tháng mấy?

Bà như cố nhớ lại:

-Tôi nhớ là vào mùa Đông, có lẽ khoảng tháng Giêng năm sau...

Tôi suy nghĩ, lúc đó bé Đông đã được bốn tháng. Căn nhà mà bà Thành mượn cho tôi ở dưới basement, bác sĩ nói ẩm thấp quá không tốt cho em bé nên tôi đã tìm nhà khác và dọn đi vào đầu năm dương lịch.

Bà Thành kể tiếp:

-Tôi đi tìm cô nhưng cũng không dám nói với Hưng vì sợ tìm không thấy hoặc tìm thấy nhưng cô đã có gia đình rồi thì lại càng làm cho nó thất vọng hơn. Sau khi tìm không thấy cô, tôi cũng có cho người tìm kiếm thêm một thời gian nhưng không có tin tức cho nên tôi bỏ luôn ý định. Phần Hưng thì nó vẫn tiếp tục cuộc sống buông trôi như cũ. Mỹ Lan thì sau một năm đám cưới, Hưng không đòi ly dị, nó cũng tự động ly dị và bỏ đi. Rồi ông nhà tôi lại trở bệnh tim thêm một lần nữa, lần này thì không may mắn như lần trước và đã qua đời...

Tôi thẳng thốt:

-Bác trai mất rồi?

Thật tội cho Hưng, bao nhiêu chuyện xảy ra cùng lúc như vậy làm sao chàng chống chọi nổi, tôi cúi mặt:

-Con xin lỗi bác, đã phải nhắc lại chuyện buồn này...

Bà khoát tay:

-Bây giờ thì tôi đã không sao, nhưng lúc đó tôi mới nghiệm ra một điều là tiền bạc vốn không phải là vạn năng như tôi đã từng nghĩ trước đó. Dù chúng tôi có bao nhiêu tiền đi nữa cũng đâu cứu nổi ông nhà tôi, cho nên tôi định nếu Hưng nó không muốn tiếp tục làm thương mại thì tôi sẽ kết thúc SD để cho Hưng có thì giờ làm những cái nó muốn làm. Kết thúc SD tuy đau lòng vì dù gì đó cũng là tâm huyết cả đời của ông nhà tôi, nhưng nếu bắt Hưng tiếp tục làm những cái nó không thích thì chẳng khác nào giết lần mòn nó. Hưng đã quá đau lòng với chuyện tình cảm rồi, tôi là mẹ đâu thể tiếp tục làm khổ nó. Nhưng thật không ngờ khi tôi nói đề nghị này với Hưng, nó đã không chịu kết thúc SD. Nó nói hãy giao cho nó, nó quyết không phụ lòng của ba nó dưới tuổi vàng. Từ đó đến nay đã hơn ba năm, nó trở về cuộc sống đàng hoàng. Tuy không vui vẻ như trước kia nhưng đã có lại niềm tin. SD bây giờ so với hồi ba nó còn sống đã khá hơn nhiều lắm...

Tôi nói thắm, em biết anh giỏi lắm mà. Người yêu của em đâu dễ gì buông xuôi cuộc đời như vậy. Bà Thành bưng ly nước, uống một hớp, đặt ly xuống nhìn tôi nói tiếp:

-Hưng năm nay cũng gần bốn mươi tuổi rồi. Sự nghiệp coi như đã có, chỉ thiếu một mái ấm gia đình. Tôi khuyên nó lập gia đình, lần này nó có chọn ai tôi hứa cũng sẽ không có ý kiến, chỉ mong nó có hạnh phúc thôi. Nhưng nó nói với tôi, nó đã sai lầm một lần rồi, hạnh phúc một đời cũng đã tiêu tan, nó không muốn kéo thêm một người nữa xuống địa ngục với nó. Tôi hỏi dò ý nó, nói nếu tôi tìm được cô về cho nó thì sao. Nó cười buồn nói, không bao giờ có chuyện này. Nó nói cô đã không còn tồn tại trên đời này nữa, bởi vì nếu còn thì không bao giờ cô thấy nó khổ sở như vậy mà không về với nó...

Nước mắt tôi trào ra vì xúc động, thì ra Hưng tưởng tôi đã chết. Bà Thành nhìn thấy tôi khóc, định nói gì đó nhưng chưa kịp nói thì bé Đông tay cầm tờ giấy, từ trong phòng chạy ra gọi tôi:

-Mẹ ơi, coi Đông vẽ đẹp không?

Bé Đông thấy người lạ đứng lại giương mắt nhìn, tôi nhắc:
-Đông chào bà đi con...

Bé Đông ngoan ngoãn vòng tay cúi đầu chào bà Thành:
-Đông chào bà...

Tôi nhìn thấy bà Thành hơi sửng sốt. Bà nhìn bé Đông không chớp mắt, quên cả trả lời khi nghe bé Đông chào. Rồi như sực tỉnh bà xoa đầu con tôi:

-Bé Đông giỏi, con bao nhiêu tuổi?
Bé Đông ngây thơ giơ năm ngón tay:
-Đông năm tuổi...

Bà Thành ngồi chết lặng. Có lẽ sợi dây ràng buộc máu mủ vô hình giữa hai bà cháu đã khiến bà xúc động. Cũng có thể vì bé Đông nhìn giống Hưng quá nên bà nghi ngờ. Tôi không muốn bà khám phá ra bé Đông là con của Hưng cho nên tôi nói với con:

-Đông ngoan, con vào phòng chơi cho mẹ tiếp khách...

Bé Đông dạ thật ngoan rồi chạy đi. Bà Thành nhìn theo bằng ánh mắt luyến tiếc. Tôi nói cho bà khỏi nghi ngờ:

-Con lập gia đình sau khi chia tay với anh Hưng và sanh ra bé Đông...

Bà Thành có vẻ không tin:
-Vậy... ba bé Đông đâu?

Lẽ ra tôi không trả lời câu hỏi kém lịch sự của bà, nhưng tôi biết bà đang xúc động, quan trọng là tôi phải đánh tan sự nghi ngờ của bà. Tôi không hiểu tại sao tôi không muốn cho bà biết bé Đông là cháu nội của bà, có lẽ từ trong tiềm thức tôi vẫn muốn trả mối thù ngày nào bà đã ép tôi phải rời xa Hưng. Tôi nói nhỏ nhẹ:

-Con lấy ba bé Đông được hai năm thì chia tay, bây giờ anh ấy ở

Toronto...

Bà Thành không thấy được sự bất bình của tôi với câu hỏi tò mò của bà. Bà tiếp tục theo đuổi những tư tưởng riêng của mình:

-Vậy bây giờ coi như cô độc thân?

Đến nước này thì tôi không còn khách sáo với bà được nữa. Bà có quyền gì mà hỏi về đời tư của tôi. Tôi hơi sảng giọng:

-Thưa bác, con nghĩ bác không có quyền xen vào đời tư của con...

Bà Thành như chợt tỉnh, giọng bà hỏi hận:

-Tôi xin lỗi, tôi chỉ muốn cô trở về với con tôi. Thật ra tôi biết hiện cô đang sống một mình, nhưng tôi muốn chính cô xác nhận...

Tôi chợt giận dữ, thì ra bà ta ỷ giàu nên tung tiền ra để mướn người điều tra tôi. Tôi lạnh lùng:

-Những người làm việc cho bác, cùng lắm là họ chỉ nhìn thấy bề ngoài, làm sao họ hiểu được bên trong con có ai hay là không? Xin lỗi bác, ý muốn của bác con hiểu, con cũng rất thông cảm với hoàn cảnh tội nghiệp của anh Hưng. Nhưng mà có những chuyện bây giờ không còn giống như năm năm về trước nữa. Ly nước đã đổ cách đây năm năm, bác nghĩ bây giờ còn có thể hốt lại hay sao?

Bà Thành bị tôi nói thẳng có vẻ xấu hổ. Tôi hơi hối hận vì đã xúc phạm đến mẹ của Hưng nên dịu giọng:

-Xin bác tha lỗi, con không có ý làm bác buồn. Ý tốt của bác, con xin phép được từ chối.

Tôi đã nói thẳng đến như vậy thì bà Thành cũng phải hiểu là đã đến lúc bà nên cáo từ, nhưng tôi thấy mắt bà cứ nhìn về hướng cửa phòng ngủ, có lẽ bà muốn gặp lại bé Đông. Tim tôi rung động, không nỡ ngăn cản hai bà cháu gặp nhau lần cuối, tôi vừa đứng dậy vừa nói: -Để con gọi bé Đông ra chào bác...

Ánh mắt bà chợt vui, tôi đã nói trúng hy vọng của bà. Tôi mở cửa phòng, bé Đông đang ngồi trên bàn hí hoáy vẽ. Con tôi hình như

cũng thích vẽ giống như Hưng, tôi gọi:

-Đông, ra chào bà về đi con...

Bé Đông bước ra phòng khách, tôi muốn để cho bà Thành tự nhiên nói chuyện với bé Đông cho nên nói lớn với bé Đông cho bà Thành cùng nghe:

-Con nói chuyện với bà đi, mẹ đi rửa tay một chút...

Nói xong tôi bước vào phòng tắm đóng cửa lại. Tôi nghĩ dẫu cho bà Thành có muốn tìm ra sự thật nơi bé Đông đi nữa thì nó còn nhỏ quá cũng chẳng biết gì để trả lời bà mà sợ bị lộ. Khoảng mười phút sau tôi trở ra, bà Thành chào tôi để ra về. Tôi thấy mắt bà hơi đỏ, có lẽ bà nghĩ đến đứa cháu nội hụt của Mỹ Lan năm nào.

Buổi chiều, tôi ngồi đọc sách trên bàn ăn. Bên cạnh bé Đông đang vẽ, bỗng bé Đông rời khỏi ghế chạy sang bên tôi giơ cho tôi xem bức tranh vừa vẽ xong. Bé Đông chỉ vào bức tranh và giải thích với tôi:

-Đông vẽ nhà mình nè mẹ...

Tôi nhìn vào những nét vẽ ngây ngô của con, chợt hỏi:

-Sao lại có ba người, nhà chúng ta chỉ có hai người thôi mà...

Bé Đông nói:

-Đông vẽ thêm ba nữa, bạn Đông ai cũng có ba. Mai mốt ba về phải không mẹ?

Tôi ôm con vào lòng, áp má vào má nó như tôi vẫn thường làm mỗi khi xúc động. Nước mắt tôi chảy xuống, tôi cảm thấy mình thật tàn nhẫn với con. Bà Thành đã kể mọi chuyện cho tôi nghe, Hưng bây giờ vẫn chưa lấy vợ khác và có lẽ cũng vẫn còn yêu tôi. Tình yêu của tôi dành cho chàng bao nhiêu năm qua cũng không hề phai nhạt. Con của chàng thì vẫn ngày đêm mong ngóng ba nó trở về. Sao tôi nữ đành lòng vì một chút tự ái của mình mà từ chối với bà Thành, khiến cho từ sáng đến giờ quả tim tôi như bị ai cào cào. Còn con tôi phải dùng đầu óc non nớt của nó để tưởng tượng ra một người cha mà vẽ lên giấy. Lời nói của bé Đông cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi:

-Mẹ ơi, bà khách khi sáng giống mẹ lắm đó...

Biết bé Đông muốn nói đến bà Thành nên tôi ngạc nhiên:

-Sao bà lại giống mẹ, giống chỗ nào?

Bé Đông ngây thơ:

-Bà cũng ôm Đông rồi khóc ướt má Đông giống mẹ vậy đó...

Tôi suy nghĩ không biết tại sao bà ôm con tôi mà khóc, chẳng lẽ bà thật sự nhớ đứa cháu nội tưởng tượng của Mỹ Lan hay sao? Tôi hỏi bé Đông:

-Con nói gì với bà mà bà khóc?

-Bà hỏi con có muốn quà sinh nhật không, bà sẽ mua cho...

Tôi chợt hiểu, bà Thành đã hỏi bé Đông ngày sanh của nó. Bé Đông tuy còn nhỏ nhưng nó nhớ rất rõ ngày sanh của mình, bởi vì khi nó muốn cái gì tôi cũng thường hứa đến sinh nhật mẹ sẽ cho. Bé Đông lại sanh thiếu gần hai tháng. Lúc sáng trước mặt tôi bà đã hỏi và biết bé Đông năm tuổi, chỉ cần tính ra là bà sẽ biết ngay bé Đông là con của Hưng, là cháu nội của bà. Vậy thì tại sao bà ra về mà không hỏi tôi tiếng nào cả? Tim tôi thót lại, tôi đã biết tại sao. Tôi biết bà nhất định sẽ nói cho Hưng biết là tôi đã có con với chàng, và Hưng sẽ sang đây tìm tôi và nhận lại con mình. Ý nghĩ sẽ được gặp lại Hưng làm tim tôi run rẩy. Hơn lúc nào hết, tôi biết rằng tôi vẫn còn yêu chàng sâu đậm như ngày nào. Suốt buổi chiều hôm đó tôi như sống trong mơ, quên trước quên sau. Nấu cơm thì suýt bị phỏng, xắt hành thì bị đứt tay.

Hai mẹ con vừa ăn cơm chiều xong, tôi còn đang rửa chén, bé Đông đang xem tivi. Chợt có tiếng bấm chuông, tôi lau hai tay ướt vào cái khăn treo trên bếp rồi đi ra mở cửa. Chắc lại bà hàng xóm người Ý trên lầu nấu ăn thiếu đồ nên chạy xuống mượn. Tôi mở cửa ra và phải vội tựa lưng vào tường cho khỏi té. Hưng đang đứng bên ngoài cửa. Trên người chàng bám đầy những bông tuyết trắng xóa. Trên tóc, trên mặt, trên cả chiếc áo manteau đen chàng đang mặc trên người. Hình ảnh giống hệt như sáu bảy năm về trước, trong những trận bão tuyết, chàng lái xe từ Montreal xuống Sherbrooke với tôi. Suýt chút nữa là tôi theo thói quen của ngày trước, choàng hai tay

lên cổ Hưng và đưa môi cho chàng hôn. Tim tôi hình như đã ngừng đập, Hưng có lẽ cũng quá xúc động nên cũng đứng yên nhìn tôi mà không nói tiếng nào. Chúng tôi vẫn một người bên trong và một người bên ngoài cánh cửa. Một cơn gió lùa qua cánh cửa mở lạnh buốt khiến tôi chột tỉnh, mở rộng cánh cửa tôi nói:

-Vào nhà đi anh...

Hưng như vẫn chưa tỉnh, chàng nhìn tôi không rời. Ánh mắt của Hưng là cả một trời cảm xúc. Tôi nhìn ra được trong đó có nhớ thương, có giận hờn, có đắng cay, có buồn bã và hình như có một chút tuyệt vọng nữa. Ánh mắt đó như muốn soi thấu tim tôi, Hưng vẫn đứng yên. Tôi chưa kịp biết mình phải làm gì thì có tiếng hỏi của bé Đông sau lưng:

-Ai đến vậy mẹ ơi...

Vừa hỏi bé Đông vừa lẩn ra phía trước để nhìn xem ai đến. Bé Đông mở to mắt ngược nhìn Hưng. Sợi dây phụ tử thiêng liêng thắt chặt khiến Hưng ngồi xuống ôm lấy vai bé Đông. Bây giờ tôi mới nghe được tiếng chàng, giọng Hưng run rẩy:

-Bé Đông đây phải không?

Tôi quay mặt dấu hai dòng lệ vừa lăn xuống má. Tôi biết Hưng đã rõ mọi chuyện, cái tên Đông đã gián tiếp cho Hưng biết đây là con của chàng. Tôi nói:

-Trời lạnh, vào nhà rồi hãy nói...

Hưng đứng dậy bế luôn bé Đông trên tay bước vào nhà, tôi khép cửa lại. Bé Đông đã lâu không được ai bế nên có vẻ rất thích thú trong tay Hưng. Hưng cúi xuống đặt bé Đông xuống đất. Bây giờ tôi mới thấy trong tay chàng có một cái túi của tiệm Toy-r-Us, tiệm bán đồ chơi mà trẻ con nào cũng biết. Hưng như không còn nhớ đến tôi, trong mắt chàng bây giờ chỉ có bé Đông. Tôi gọi:

-Đông, chào chú đi con...

Hưng quay lại nhìn tôi, thấy ánh mắt của chàng tôi biết ngay mình

vừa nói một câu vô cùng tàn nhẫn. Thật ra tôi không cố tình, bảo bé Đông gọi chú chỉ là một thói quen. Bạn tôi đến nhà, đàn bà thì tôi bảo bé Đông gọi bằng cô, đàn ông thì gọi bằng chú. Trong khoảnh khắc, tôi chỉ nghĩ Hưng là bạn của tôi nhưng tôi lại quên chàng cũng là ba của bé Đông. Có lẽ Hưng nghĩ là tôi cố tình, ánh mắt đau khổ của chàng đã cho tôi biết điều đó. Đàng kia bé Đông đang vòng tay chào Hưng mà ánh mắt không rời khỏi cái túi Toy-r-Us trên tay Hưng. Nó biết khách đến nhà mà đem theo cái túi đó thì chắc chắn là cho nó chứ không phải cho tôi. Bé Đông nói lớn:

-Đông chào chú...

Hưng cúi xuống vuốt tóc bé Đông. Tôi nghe giọng chàng nghẹn ngào:

-Đông ngoan, xem chú đem gì cho Đông nè...

Tôi thật muốn oà lên khóc khi nghe Hưng xưng chú với con chàng. Tôi biết Hưng cố tình xưng như vậy cho tôi hài lòng. Tôi kêu thầm trong tim, em xin lỗi anh, nhưng không phải em cố tình. Bé Đông đang háo hức mở cái túi đồ chơi xem cái gì trong đó. Hưng đang cởi giày và manteau, tôi đứng sau lưng đưa tay đỡ lấy cái manteau của chàng. Hưng bước hẳn vào phòng khách với bé Đông, hai người loay hoay với hộp đồ chơi.

Tôi mở tủ định treo cái áo của Hưng vào, nhìn sang thấy Hưng không để ý, tôi cúi xuống hít mạnh lên chiếc áo manteau của chàng. Ôi, cái mùi quen thuộc mà đã năm năm rồi tôi thiếu thốn len nhẹ vào mũi làm tôi muốn ngất xỉu. Tôi cố gượng để treo cái áo lên mắc, đóng tủ lại rồi bước vào phòng khách. Bé Đông chạy đến bên tôi khoe hộp đồ chơi với giọng vui mừng:

-Mẹ ơi, chú mua lego cho Đông nè mẹ...

Tôi nhìn hộp lego trong tay bé Đông, không ngờ Hưng không ở với bé Đông mà có thể đoán biết được ý thích của bé Đông khi mua đồ chơi cho nó. Chính là cái hộp lego này mà hôm trước khi hai mẹ con đi phố bé Đông đã năn nỉ tôi mua. Tôi không muốn tập cho con thói quen muốn cái gì là phải mua cái đó cho nên đã hứa nếu nó ngoan tôi sẽ thưởng, nào ngờ hôm nay Hưng lại chọn mua đúng hộp này. Lẽ ra sau khi bé Đông nhận quà của ai, tôi sẽ nhắc nó cảm ơn.

Nhưng hôm nay mới vừa mở miệng định nhắc, tôi vội nuốt ngay câu nói vào bụng. Bởi vì tôi không muốn lặp lại chữ chú một lần nữa với bé Đông, ánh mắt đau khổ của Hưng đã khiến tim tôi buốt nhói, tôi không muốn làm chàng buồn thêm. Hưng vẫn còn đứng giữa phòng khách, ánh mắt không rời khỏi bé Đông. Tôi bước hẳn đến bên chàng nói nhỏ:

-Ngồi xuống đi anh...

Hưng ghé ngồi xuống sofa, tôi cũng ngồi trên chiếc ghế đối diện chàng. Hưng đang lo chăm chú theo dõi bé Đông nên không biết tôi đang quan sát chàng. Cũng giống như bà Thành, Hưng già và gầy đi rất nhiều so với thời gian năm năm qua. Hai má chàng hóp hẳn vào, trên trán có thêm rất nhiều nếp nhăn, trên sống mũi khoảng giữa hai mắt hẳn lên hai ba nếp nhăn rất sâu. Có lẽ do buồn phiền và suy nghĩ nhiều quá. Mái tóc lại được Hưng hớt cao hơn ngày xưa khiến cho gương mặt đã gầy lại còn có vẻ gầy hơn.

Nhưng kỳ lạ một điều là nhìn chung Hưng vẫn còn rất quyến rũ, ít ra là đối với tôi. Nếu ngày xưa chàng đẹp trai theo kiểu công tử nhà giàu thì bây giờ nét đẹp của chàng lại là nét đẹp của một lãng tử. Cả con người Hưng toát ra một vẻ dày dặn, phong trần, cộng thêm một chút bất cần đời. Tất cả những thứ này đã tạo ra cho chàng một sức thu hút mãnh liệt. Bé Đông chạy đến bên tôi hỏi nhỏ:

-Mẹ ơi, Đông mang lego vào phòng chơi được không?

Tôi biết bé Đông muốn đem vào phòng đồ ra chơi cho thỏa lòng mơ ước. Tôi nhìn sang Hưng rồi gật đầu:

-Được, Đông vào phòng chơi đi...

Bé Đông được tôi cho phép vui mừng ôm hộp lego đi vào phòng và đóng cửa lại. Còn lại một mình bên Hưng tôi cảm thấy hơi lúng túng không dám nhìn vào mắt chàng. Tôi sợ Hưng đọc được tình cảm của tôi dành cho chàng nên cúi mặt nhìn mấy ngón tay của mình. Có lẽ Hưng cũng lúng túng giống như tôi, hoặc là chàng quá xúc động nên không biết phải nói gì. Thật lâu sau tôi nghe Hưng nói, giọng chàng thật êm, như lúc chúng tôi vẫn còn là của nhau:

-Anh đi vội không điện thoại cho em trước, em không giận chứ?

Chàng vẫn ngọt ngào với tôi như ngày nào. Nghe Hưng nói tôi biết chắc chắn không phải vì chàng quá vội không kịp gọi cho tôi mà vì Hưng sợ gọi trước cho tôi, tôi sẽ từ chối không cho chàng đến. Ngay cả việc Hưng xuất hiện nhanh như vậy cũng có lẽ vì Hưng sợ tôi sẽ trốn chàng dọn nhà đi nữa. Tôi định nói, anh vội không kịp phone cho em mà lại có thì giờ ghé tiệm đồ chơi mua đồ cho con, nhưng rồi tôi đã không nói. Tôi ngược nhìn Hưng, ánh mắt chàng bây giờ hình như say đắm quá. Cúi đầu trốn ánh mắt chàng, tôi nói nhỏ:

-Không sao, đâu có gì phải giận...

Giọng Hưng vẫn nhẹ nhàng:

-Mấy năm qua em khỏe chứ? Tội cho em phải một mình nuôi con...

Hưng đã nhắc lại điều đau lòng của tôi, tôi cảm thấy tủi thân muốn khóc. Những đau khổ, nhọc nhằn trong năm năm qua lại lần lượt hiện về trong trí và tôi cảm thấy giận chàng. Hưng không nghe tôi trả lời nên nói tiếp:

-Cám ơn em...

Tôi nhìn Hưng:

-Cám ơn chuyện gì?

Giọng Hưng trở nên âu yếm:

-Cám ơn em đã sanh con cho anh, và cám ơn em đã đặt tên con theo ý anh...

Tôi tàn nhẫn:

-Anh không cần cám ơn, em sanh con cho em chứ không phải cho anh. Đặt tên con là Đông cũng không phải vì anh, Đông này là đông đá, đông lạnh giống như khối tình cảm của em bây giờ đối với anh, chứ không phải là mùa Đông thơ mộng của anh ngày xưa, anh đừng hiểu lầm...

Nhìn mặt Hưng tái xanh tôi biết là mình đã quá tàn nhẫn. Tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại tàn nhẫn với chàng như vậy. Hưng biết là tôi đang giận, và Hưng cũng biết là lúc trước đã có lỗi với tôi cho nên dù

tôi có thốt lên những lời tàn nhẫn với chàng, Hưng vẫn cố chịu đựng, mong là sẽ năn nỉ được tôi. Giọng Hưng mềm mỏng:

-Anh biết là em đã chịu nhiều khổ sở, uất ức. Quá khứ đã qua cho nên anh không thể quay lại để gánh chịu với em. Nhưng tương lai sắp đến, anh xin em cho phép anh được săn sóc, được lo lắng cho em và cho con của chúng ta.

Những chữ "con của chúng ta" của chàng nghe sao êm đềm quá. Trong một phút, tôi thật muốn ngã vào lòng Hưng, giao tất cả cho chàng gánh vác. Nhưng rồi tôi chợt nghĩ, năm năm trời nay tôi đã khổ cực một mình sanh con, một mình nuôi con thì Hưng lại ở đâu? Hay là chàng đang chạy theo một đứa con tưởng tượng của một người đàn bà khác? Hưng đã làm được những gì cho bé Đông mà bây giờ về đây đòi nhận lại con mình? Tôi quyết không để cho chàng được làm cha bé Đông một cách dễ dàng như vậy. Tôi lắc đầu:

-Cám ơn anh đã có lòng tốt muốn lo cho mẹ con em, nhưng trước khi gặp lại anh, em đã tìm được một người chịu làm việc đó rồi. Em cũng không giấu anh nữa, em và bé Đông hiện đang chờ thủ tục giấy tờ hoàn tất để sang Mỹ định cư...

Tôi nhìn Hưng, có lẽ trời sắp xuống cũng không thể làm chàng sững sờ hơn như vậy được. Khuôn mặt chàng vốn đang tái vì câu nói tàn nhẫn của tôi lúc nãy, bây giờ như không còn một chút máu. Ánh mắt của chàng mới là đáng sợ, nó vừa đau khổ, vừa tuyệt vọng, vừa bi thương. Giống như ánh mắt của một con thú bị người thợ săn dồn vào tới đường cùng, chỉ còn chờ chết. Tôi biết, chỉ cần tôi bước đến bên Hưng và nói với chàng tất cả đều không phải là sự thật, em và con thật sự rất cần đến anh, thì mới cứu được chàng ra khỏi tình trạng đau lòng kia. Nhưng tôi đã không làm, tôi tàn nhẫn ngồi nhìn người tôi yêu đau khổ. Hưng cúi mặt, hai tay ôm lấy đầu trong một tư thế hoàn toàn sụp đổ. Tôi vẫn ngồi yên nhìn Hưng, vẫn không hiểu vì sao mình lại hành hạ chàng như vậy. Một lúc sau, Hưng ngẩng lên nhìn tôi, tôi nhìn thấy mắt chàng đỏ. Hưng hỏi bằng một giọng chịu đựng:

-Hắn là ai?

Tôi đã bịa đặt ra một câu chuyện hoàn toàn không có thật để gạt

Hưng, không ngờ chàng lại hỏi là ai. Trong lúc cấp bách, một ý nghĩ thoáng qua trong đầu, tôi đáp đại:

-Một người ở cùng thành phố với dì em bên Mỹ...

Chuyện này thì có thật, dì tôi đã giới thiệu rất nhiều người cho tôi quen biết, nhưng trái tim tôi đã bị Hưng nắm giữ thì làm sao tôi còn có thể yêu ai. Điều tôi nói hình như có lý nên Hưng có vẻ tin, nhưng chàng còn cố vót vát:

-Như vậy tại sao những người điều tra cho mẹ anh lại không điều tra ra được việc này?

Nghe câu nói này, cơn giận của tôi lại nổi lên như lúc sáng. Đúng là những người nhà giàu ngang ngược, tưởng tung tiền ra là việc gì cũng biết được sao? Tôi cười nhạt, lặp lại với Hưng cái câu đã nói với mẹ chàng lúc sáng:

-Người ta có thể biết được bề ngoài của em, nhưng có ai vào được trong tim em mà điều tra xem em yêu ai không? Người ta không thấy em sống với ai, nhưng có ai biết được là mỗi tối em vẫn lên internet để tâm tình với người yêu em bên Mỹ hay không?

Tàn nhẫn thật, câu nói cuối cùng của tôi đã hoàn toàn đánh gục Hưng. Chàng gục đầu trong hai bàn tay ngồi im lặng. Tôi vẫn không hối hận, tôi cũng không ngờ khi mình tàn nhẫn lại có thể tàn nhẫn đến như vậy. Hưng ngồi một lúc rồi đứng dậy cáo từ, tôi không khách sáo giữ Hưng tiếng nào mà đứng dậy vào phòng gọi bé Đông ra chào Hưng. Nhìn chàng hôn lên má bé Đông. Tôi cảm thấy tội nghiệp cho hai cha con họ và cảm thấy mình thật có lỗi với con. Khi ra đến cửa, Hưng hỏi tôi khi nào em và con đi Mỹ. Tôi đáp bừa, có lẽ cuối năm nay hoặc đầu năm tới. Rồi chàng ngập ngừng xin tôi trong thời gian còn ở lại đây, mỗi cuối tuần cho phép chàng đến thăm và chơi với bé Đông. Dĩ nhiên tôi không nỡ lòng từ chối.

Mùa Đông Trên Đỉnh Yêu Thương

Chương 9

Kể từ đó, mỗi cuối tuần Hưng đều đến nhà. Thông thường Hưng mượn khách sạn để buổi tối về ngủ, còn ban ngày thì túc trực ở nhà tôi. Có khi chàng ở nhà chơi với bé Đông, có khi chàng xin phép tôi đưa bé Đông ra ngoài chơi. Lúc đầu, tôi nghĩ khi Hưng ra ngoài sẽ rủ luôn tôi nhưng tôi đã làm, chàng chỉ dẫn theo bé Đông. Có thể Hưng không muốn tôi đi theo, cũng có thể Hưng không dám rủ, sợ tôi từ chối.

Phần tôi, nếu có ai để ý sẽ thấy lúc này tôi chưng diện, chải chuốt hơn xưa. Tôi bỏ tiền ra để mua sắm thật nhiều quần áo đẹp. Và mỗi cuối tuần tôi đều sửa soạn thật đẹp để đón Hưng. Có lẽ số của Hưng và tôi kiếp trước là Ngưu Lang Chức Nữ, cho nên kiếp này chỉ được gần nhau vào những ngày cuối tuần. Nhưng cho dù tôi có chưng diện đẹp đến bao nhiêu chẳng nữa thì Hưng hình như cũng chẳng để ý đến tôi. Chàng rất ít khi nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt yêu thương triu mến ngày xưa của chàng dành cho tôi nay chàng chỉ dành cho bé Đông. Nhiều khi tôi cảm thấy ghen với con và tự lấy làm xấu hổ một mình.

Phần bé Đông, có thể nói thời gian này là thời gian hạnh phúc và sung sướng nhất của nó. Tôi tuy thương bé Đông nhưng có những việc tôi không có khả năng để làm cho nó vui, chẳng hạn như bế bồng nó lên tay hoặc là ngồi hàng giờ kiên nhẫn ráp lego với nó. Vậy mà Hưng làm được hết, bé Đông rất thích Hưng. Cuối tuần thì nó quấn quít bên Hưng chẳng còn nhớ đến tôi. Trong tuần thì có cái gì hay, đẹp cũng đều nói chờ cuối tuần khoe với chú Hưng. Hưng thì từ ngày đầu tiên xưng với bé Đông bằng chú đến hôm nay cũng vẫn không thay đổi, vẫn ngọt ngào xưng chú với bé Đông.

Tôi không hiểu Hưng có muốn được bé Đông gọi là ba hay không nhưng tôi chờ hoài cũng không thấy Hưng xin tôi cho bé Đông nhận

lại chàng. Hưng rất giữ ý với tôi, có lẽ vì chàng nghĩ là tôi đã có chồng sắp cưới. Cho dù có những ngày lỡ chơi khuya đến đâu đi nữa chàng cũng đều về khách sạn để ngủ, dù rằng bé Đông ở một phòng riêng, nếu muốn Hưng vẫn có thể ở lại ngủ chung với bé Đông nhưng Hưng chưa bao giờ xin tôi cho chàng ngủ lại. Thái độ của Hưng làm tôi rất buồn và tủi thân, nhưng suy nghĩ lại thì tôi không thể trách được chàng. Khoảng cách này là do tôi đã cố tình tạo ra, nay Hưng tiếp tục duy trì thì có gì là quá đáng? Hưng chịu đựng bé Đông hết mực. Có hôm chàng đưa nó ra ngoài, khi trở về ôm về đủ thứ đồ chơi. Tôi nói với Hưng, đừng chịu đựng bé Đông quá, nó sẽ trở nên hư hỏng. Hưng xin lỗi tôi với ánh mắt buồn.

Tôi hiểu rõ tâm trạng của Hưng, năm năm qua không được ở bên cạnh để săn sóc con, bây giờ gặp lại không biết được mấy ngày thì bé Đông sẽ theo tôi đi Mỹ. Cho nên Hưng đã cố gắng yêu thương con bằng tất cả khả năng của chàng. Nhiều lúc tôi muốn thú thật với Hưng là tôi đã gạt chàng, không có chuyện tôi và bé Đông nay mai sẽ đi Mỹ. Nhưng dẫu cho muốn nói tôi cũng không có cơ hội để nói chuyện với Hưng, bởi vì chàng đã cố tránh tôi đa những giây phút ở riêng rẽ với tôi. Ngày đầu tiên tôi đặt chuyện nói dối với Hưng là vì tôi còn giận. Những nỗi uất ức mà tôi phải gánh chịu trong năm năm trời không có chàng làm tôi trở nên khó dễ với Hưng. Nhưng sau đó, tôi nghĩ là Hưng sẽ cố gắng năn nỉ tôi ở lại với chàng, đừng theo ai đó đi Mỹ, giống như cái bản tính của chàng ngày xưa, muốn cái gì là phải bằng mọi cách để đạt được mới thôi.

Nhưng tôi lầm, Hưng đã thay đổi rất nhiều. Bây giờ Hưng có vẻ rất chịu đựng, biết chấp nhận số mạng cho nên tôi đã chờ, và Hưng chẳng bao giờ có ý định trở lại năn nỉ tôi. Tôi không biết Hưng có còn yêu tôi hay không. Nhiều khi nhìn thái độ của chàng đối xử với tôi, tôi cảm thấy hình như Hưng không còn yêu tôi nữa. Chàng lạnh lùng, xa vắng, ngay cả một ánh mắt yêu thương nhìn tôi chàng cũng không nhìn. Tôi thì vẫn như tự bao giờ, tình yêu của tôi dành cho Hưng lúc nào cũng đầy ắp trong tim. Khi ở bên chàng thì tình cảm này chỉ chực tràn ra ngoài nhưng tôi cố gắng nén lại. Vì tự ái tôi không thể để cho chàng biết tôi vẫn yêu chàng, trong khi chàng có lẽ đã không còn yêu tôi nữa.

Thời gian vẫn lẳng lặng trôi, thấm thoát mà đã giữa tháng Mười Hai. Vào cái cuối tuần còn cách Giáng Sinh hai tuần lễ, tôi chúa nhật trước khi về, Hưng ngập ngừng nói muốn nói chuyện với tôi. Tim tôi run rẩy, phải chăng chàng muốn tỏ tình với tôi, chàng muốn năn nỉ tôi ở lại với chàng? Nếu lần này chàng lên tiếng tôi nhất định sẽ không vì tự ái hão huyền mà chối từ chàng nữa, tôi sẽ ngã vào lòng chàng mà nói, em vẫn là của anh như ngày nào và sẽ mãi mãi là của anh. Nhưng tôi lại lằm, Hưng không tỏ tình, cũng chẳng năn nỉ tôi. Chàng chỉ xin tôi trong hai tuần nghỉ lễ, cho phép bé Đông theo chàng về Montreal mấy ngày để thăm bà nội của nó. Tôi thật thất vọng, gật đầu nói đồng ý với chàng mà nước mắt chực rơi. Hưng nhận ra thái độ hơi lạ của tôi, nhưng chàng chỉ nhìn, có vẻ suy nghĩ mà chẳng nói câu nào.

Rồi Hưng đi về, cả tuần lễ sau đó tôi buồn day dứt. Hưng thật quá đổi vô tình, đòi dẫn bé Đông đi mà chẳng mời qua tôi một tiếng. Chàng nghĩ tôi ở lại một mình không buồn hay sao chứ? Lúc này tôi đã quen với sự hiện diện của chàng vào mỗi cuối tuần, chỉ nghĩ đến những ngày nghỉ không có Hưng là đã nghe buồn náo nuột rồi, huống hồ gì chàng còn dẫn đi mất bé Đông. Tôi đã suy nghĩ nhiều, và một ý tưởng, nói cho đúng hơn, là một ước muốn hiện ra trong trí của tôi. Tôi nghĩ cuối tuần gặp Hưng tôi sẽ hỏi chàng.

Chúa nhật tuần sau, cũng trước khi Hưng về tôi nói muốn nói chuyện với chàng. Hưng có vẻ hồi hộp, có lẽ chàng sợ tôi đổi ý không cho bé Đông theo chàng về Montreal. Tôi nhìn vào mắt Hưng và hỏi chàng:

-Cái nhà nhỏ dưới Sherbrooke anh vẫn chưa bán chứ?

Chàng lắc đầu, ánh mắt đông đầy vẻ ngạc nhiên. Tôi hỏi tiếp:

-Cũng không đang cho ai mượn chứ?

Hưng lại lắc đầu, chàng hà tiện lời nói với tôi đến thế sao? Tôi nhấn mạnh:

-Tức là đang bỏ trống?

Hưng không im lặng nữa, chàng hỏi:

-Thật ra em định làm gì?

Tôi đáp:

-Em muốn mượn tạm anh căn nhà đó...

Hưng nhìn tôi như muốn hỏi để làm gì. Tôi nói tiếp:

-Em muốn trong những ngày lễ đến ở đó mấy ngày.

Ánh mắt Hưng như sáng lên một chút, tôi hỏi tiếp:

-Có được không?

Hưng gật đầu lia lịa đáp:

-Em muốn ở bao lâu cũng được...

Tôi biết Hưng rất muốn hỏi tại sao nhưng chàng không hỏi, cho nên tôi nói luôn:

-Em muốn đưa bé Đông về thăm nơi đó một lần, dù sao đó cũng là nơi chúng ta đã tạo ra nó...

Nói đến câu này tôi thấy lòng chùng xuống, bao nhiêu kỷ niệm cũ chợt hiện về. Nếu Hưng còn tình cảm với tôi, khi nghe những câu này chắc chắn sẽ không cảm được lòng, sẽ ôm choàng lấy tôi.

Nhưng không, một lần nữa tôi lại lầm. Hưng chỉ ngồi im nhìn tôi, ánh mắt chàng thật xa vắng. Tôi cúi mặt, như vậy là đã quá rõ ràng, Hưng không còn yêu tôi nữa. Tôi nhắc lại những kỷ niệm cũ với chàng mà chàng vẫn đứng đưng. Tôi cố nuốt hết nước mắt vào tim, hỏi chàng:

-Như vậy tuần tới cho em đi theo về tới Montreal được chứ?

Hưng lại gật đầu, ánh mắt chàng bây giờ trở nên thật lạc lõng.

Sáng thứ Bảy, Hưng chở tôi và bé Đông lên đường trở về Montreal. Sau hơn năm năm, đây là lần đầu tiên tôi trở về chốn cũ. Lòng tôi vừa bồi hồi, vừa háo hức. Ngồi trong xe tôi nhớ lại ngày đầu tiên Hưng đưa tôi về Sherbrooke để coi nhà. Hôm đó trong xe chỉ có hai chúng tôi. Nhưng hôm nay lại có thêm bé Đông ngồi phía sau, luôn miệng líu lo nói chuyện. Hôm đó chúng tôi chưa yêu nhau nhưng tình yêu dành cho tôi đã đầy ắp trong mắt, trên môi người tôi yêu. Hôm nay thì lại khác, người tôi yêu vẫn ngồi đó, yên lặng lái xe bên cạnh tôi nhưng tình cảm của chàng dành cho tôi đã thay đổi. Hôm đó trời vào Xuân, cảnh vật thật trữ tình. Hôm nay lại là lập Đông, một ngày không có nắng, mọi thứ bên ngoài xe nhuộm một màu âm đạm. Tôi nhìn hai ly cà phê để trước mặt, nhớ lại lúc Hưng uống trên dấu son môi của mình rồi còn khen cà phê của tôi ngon hơn. Còn lúc này, thấy Hưng lắc lắc cái ly cà phê đã hết của chàng, rồi đặt vào chỗ cũ. Tim tôi run lên, chờ chàng với lấy ly của mình, dù ly cà phê của tôi hôm nay tôi chưa hề đụng đến, nhưng chàng đã không làm như vậy. Cảm giác của tôi hôm nay cũng khác. Hôm xưa tôi cảm thấy hạnh phúc phơi phới bên chàng, hôm nay bóng hạnh phúc hình như không hiện diện bên cạnh chúng tôi.

Bé Đông đã ngoẹo đầu ngủ ở ghế sau, tôi quay người chồm ra phía

sau sửa lại cái đầu con cho thẳng lại. Hưng nói, ở sau cốp xe anh có cái gối kê đầu, chút nữa đến cây xăng mình lấy kê cho con. Hạnh phúc giữa chúng tôi nếu có, có lẽ chỉ thông qua bé Đông.

Chúng tôi đến Montreal lúc ba giờ chiều. Hưng nói ở lại đây một đêm, sáng mai chúng ta hãy đi Sherbrooke sớm. Chàng mượn cho tôi và bé Đông một phòng trong khách sạn, chúng tôi đem hành lý lên phòng. Hưng hỏi em muốn đi đâu không? Tôi gật đầu, em muốn đi dạo phố một chút. Chàng nói, vậy anh đưa con về thăm bà nội rồi tôi đưa nó về khách sạn ngủ với em. Tôi gật đầu cố nén để đừng khóc, chàng nở lòng để tôi đi phố một mình ở một nơi đầy ắp kỷ niệm của chúng tôi.

Sáng Chúa nhật, chúng tôi lên đường đi Sherbrooke. Trời hôm nay có chút nắng nhưng hơi lạnh hơn hôm qua. Trên đường đi tôi cũng vẫn không vui, Hưng ngồi bên cạnh tôi như một người xa lạ. Thái độ của tôi chắc cũng không khá hơn chàng, chỉ có bé Đông là vui tíu tít. Chúng tôi đến Sherbrooke vào khoảng mười một giờ trưa, khung trời kỷ niệm của tôi vẫn như xưa không có gì thay đổi. Tim tôi bồi hồi, lòng tôi xao xuyến. Những kỷ niệm cũ lần lượt hiện về, xe chạy đến đâu tôi nhớ đến đó. Từng con đường, từng góc phố, nơi đâu cũng có kỷ niệm của chúng tôi. Hưng thì có vẻ vẫn thản nhiên, có lẽ bởi vì không phải là lần đầu tiên chàng trở lại đây sau khi chúng tôi xa nhau.

Xe ngừng trước căn nhà cũ, cảnh vật xung quanh cũng không thay đổi gì nhiều. Chúng tôi vào nhà, căn nhà bên trong vẫn như ngày tôi còn sống ở đây. Từ những tấm màn cửa do chính tay tôi treo, cho đến những bình hoa trong phòng khách mà tôi đã trang trí. Hưng vẫn dễ như cũ. Căn nhà khá sạch sẽ, ngăn nắp, có lẽ Hưng thường hay về sống ở đây. Hưng nói, em ở phòng lớn đi, để bé Đông ở phòng nhỏ, rồi chàng mang đồ đạc của bé Đông đưa nó về phòng.

Tôi mở cửa căn phòng ngủ của tôi ngày trước, tất cả vẫn như ngày nào. Tôi không có cảm tưởng là tôi trở về sau năm năm mà ngỡ mình vừa trở về sau bốn tháng đi làm ở Montreal. Tôi nhìn quanh phòng, có lẽ lúc ở đây, Hưng đã ngủ trong phòng này. Tôi thấy vài món đồ cá nhân của chàng đâu đó, cái đồng hồ đeo tay trên bàn ngủ, cuốn sách chàng đang đọc ở bàn ngủ bên kia.

Tôi ngồi xuống giường, úp mặt xuống đồng chăn nệm được sắp ngay ngắn ở đầu giường, mùi thơm của chàng len nhẹ vào khứu giác. Quả đúng như tôi đoán, Hưng đã ngủ ở đây. Tôi cầm cuốn sách Hưng đang đọc lên xem, đó là một cuốn sách về hội họa, thì ra Hưng vẫn chưa bỏ mộng làm họa sĩ.

Đặt cuốn sách trở về chỗ cũ, tôi làm ngã cái khung hình. Tôi hơi ngạc nhiên, lúc xưa tôi đâu có để cái khung hình nào ở đây. Tôi cầm cái khung hình lên xem, ngạc nhiên khi nhìn thấy trong khung không phải là một tấm hình, mà là một bức họa chân dung, được vẽ bằng bút chì. Bức họa có vẻ hơi giống tôi năm năm về trước, chẳng lẽ do Hưng vẽ? Tôi nhìn xuống dưới bức họa để tìm chữ ký nhưng không có, chỉ thấy hai câu thơ của ai đó do Hưng chép vào, tôi nhận ra được nét chữ của chàng:

Dốc chút tâm tình với nỗi nhớ, Cho người tôi nguyện vạn kỷ thương.
Tôi chớp mắt cảm động, có lẽ bức họa này Hưng đã vẽ lúc tôi mới bỏ đi. Tôi xoay xoay cái khung hình tìm xem Hưng có ghi ngày tháng ở trên bức họa không nhưng không tìm thấy. Tôi nghĩ có lẽ chàng ghi ở mặt sau bức họa nên khẽ rút bức họa ra khỏi khung. Tôi đã lấy được bức họa ra nhưng có một tờ giấy gấp làm đôi có lẽ được để đằng sau bức họa cũng bị tôi rút ra luôn và rơi nhẹ xuống đất.

Tôi cúi xuống nhặt lên, mở ra xem, nét chữ của Hưng ghi đầy nguyên một trang giấy. Tôi đọc câu đầu tiên, chàng viết: "*Trâm, Quỳnh Trâm muôn đời yêu dấu của anh,*". Tôi nghe tim mình xúc động, chẳng lẽ Hưng muốn viết thư cho tôi? Có lẽ không phải vì trên tờ giấy không có ghi ngày tháng gì cả, tôi không biết Hưng viết lúc nào. Có lẽ cũng là lúc tôi mới rời xa chàng bởi vì lúc đó chàng còn yêu tôi, không thể nào là mới đây vì tôi đã ở bên cạnh, muốn gì Hưng đã nói với tôi chứ sao lại viết thư. Vả lại bây giờ Hưng đâu còn yêu thương tôi nữa, không thể nào chàng gọi tôi là Trâm yêu dấu của anh được. Tôi khẽ thở dài và bắt đầu đọc những dòng chữ của Hưng:

Trâm, Quỳnh Trâm muôn đời yêu dấu của anh,
Có lẽ đây là lần cuối cùng mà anh còn được quyền gọi em một cách thân mật như vậy. Bởi vì anh biết, chẳng bao lâu nữa em sẽ thuộc về một người khác, một người từ phương xa sẽ đến đón em và con đi. Từ hôm thứ Bảy cách đây hơn một tháng, lần đầu tiên sau năm năm. Anh đã gặp lại em và được nhìn thấy con mình, anh vẫn sống trong tâm trạng của một kẻ tử tù chờ ngày lãnh án. Nhưng kẻ tử tù thật sự có lẽ còn đỡ khổ hơn anh, bởi họ biết rõ ngày nào họ sẽ chết. Còn anh, mỗi cuối tuần xuống nhà của em, thấy em và con còn đó thì anh mới yên tâm là anh còn sống ít ra là thêm được một tuần.

Còn nhớ hôm đầu tiên gặp lại em, anh ngỡ mình đang sống trong mơ. Em không những chưa chết như anh đã nghĩ mà lại còn có phần mạnh khỏe hơn xưa. Nhìn em như một bông hoa đang trong thời kỳ khoe sắc. Em chẳng chạc, em trưởng thành, em xinh đẹp và quyến rũ hơn xưa gấp bội phần. Nhưng đến khi nói chuyện với em, anh mới

biết rằng cái bông hoa đang khoe sắc kia không phải vì anh mà nở. Em lạnh lùng, em tàn nhẫn, em tuyệt tình nhìn anh đau khổ. Mỗi câu nói của em như là một nhát dao cắt vào tim anh, và anh đã ra về với một quả tim tan nát.

Nếu như chuyện này xảy ra cách đây mười năm, thì bằng mọi giá anh cũng phải dành lại em và con cho mình. Hay ít ra, anh cũng sẽ cố gắng năn nỉ em ở lại với anh. Nhưng rất tiếc, anh bây giờ đã không còn đủ tự tin để mà làm việc này, cho nên anh đành nhìn em và con bỏ anh để đi theo người khác. Ngay ngày đầu tiên, khi em bảo con gọi anh bằng chú thì anh đã hiểu. Đối với em, anh không có đủ tư cách để làm cha của bé Đông. Vì vậy, em có thể toàn quyền tìm cho bé Đông một người mà em cảm thấy có đầy đủ tư cách làm cha của nó, anh sẽ không bao giờ phản đối. Mà dẫu cho anh có muốn phản đối đi chẳng nữa, e rằng ngay cả tư cách để phản đối anh cũng không có luôn, có phải không Trâm?

Nếu anh nói rằng trong thời gian qua, chưa có lúc nào anh nguôi thương nhớ em, em có tin hay không hở Trâm? Cứ khi nào có chút giờ rảnh là anh xuống sống trong căn nhà nhỏ đầy ắp kỷ niệm của chúng mình. Bởi vì, ở bất cứ chỗ nào trong căn nhà này, anh cũng đều như nhìn thấy sự hiện diện của em. Em nói, em cười, ngay cả những khi em giận hờn, em khóc lóc... Và anh đã sống với những hình ảnh đó của em trong suốt năm năm trời nay. Khi em ra đi, em đã không để lại cho anh một cái gì cả, ngay cả một tấm hình nhỏ của em cũng không có. Cho nên mỗi khi nhớ em anh đành tạm ngắm bức họa của em mà anh đã vẽ theo trí nhớ lúc em mới xa anh. Và anh lên giường ôm bộ đồ tuyệt của em, là bộ đồ duy nhất mà em đã để lại, mà ngủ... Nhưng thôi, có kể lể với em những chuyện này cũng không ích gì, vì chắc em cũng chẳng muốn nghe. Anh biết, trong tim em bây giờ đã không còn anh nữa, nói nhiều có lẽ sẽ chỉ làm em khó chịu mà thôi.

Anh viết những dòng này cho em, nhưng anh không có ý định sẽ đưa cho em đọc. Đây chỉ là những lời anh muốn nói mà anh đã không có cơ hội và can đảm để nói với em. Anh bây giờ hèn yếu quá, phải không Trâm? Sự bỏ đi lặng lẽ của em năm năm trước đã thật sự giết chết một nửa lòng tin của anh, và sự tuyệt tình năm năm sau của em đã giết chết luôn một nửa lòng tin còn lại. Anh bây giờ chỉ là một cái xác biết đi, sau khi em dẫn con đi rồi, có lẽ cái xác này cũng sẽ gục ngã và không bao giờ còn đủ sức để đứng vững trở lại nữa. Lời cuối cùng anh muốn nói với em là dẫu cho em không còn yêu anh, dẫu cho em có lạnh lùng, tàn nhẫn với anh bao nhiêu đi chẳng nữa, anh

cũng vẫn yêu em, và chỉ yêu một mình em cho đến cuối cuộc đời này...

Lá thư không gửi của Hưng dừng lại ở đó, tôi bàng hoàng ngồi chết lặng trên giường. Sự hiểu lầm giữa chúng tôi thật sự đã quá trầm trọng. Những hành động buông xuôi của Hưng đã khiến tôi hiểu lầm tình cảm của chàng dành cho tôi, trong khi thái độ giận hờn và câu chuyện bịa đặt của tôi đã gián tiếp giết chết Hưng lần mòn. Tôi thật sự hối hận với những việc làm tàn nhẫn của mình chỉ vì tự ái, cộng thêm chuyện bảo bé Đông gọi chàng bằng chú khiến cho Hưng hiểu lầm. Đây thật sự chỉ là một việc vô tình, không bao giờ tôi nghĩ rằng Hưng không đủ tư cách để làm cha, và cũng đâu đến nỗi tàn nhẫn tìm một người nào khác về làm cha của nó. Những giọt nước mắt âm thầm rơi xuống má, tôi gọi thầm, người tôi yêu ơ, em phải làm sao để hàn gắn lại vết thương này?

Có tiếng bé Đông léo nhéo ở cửa phòng, tôi nhét vội tờ giấy và bức họa trở lại vào bên trong cái khung hình rồi đặt lại chỗ cũ. Dùng tay áo chùi nhẹ những dòng nước mắt còn đọng trên má, tôi đứng dậy ra mở cửa. Bé Đông và Hưng đang đứng bên ngoài, bé Đông nói với tôi một câu quen thuộc:

-Mẹ ơ, Đông đói...

Tôi nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn mười hai giờ trưa rồi cho nên bé Đông mới đói bụng. Tôi liếc nhìn Hưng, ánh mắt của chàng cho tôi biết chàng đã nhận ra tôi mới khóc xong, nhưng có lẽ Hưng chỉ nghĩ tôi khóc vì nhớ lại những kỷ niệm cũ. Tôi thật muốn nói với Hưng một câu gì đó để chàng biết rằng tôi đã hiểu rõ tất cả mọi việc rồi, nhưng bé Đông đang đói bụng, việc cần thiết là phải kiếm cái gì cho nó ăn. Một ý nghĩ chợt thoáng qua trong đầu, tôi hỏi Hưng:

-Ở gần đây hình như có một tiệm Mac Donald phải không anh?

Hưng gật đầu, bé Đông nghe nói đến Mac Donald nên hai mắt sáng rỡ kéo áo tôi:

-Mẹ ơ, Đông muốn ăn Mac Donald...

Tôi lại nhìn Hưng, chàng vẫn đứng im chờ tôi quyết định. Bây giờ tôi mới hiểu thái độ của Hưng không phải lạnh lùng mà vì Hưng nghĩ chỉ có tôi mới có tư cách quyết định mọi việc cho bé Đông. Tôi thật thấy thương chàng quá đổi. Tôi nói với chàng, dịu dàng như một người vợ ngoan:

-Hay mình cho con đi ăn Mac Donald nghe anh?

Hưng nhận ra ngay sự thay đổi của tôi, chàng vẫn nhay cảm như ngày nào. Hưng lại gật đầu, có lẽ nỗi xúc động làm chàng không biết phải nói gì với tôi. Bé Đông đã ra phía cửa, nhanh nhẹn mặc vào

người bộ đồ tuyết rồi ngồi xuống mang boots. Tôi nhìn Hưng, ánh mắt như muốn hỏi anh thấy con của chúng ta giỏi không? Hưng hình như hiểu câu hỏi của tôi, chàng gật đầu bằng mắt nhưng không trả lời. Tôi biết, Hưng vẫn còn đang xúc động vì sự thay đổi bất ngờ của tôi. Chúng tôi ngồi đối diện nhau trong Mac Donald, bé Đông sau khi ăn no bụng đã xin tôi cho vào chơi mấy trò chơi dành cho trẻ con trong tiệm. Đây là lần đầu tiên từ sau khi gặp lại nhau, tôi và Hưng cùng đi chung với con đến nơi công cộng. Hưng không nhìn tôi, chàng đang nhìn ra phía bé Đông chơi. Tôi đứng dậy bước qua ngồi cạnh chàng. Hưng hơi ngạc nhiên nhưng có lẽ chàng nghĩ là tôi qua ngồi bên này để dễ nhìn bé Đông hơn. Tôi tìm chuyện nói, mong có thể kéo gần lại khoảng cách giữa chúng tôi, dễ nhất là nói chuyện bé Đông, tôi nói:

-Từ khi còn nhỏ, bé Đông đã không thích những thứ đồ chơi bình thường như những đứa trẻ khác, nó thích chơi những đồ chơi nào có tính cách suy nghĩ một chút...

Hưng quay nhìn tôi, tôi đọc thấy sự ngạc nhiên tột độ trong mắt chàng. Đây là lần đầu tiên tôi nói với Hưng về tính tình và ý thích của bé Đông, tôi muốn chàng hiểu con thêm một chút. Hưng gật đầu, giọng cảm động:

-Có lẽ nó giống anh hồi nhỏ...

Tôi xúc động nhận ra rằng bây giờ chúng tôi mới thật sự giống một gia đình. Tôi nhỏ nhẹ nói tiếp:

-Anh có biết bé Đông cũng rất thích vẽ hay không? Nó có thể ngồi hàng giờ để vẽ ra những gì nó đang tưởng tượng trong đầu. Trước khi gặp lại anh, có lần nó đã vẽ anh theo sự tưởng tượng ngây thơ của nó...

Hưng cúi mặt:

-Anh thật cảm thấy có lỗi với con...

Tôi đặt một bàn tay lên đùi Hưng như muốn an ủi chàng đừng buồn nữa, hành động này tôi hoàn toàn làm theo cảm xúc chứ không phải cố tình. Tôi nhận ra được Hưng hơi rùng mình. Đây là cử chỉ thân mật đầu tiên của tôi đối với chàng từ sau khi gặp lại nhau. Bé Đông sau khi chơi chán đang chạy vào tìm tôi, nó thở hổn hển:

-Mẹ ơi, Đông khát nước...

Tôi đưa cho con ly coke của nó đang uống dở, bé Đông cúi xuống hút ngon lành. Hưng vẫn ngồi im không lên tiếng, có lẽ chàng chưa qua khỏi cơn xúc động. Tôi hỏi con:

-Đông muốn chơi nữa không? Hay đi về?

Bé Đông lắc đầu. Tôi quay sang nói với Hưng:

-Mình đi anh, cho em ghé chợ một chút. Em mua đồ về làm cơm

chiều...

Chúng tôi ra xe, không ngờ đã năm năm rồi mà tôi vẫn còn nhớ rõ phố xá ở đây như vậy. Vô tình tôi bảo Hưng đưa đến những tiệm mà chúng tôi đã đi trong hai ngày cuối tuần sau cùng trước khi tôi bỏ đi. Cũng vô tình, tôi đã làm lại những món ăn mà tôi đã làm cho Hưng ăn trong hai ngày đó, vì tôi biết đó là những món mà chàng thích ăn. Hưng không nói nhiều, thỉnh thoảng tôi bắt gặp ánh mắt chàng nhìn tôi đầy ngỡ vực mà lúc đó tôi không biết tại sao. Lúc đi ngang tiệm bán đồ chơi, tôi bảo Hưng ghé vào để tôi mua cho bé Đông mấy thứ đồ chơi tuyệt, tôi nghĩ đến cái sân đầy tuyết ở phía sau, chắc bé Đông sẽ thích lắm.

Chúng tôi về đến nhà cũng đã hơn ba giờ chiều, tuyết lại bắt đầu lất phất rơi. Bé Đông kéo Hưng đi xếp lego với nó, tôi chuẩn bị làm cơm chiều. Trong khi làm cơm, tôi cảm thấy trong lòng thật hạnh phúc. Nghĩ đến cuộc sống sau này với Hưng và con, nghĩ luôn đến có lẽ tôi phải mau sanh thêm một đứa con gái để chơi với bé Đông. Điều này làm tôi thấy lòng rạo rức. Đã năm năm rồi tôi không được nằm trong vòng tay của Hưng, không được chàng yêu thương. Hôm nay tôi biết được Hưng vẫn yêu tôi và tôi cũng yêu chàng, đâu còn trở ngại nào ngăn cản chúng tôi trở lại với nhau? Lúc ăn cơm, Hưng nói, tối nay anh đến nhà bạn ngủ. Tôi nhìn chàng hỏi, nhà anh ở đây sao còn phải đi đâu? Hưng vẫn dùng ánh mắt ngỡ vực và có vẻ đau khổ để nhìn tôi. Cho đến lúc này, tôi vẫn chưa hiểu tại sao chàng lại nhìn tôi như vậy.

Buổi tối, Hưng chơi với bé Đông trong phòng. Tôi ghé qua xem mấy lần, thấy hai cha con viết viết vẽ vẽ gì đó trên bàn. Tôi nhắc Hưng đừng cho con thức khuya quá rồi trở về phòng mình. Tôi thay áo ngủ, chọn cái áo mà tôi biết Hưng sẽ thích rồi lên giường nằm. Tôi với tay tìm cái khung hình, định đọc lại lá thư Hưng viết cho tôi một lần nữa nhưng tìm không thấy cái khung hình. Kể cả cuốn sách và cái đồng hồ đeo tay của Hưng cũng không còn trên bàn ngủ. Tôi nghĩ có lẽ trong lúc tôi làm cơm Hưng đã vào lấy mang đi, chàng vẫn không muốn tôi đọc được lá thư này. Tôi cúi xuống lục trong valise để bên cạnh giường lấy cuốn sách mà tôi đã mang theo để đọc trước khi ngủ, trong lòng nghĩ không biết làm cách nào để nói với Hưng là tôi đã hiểu mọi chuyện rồi, đã sẵn sàng trở về với chàng.

Khoảng một tiếng sau, tôi nghe có tiếng gõ cửa, nghĩ là Hưng nên tôi lên tiếng bảo chàng vào. Tôi ngồi dậy tựa lưng vào thành giường nhưng vẫn kéo mền che kín người. Không hiểu tại sao xa Hưng năm năm rồi bây giờ tôi lại cảm thấy xấu hổ không muốn Hưng nhìn thấy

thân thể mình. Hưng thấy tôi đã lên giường rồi thì có vẻ hơi ngần ngại, đứng lại giữa cửa không muốn bước vào. Tôi gọi chàng:

-Vào đây đi anh, bé Đông ngủ rồi hở?

Hưng bước vào, chàng vẫn giữ ý như ngày xưa, không chịu đóng cửa phòng, Hưng đi đến bên giường. Tôi vỗ lên giường, bảo chàng:

-Anh ngồi tạm ở đây đi...

Hưng ngồi nhẹ xuống giường, thái độ không được tự nhiên lắm.

Chàng nói nhỏ:

-Anh có một chuyện muốn nói với em, không làm phiền em lâu lắm đâu...

Hưng thật khách sáo với tôi, nhưng tôi đã hiểu chàng rồi nên không lấy làm buồn. Tôi nhỏ nhẹ:

-Anh nói đi...

Tôi hơi ngạc nhiên, không hiểu Hưng định nói với tôi chuyện gì, nhưng chàng đã chịu vào đây thì tôi đã có cơ hội. Tôi nhớ đến cái lần ép chàng yêu tôi vì muốn có con nên chột đồ mặt, không ngờ ngày đó tôi cũng bạo thật. Hưng nhìn tôi, ánh mắt chàng bây giờ là một ánh mắt đau khổ và tuyệt vọng, giọng Hưng buồn bã:

-Anh biết, đã đến lúc em và con sắp sửa rời xa anh. Anh chỉ xin em một điều cuối cùng là hãy cho anh biết trước khi nào em dẫn con đi, anh hứa sẽ không bao giờ ngăn cản. Đừng lặng lẽ bỏ đi không báo trước như cách đây năm năm. Anh nghĩ anh sẽ không đủ sức để chịu đựng sự mất mát bất ngờ thêm một lần nữa...

Tôi ngạc nhiên, tại sao Hưng lại nghĩ tôi sắp bỏ chàng đi? Từ hôm đầu tiên đặt chuyện để gạt Hưng cho đến bây giờ tôi không hề nhắc lại chuyện ra đi dù chỉ một lần, tại sao hôm nay Hưng lại có vẻ đau khổ như thế kia? Tôi nhỏ nhẹ hỏi Hưng, chàng đang cúi mặt không nhìn tôi:

-Tại sao anh nghĩ rằng em sắp dẫn con đi?

Hưng ngước lên, mắt chàng long lanh nước, giọng nã nê:

-Em đừng gạt anh, nhìn thái độ của em hôm nay anh đã biết. Em không giống bình thường. Em dịu dàng, ngoan ngoãn, em chịu đựng anh và còn tỏ nhiều thái độ như thương yêu anh. Anh biết, tất cả chỉ như là ban bữa cơm ân huệ một lần cuối cho kẻ tử tù. Tất cả đều giống y hệt cách đây năm năm, hai ngày cuối cùng trước khi em bỏ anh đi...

Tôi đã hiểu, những hành động vô tình của tôi đã làm Hưng hiểu lầm. Ôi, người tôi yêu thật quá đổi nhạy cảm. Em yêu anh như thế này sao lại đành lòng bỏ anh mà đi chứ. Tôi hơi nhồm người ngồi thẳng dậy, cái mền che trên ngực rơi xuống tôi cũng không màng kéo lên

trở lại. Người tôi yêu đang đau khổ như thế kia, tôi phải cứu chàng ra khỏi cơn tuyệt vọng. Tôi hỏi Hưng vẫn với một giọng thật dịu dàng:

-Ai nói với anh là em phải dẫn con đi?

Hưng nhìn tôi:

-Ngày đầu tiên gặp anh, không phải em đã nói em và con đang chờ xong thủ tục giấy tờ để đi Mỹ sao? Em còn nói em đã tìm được một người chịu bảo bọc cho mẹ con em suốt đời, không phải sao?

Mắt bắt đầu cay, giọng tôi trở nên nghẹn ngào:

-Anh nghĩ trên đời này có một người đàn ông khác có thể thương bé Đông hơn anh sao? Có thể yêu em hơn anh sao?

Ánh mắt Hưng như sáng lên một chút:

-Em muốn nói gì?

Nước mắt tôi đã tràn qua mi bắt đầu lăn xuống má, tôi nói trong cơn thổn thức:

-Anh không nghĩ là trong cơn nóng giận em đã nói như vậy để gạt anh à? Thật ra không có người đàn ông nào hết, dẫu cho có đi nữa thì cũng không bao giờ chiếm được quả tim của em. Bởi vì quả tim em không phải do em cất giữ. Cách đây năm năm em đã giao nó cho một người, cho đến bây giờ vẫn chưa lấy lại...

Thái độ của Hưng thật là tội nghiệp, chàng có vẻ không dám tin những điều tôi nói. Tôi chồm qua phía Hưng, choàng tay qua vai ôm chặt lấy cổ chàng, tiếp tục nói trên vai chàng:

-Em yêu anh còn hơn yêu chính bản thân em, nay đã gặp lại anh rồi. Có đuổi em, em cũng không rời xa anh nữa...

Tôi cảm giác được vòng tay Hưng đang từ từ ôm lưng tôi một cách ngại ngùng. Chàng như con chim bị đạn, tánh tình trở nên đa nghi, không còn một chút lòng tin. Tôi quyết định bằng mọi cách phải khôi phục lại niềm tin cho chàng. Tôi nhấc đầu ra khỏi vai Hưng, nhìn vào mặt chàng, ánh mắt Hưng lạc lõng. Tôi nhẹ nhàng kề môi hôn nhẹ lên môi Hưng, cảm nhận được chàng đang run rẩy, vòng tay chàng đã xiết hơi chặt sau lưng tôi. Tôi đẩy nhẹ Hưng nằm xuống, chàng không chống cự, ngoan ngoãn ngã lưng xuống giường theo sức đẩy của tôi. Tôi nằm hẳn lên người Hưng, hôn chàng bằng một nụ hôn đắm đuối.

Vòng tay Hưng đã xiết thật chặt sau lưng tôi, chàng đã bắt đầu hưởng ứng nụ hôn của tôi. Nụ hôn đầu tiên của chúng tôi sau năm năm gặp lại pha đầy nước mắt của tôi lẫn của chàng. Hưng ôm chặt lưng tôi, lăn nhẹ nửa vòng. Hưng như đã lấy lại phong độ của ngày trước, nụ hôn của chàng bắt đầu trở nên mạnh bạo, chàng như muốn nuốt luôn tôi vào bụng. Thời gian trôi qua, chúng tôi vẫn say

đắm, mê mãi hôn nhau như muốn đền bù lại những thiếu thốn và mất mát trong năm năm trời xa cách. Cuối cùng môi chàng cũng rời khỏi tôi. Hưng ngẩng nhìn tôi, ánh mắt đã có lại một chút tự tin nhưng hình như vẫn còn lạc lõng. Tôi hơi nhích người, Hưng hiểu ý, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh. Tôi nũng nịu:

-Anh nặng quá, đè người ta muốn ngộp thở luôn...

Hưng trở người nằm xấp, mặt đối diện với mặt tôi và nói:

-Đề cho chết luôn, ai bảo nở lòng hành hạ anh cả tháng trời nay...

-Anh tưởng chỉ có anh khổ thôi sao, chính anh mới là người hành hạ em...

-Anh hành hạ em hồi nào?

Tôi như vẫn còn tức tưởi:

-Mỗi tuần xuống nhà em anh làm ra vẻ chỉ vì bé Đông, không thèm nhìn đến em, làm mặt lạnh lùng với em, tránh không chịu gần gũi, tiếp xúc em, xem như em vô hình...

Hưng dùng ngón tay trở vẽ vẽ lên môi tôi:

-Còn em, thái độ của em khá hơn anh chắc. Cái miệng này khi nói ra những lời tàn nhẫn thì không khác nào một lưỡi dao đâm thẳng vào tim anh... Tại em không biết thôi, anh tuy chơi với con, nhưng mắt thì vẫn liếc nhìn trộm em hoài, nhưng em đâu có thèm ngó ngang gì đến anh... Nếu anh không cố tình xa lánh em, anh sợ đến lúc anh cảm lòng không được lại xúc phạm đến em, nhờ em nổi giận dọn nhà dẫn con đi mất sao...

Tôi chợt hiểu nhưng vẫn còn ầm ức:

-Vậy sao không tìm cách năn nỉ em. Ngày xưa anh muốn cái gì là phải làm cho bằng được cái đó mà, con người đó đâu rồi?

Giọng Hưng buồn buồn:

-Con người đó đã chết cách đây năm năm rồi, sau khi em bỏ đi...

Tôi biết mình đã chạm vào vết thương của Hưng nên dùng hai tay ôm lấy mặt chàng:

-Vậy hôm nay em đã trở về, em muốn anh trở lại như xưa. Tự tin, kiêu ngạo, độc tài... Em không quen nhìn thấy anh buông xuôi, tiêu cực như thế này, em muốn anh giống như anh lúc đưa em đi New York... Người em yêu rất ngang tàng, mạnh dạn kia mà...

Hưng có vẻ cảm động khi tôi nhắc về quá khứ:

-Em vẫn còn nhớ những ngày ở New York?

Tôi chớp mắt:

-Làm sao em quên được những ngày này. Đó là những ngày thật sự hạnh phúc nhất trong cuộc đời của em...

Hưng cúi xuống tìm môi tôi, kỷ niệm làm chàng mềm lòng. Tôi thì

thầm:

-Hứa với em, được không? Vì em, vì con, anh phải lấy lại niềm tin, còn phải làm chỗ dựa vững chắc cho em và con nữa chứ...

Ánh mắt Hưng long lanh nhìn tôi:

-Được, anh hứa. Nhưng em cũng phải hứa lúc nào cũng ở bên cạnh anh, giúp đỡ anh, cổ vũ anh, khuyến khích anh...

Kéo đầu Hưng áp vào ngực mình, vuốt nhẹ lên mái tóc bông của chàng, tôi nói:

-Em nói rồi, bây giờ anh có đuổi em, em cũng sẽ không chịu rời xa anh nữa đâu...

Hưng ngo ngoáy đầu trên ngực tôi, tôi chợt nhớ trên người mình hiện giờ chỉ có một cái áo ngủ mỏng dính. Ngày xưa tôi với Hưng cũng đã từng sống như vợ chồng hơn nửa năm, không hiểu tại sao bây giờ tôi lại cảm thấy ngượng trước mặt chàng như vậy. Tôi khẽ đẩy nhẹ đầu Hưng ra khỏi ngực mình, vừa ngồi dậy vừa nói:

-Lên nằm đằng hoàng đắp mền lại, em thấy hơi lạnh...

Tôi trở đầu nằm lại lên gối, kéo mền đắp lên tới ngực. Hưng chồm lên nằm cạnh tôi hỏi nhỏ:

-Em lạnh hử? Có cần anh đóng cửa lại không?

Nhìn vào mắt Hưng là tôi biết tôi đang bị chàng trêu chọc. Hưng đang nhắc lại cái lần đầu tiên chúng tôi yêu nhau, tôi vội lạnh bắt chàng đi đóng cửa phòng. Tôi đỏ mặt:

-Anh... nham nhở...

Hưng cười nhỏ, tôi cảm động nhìn nụ cười hiếm hoi trên môi chàng. Kể từ ngày tôi gặp lại Hưng, rất ít khi tôi bắt gặp chàng cười. Nhiều lúc mong Hưng cười để nhìn lại cái lúm đồng tiền xinh xinh ngày nào làm tôi xao xuyến, nhưng họa hoằn lắm mới thấy Hưng cười mà những nụ cười này hình như cũng hơi gượng gạo. Nụ cười của Hưng hôm nay đã đủ tròn để tôi nhìn thấy lại cái lúm đồng tiền nho nhỏ trên má chàng. Thấy tôi nhìn, Hưng hiểu ý, chàng lại mỉm cười rồi đưa má vào mặt tôi cho tôi hôn lên cái lúm đồng tiền của chàng. Tôi xúc động hôn nhẹ lên cái lúm đồng tiền đó, rồi thì thầm hỏi vào tai Hưng:

-Nó vẫn là của một mình em đó chứ?

Giọng Hưng âu yếm pha lẫn xúc động:

-Chẳng những nó thôi mà tất cả của anh đều vẫn còn là của em...

Tôi không hiểu:

-Nghĩa là sao?

Hưng nhìn vào mắt tôi:

-Có thể em không tin, nhưng trong năm năm qua, anh chưa hề đụng

đến một người đàn bà nào khác...

Tôi ngạc nhiên mở to mắt:

-Kể cả Mỹ Lan?

Hưng gật đầu, tôi hỏi giọng ngờ vực:

-Nhưng anh đã dám cưới với cô ta mà?

Hưng lại gật đầu:

-Đúng vậy, anh đã dám cưới với cô ta. Anh còn nhớ sau khi đãi tiệc xong trở về nhà, Mỹ Lan đã ngạo mạn nói với anh rằng, rốt cuộc anh và cả gia đình anh đều bị cô ta gạt. Thật ra cô ta không hề có thai với anh, chỉ vì muốn trả thù anh đã dám từ hôn cho nên cô ta bằng mọi giá phải lấy cho được anh để hả giận. Cô ta còn nói anh quá ngây thơ, tưởng là chưa cưới xin mà đã được phép đụng vào người cô ta sao mà lại có con. Anh hỏi lại, như vậy cái đêm anh say rượu thì sao, cô ta cười nói là còn lâu anh mới sờ được đến người cô ấy khi chưa dám cưới...

Tôi nhồm dậy nhìn Hưng:

-Anh nói thật chứ? Sau đó dám cưới rồi thì anh được quyền rồi, sao anh không đụng?

Hưng kéo mặt tôi xuống, hôn nhẹ lên môi:

-Ngay từ đầu anh đã chẳng bao giờ yêu Mỹ Lan, cho đến khi bị bắt buộc phải cưới cô ấy. Anh nghĩ vì đứa con trong bụng cô ta, vì ba anh, anh đành làm một vật hy sinh để trả giá cho cái tội anh đã phạm phải trong đêm Noel, cái tội đã phản bội em dù anh không cố tình. Trong ngày cưới, trong đầu anh chỉ có hình ảnh của một mình em, không biết em sống chết thế nào. Cũng may mà anh không biết em đã mang con của anh, nếu không, có lẽ anh đã đập đổ tất cả để chỉ được có em... Lúc đó, anh cảm thấy thương em hết sức, em đã lặng lẽ ra đi để cho anh yên lòng cưới Mỹ Lan. Anh biết em mới đi học ra trường, tiền bạc không có, việc làm cũng không. Anh lo lắng không hiểu em làm sao mà sống. Hôm trước anh chỉ bỏ em có mấy ngày mà em đã đau một trận gần chết. Bây giờ một mình bỏ đi không một người thân, bảo anh làm sao yên tâm. Càng nghĩ anh càng muốn điên lên, lục tung khắp nơi để tìm em mà cũng không có cho nên anh nghĩ có lẽ em đã chết rồi. Vì chỉ có chết rồi mới không có một tin tức gì hết như vậy...

Hưng càng nói càng xúc động, tôi cũng đau lòng không kém nên đưa tay chặn miệng chàng không cho nói tiếp. Tôi nói:

-Em hiểu lòng anh rồi, mọi chuyện đau lòng đã qua, chúng ta đừng nhắc đến nữa. Hãy nhìn về phía trước, tương lai tốt đẹp đang chờ đón mình...

Hưng như vẫn chưa yên tâm:

-Nhưng phải để cho anh nói cho em biết rằng anh không hề đụng vào người của Mỹ Lan chứ đừng nói đến việc làm chồng cô ta, em có tin anh không?

Tôi úp mặt lên ngực chàng, dịu dàng:

-Em tin, em tin anh mà...

Như chợt nhớ ra, Hưng nhắc đầu tôi ra khỏi ngực chàng, rồi nhìn vào mắt tôi:

-Còn em, trong thời gian không có anh bên cạnh, đã có lẽ phải lòng anh chàng nào khác không? Có cho ai hôn hay ôm không? Mau khai thật cho anh biết...

Tôi vờ làm mặt buồn:

-Em xin lỗi, nhưng em không được chung tình như anh. Trong thời gian xa anh, em đã quen với một người rất giống anh. Giống từ khuôn mặt cho đến cái lúm đồng tiền dễ thương trên má. Và em đã không cảm được lòng, thỉnh thoảng em đã để cho người đó ôm em, hôn em. Còn em thì khi nào nhớ anh quá cũng đã hôn lên cái lúm đồng tiền của người đó...

Tôi thấy Hưng tái mặt, nhìn vào mắt tôi. Rồi như chợt hiểu là tôi đang gạt chàng, Hưng giờ hai tay vờ bóp cổ tôi:

-Hắn là ai? Khai mau không thôi anh giết chết bây giờ...

Vừa nói Hưng vừa đưa hai tay lên cổ tôi. Tôi nhột quá, rụt cổ lại:

-Được, được, tha cho em, em nói... người đó có tên là... bé Đông...

Hưng chợt hiểu, chàng cười:

-Em thật là nghịch ngợm, hèn gì con nó nghịch giống em...

Tôi hỏi:

-Vậy nó giống anh cái gì?

Hưng hếch mũi:

-Thì đẹp trai, thông minh, khéo léo...

Tôi trề môi:

-Phải rồi, cái gì tốt thì giống anh, cái gì xấu thì giống em...

Hưng chợt ôm mặt tôi, dịu dàng nói:

-Cám ơn em...

-Cám ơn em chuyện gì?

Hưng lặp lại câu nói mà chàng đã nói hôm đầu tiên sau khi gặp tôi:

-Cám ơn em đã sanh con cho anh, đã đặt tên con theo ý của anh...

Tôi chớp mắt:

-Chính bé Đông đã giúp em có đầy đủ nghị lực để sống còn cho đến khi gặp lại anh...

Vòng tay Hưng trong mền xiết chặt lấy tôi:

-Hôm đó, mẹ anh gọi điện thoại cho anh từ Toronto, giọng nói của bà vẫn còn hồi hộp. Bà nói với anh là đã tìm được em, còn nhìn thấy em có một đứa con trai năm tuổi tên là bé Đông, nhìn giống hệt như anh ngày còn nhỏ. Anh nghe tên Đông là anh biết ngay nó là con của anh, anh vội lấy địa chỉ rồi tức tốc chạy ngay qua gặp em và con. À không, trên đường đi anh đã nghĩ đến bé Đông cho nên dù vội anh vẫn ghé ngang Toy-r-Us mua cho con hộp đồ chơi. Có lẽ em không thể nào hiểu được cảm giác của anh lúc đó, anh như đang sống trong mơ, không bao giờ dám tin là sự thật. Đoạn đường nếu bình thường lái xe chắc khoảng bảy tiếng, ngày hôm đó chưa đầy năm tiếng là anh đã đứng trước cửa nhà em. Em biết không, sau khi bấm chuông, tim anh như ngừng đập. Anh hồi hộp sợ người ra mở cửa không phải là em. Cuối cùng thì em xuất hiện đằng sau cánh cửa. Anh như người mất hồn, chỉ biết đứng nhìn em mà không nói được lời nào. Rồi bé Đông đi ra, giương đôi mắt ngây thơ nhìn anh. Không thể dùng lời để diễn tả cảm xúc của anh lúc đó, em có hiểu không? Trên đường đi, anh thật vui, thật hớn hờ. Trong lòng nghĩ là gặp lại em sẽ nói cho em nghe bao nhiêu nỗi nhớ thương đã chất chứa trong tim anh từ khi em bỏ đi, cho em biết anh yêu em đến thế nào. Vậy mà... vừa mở miệng đã bị em nói những lời tàn nhẫn như tát vào mặt anh, anh đành phải nén hết những lời đó xuống tận đáy lòng... Tôi nằm nghiêng, nhìn Hưng, mơ màng nhớ lại:

-Sáng hôm đó, mẹ anh đến tìm em. Sau khi nghe câu chuyện của anh, em thật xúc động. Bao nhiêu năm trời nay, tuy em xa anh nhưng vẫn mong anh tìm được hạnh phúc gia đình, nhưng không ngờ... Rồi mẹ anh ngỏ ý, muốn em trở lại với anh. Dĩ nhiên là em không chịu, dù rằng em vẫn còn rất yêu anh. Tuy em nghèo nhưng em vẫn có tự ái, đâu phải khi không muốn thì đuổi em đi còn khi cần lại gọi em trở về là em phải trở về. Rồi mẹ anh về, em ôm con mà cảm thấy vô cùng có lỗi với nó, và cũng có lỗi với chính bản thân em. Vì một chút tự ái mà nở lòng ngăn cản cho cha con, bà cháu nhận lại nhau. Bé Đông nói mẹ anh hỏi ngày sanh của nó, em biết ngay rằng mẹ anh đã đoán ra bé Đông là con của anh nhưng không hỏi em. Có lẽ mẹ anh sợ em chối, hoặc cũng có thể bà sợ em dẫn con dọn nhà đi mất trước khi gặp lại anh. Em nghĩ là mẹ anh sẽ cho anh biết để anh xuống tìm em và con, dù gì anh nói chuyện với em cũng dễ dàng hơn. Cả buổi chiều hôm đó, em sống trong sự hồi hộp. Ý nghĩ sắp sửa được gặp lại anh làm em run rẩy, đọng đến việc gì là hư việc đó. Nhưng không ngờ... anh xuất hiện mau ngoài sự tưởng tượng của em...

Hưng xiết chặt tôi vào người chàng, mặt tôi áp vào ngực Hưng, ngực chàng lúc nào cũng thật là ấm áp. Cảm giác được che chở, bảo bọc làm tôi yên lòng, khẽ nhắm mắt lại, hít nhẹ mùi thơm từ người Hưng. Tôi cảm thấy thật đầy đủ, cái gì đối với tôi bây giờ cũng không quan trọng nữa vì tôi đang được ở trong vòng tay của người tôi yêu. Hưng khẽ nâng cằm nhìn vào mắt tôi, ánh mắt chàng bây giờ tràn trề thương yêu. Hưng hôn nhẹ lên trán tôi, thì thầm:

-Thương em quá...

Tôi chớp mắt nhớ lại giây phút đầu tiên khi gặp lại Hưng:

-Buổi chiều hôm đó, nghe bấm chuông, không bao giờ em nghĩ là anh có thể xuất hiện nhanh như vậy. Cho nên khi nhìn thấy anh đứng ngoài cửa, em như muốn ngất đi. Trên người anh đầy những bông tuyết trắng xóa, y hệt như những ngày chúng ta còn là của nhau. Mặc cho bão tuyết, anh vẫn lái xe xuống Sherbrooke với em. Suýt chút nữa là em đã nhào vào lòng anh, cho anh hôn như ngày xưa... Hưng như không cảm được lòng, chồm qua tìm môi tôi. Nụ hôn của chàng lần này nửa như tha thiết, nửa như dịu dàng. Tôi ngược mặt đón nhận nụ hôn dài của Hưng, lòng mềm đi vì hạnh phúc.

Tôi nói tiếp khi nụ hôn chấm dứt:

-Rồi bé Đông chạy ra, nhìn anh ôm con, cảm giác của em lúc đó không thể nào diễn tả được. Có xúc động, có giận hờn và hình như có lẫn một chút... ghen tuông. Anh không ôm em mà lại ôm con, ý nghĩ anh xuống tìm con hơn là muốn gặp lại em làm em buồn ray rứt. Rồi em bảo bé Đông chào chú, có thể anh không tin, nhưng đó quả thật chỉ là một thói quen. Bạn của em đến nhà thì bảo bé Đông chào chú, em đâu tàn nhẫn đến nỗi tước đi quyền làm cha của anh...

Hưng vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán tôi, dịu dàng:

-Anh tin, anh tin em mà. Sở dĩ gặp em anh không ôm em là vì lúc đó anh như người mất hồn. Nhìn thấy em chẳng những còn sống mà còn mạnh khỏe, xinh đẹp hơn xưa anh vui mừng đến độ không biết mình phải làm gì. Vả lại, trong điện thoại mẹ anh có nói hình như em đã có người yêu. Cho nên dẫu có muốn, anh cũng đâu dám... Ngừng một chút, Hưng hỏi, nhưng tại sao sau đó em lại nổi giận, em nói với anh những lời tàn nhẫn, còn đặt chuyện sắp dẫn con đi Mỹ để gạt anh?

Tôi suy nghĩ:

-Em cũng không hiểu tại sao, có lẽ vì nỗi ám ức bị dồn nén trong năm năm trời khiến em muốn làm cho anh đau khổ để trả thù. Nhưng khi nghĩ lại thì em thấy mình vô lý, em tự quyết định xa anh chứ đâu phải anh bỏ em, sao lại giận anh? Bình thường em yêu anh hết mực, chỉ

cần nhìn anh buồn là em đã đau lòng rồi. Vậy mà hôm đó không hiểu tại sao nhìn anh đau khổ em lại không có cảm giác... Rồi anh đi về, sau đó khi anh trở lại, anh làm mặt lạnh lùng với em, không chịu hạ mình năn nỉ em. Vì tự ái, dĩ nhiên em phải lạnh nhạt lại với anh và em nghĩ có lẽ anh không còn yêu em nữa, anh xuống nhà em chỉ vì bé Đông, con của anh...

Như chợt nghĩ ra, Hưng hỏi:

-Nhưng cuối cùng làm sao em biết được lòng anh?

Tôi cười nhỏ:

-Tại nhờ em đã đọc được một lá thư của ai đó viết cho em mà không đủ can đảm đưa cho em nên dấu sau khung hình...

-Em thật đã đọc được lá thư đó? Lúc đó anh buồn quá, đành viết ra giấy cho vơi bớt chút cũng không nghĩ đến đưa cho em đọc, vì anh nghĩ em không còn yêu anh nữa...

Tôi nhìn Hưng:

-Vậy bây giờ biết là em yêu anh chưa? Từ khi quen anh, trong tim em chỉ có mình anh thôi, không ai có thể thay thế anh được cả...

Cánh tay Hưng xiết chặt, nụ hôn lại đến. Tôi vẫn run rẩy trong vòng tay Hưng như lần đầu tiên được chàng hôn. Bàn tay Hưng lùa vào bên trong chiếc áo ngủ rộng, âu yếm vuốt ve tôi. Cảm giác chợt dâng tràn, tôi cảm nhận được thân thể mình đang tê điếng vì sung sướng dưới bàn tay của chàng. Hưng thì thầm bên tai tôi:

-Bây giờ em hấp dẫn hơn xưa nhiều lắm, em có biết không?

Tôi ậm ừ trong cơn mê đắm:

-Tại sao?

Hưng tham lam hôn khắp người tôi:

-Em như một trái cây vừa chín tới, làm anh phải... chảy nước miếng mỗi khi nhìn...

Tôi cong người dưới những nụ hôn nóng bỏng của Hưng, hai bàn tay tôi xoắn lấy những sợi tóc của chàng. Chợt nhìn thấy cửa phòng vẫn còn mở, tôi đẩy nhẹ vai Hưng:

-Đóng cửa phòng lại đi anh...

Hưng như chợt tỉnh, mở mắt nhìn tôi. Trong mắt chàng tôi nhìn thấy ngọn lửa yêu đương đang ngùn ngụt cháy, hơn lúc nào hết tôi muốn mình bị đốt cháy đến tận cùng trong ngọn lửa này. Hưng bước xuống đi đến khép nhẹ cửa phòng rồi trở về nằm xuống bên tôi, chàng hỏi nhỏ:

-Em đã sẵn sàng sinh thêm cho anh một đứa con gái chứ?

Tôi không trả lời, vòng tay ôm lấy cổ Hưng kéo về phía mình. Chàng hiểu ý cúi xuống vừa hôn tôi vừa nói:

-Chẳng những em hấp dẫn hơn xưa mà em còn nồng nhiệt hơn xưa nữa, không biết anh còn đủ sức để yêu em hay không...

Trong hơi thở dồn dập, tôi nũng nịu đáp lời chàng:

-Nếu anh không đủ sức, em sẽ đi kiếm người khác yêu em...

Hưng đang say sưa hôn tôi chợt ngưng lại, tôi ngạc nhiên hé mắt nhìn. Hưng trừng mắt:

-Cấm không được nói với anh như vậy...

Chợt nhận ra giọng điệu độc tài của người tôi yêu sáu bảy năm về trước. Tôi khép nhẹ mắt, xúc động. Hưng thấy tôi không trả lời, tưởng là tôi giận nên hơi hốt hoảng gọi:

-Trâm, giận anh hờ? Anh xin lỗi, nhưng...

Tôi mở mắt, chàng ngưng ngang câu nói khi nhìn thấy giọt nước mắt vì cảm động của tôi rơi xuống. Hưng vẫn không hiểu nỗi cảm xúc của tôi, chàng lo lắng:

-Đừng khóc mà, anh không cố tình la em đâu...

Tôi nói nhỏ:

-Em muốn nghe anh nói nữa...

Hưng ngạc nhiên:

-Nói cái gì?

-Nói... anh cấm em như vậy đó, như vậy mới đúng là con người độc tài mà em đã yêu...

Hưng đã hiểu, chàng lại cúi xuống trên môi tôi:

-Trời, em dễ thương như thế này làm sao anh chịu nổi...

Và như vậy, chúng tôi lại trở về là của nhau như xưa. Có lẽ còn say đắm và nồng nàn hơn xưa. Nỗi nhớ thương chất chứa trong năm năm trời, giờ như đã được giải tỏa và biến thành những cơn thác lũ của Hưng đổ tràn vào người tôi. Tôi mê mải, sung sướng đón nhận tình yêu tràn trề, đầy ắp của chàng. Sau đó, tôi ôm người tôi yêu ngủ một giấc ngon lành.

Mùa Đông Trên Đỉnh Yêu Thương

Chương 10

Đang say sưa dết mộng, tôi chợt giật mình vì nghe hình như có tiếng

bé Đông khóc gọi mình. Tôi mở choàng mắt thì đã thấy bên cạnh Hưng nhảy xuống khỏi giường ra mở cửa. Bé Đông đứng bên ngoài cửa hai tay dụi mắt mếu máo khóc, Hưng cúi xuống bế con lên đi lại giường. Chàng đặt bé Đông nằm xuống cạnh tôi rồi nằm xuống cạnh bé Đông, kéo mền đắp cho cả ba người. Hạnh phúc như tràn ngập xung quanh chúng tôi. Bé Đông được nằm ấm áp trong mền đã nín khóc, nó bắt đầu thắc mắc:

-Mẹ ơi, sao chú Hưng không bệnh mà được ngủ với mẹ?

Nghe câu hỏi của con tôi vừa buồn cười vừa xấu hổ. Khi bé Đông bệnh tôi thường cho nó sang phòng ngủ chung với tôi, bây giờ nó hỏi như vậy thật không biết làm sao mà giải thích. Bên kia Hưng đang nhìn tôi bằng ánh mắt thích thú, tôi dùng mắt bảo chàng ứng phó với bé Đông. Hưng hiểu ý, xoay mặt bé Đông qua phía mình. Tôi thấy Hưng cũng hơi ngập ngừng không biết phải nói sao cho con hiểu. Cuối cùng Hưng nói:

-Không phải tại chú bệnh mà được ngủ với mẹ. Tại tối hôm qua mẹ của bé Đông những nhẽo khóc nhè nên chú phải qua đây dỗ mẹ, rồi sau đó chú ngủ quên luôn ở đây...

Mũi lòng khi nghe Hưng vẫn còn xưng chú với con, tôi nghĩ đã đến lúc cho cha con họ nhận lại nhau cho nên tôi trở mình nằm xấp. Nhìn vào gương mặt ngây thơ của bé Đông, tôi hỏi:

-Đông còn muốn gặp ba không?

Hưng cũng bắt chước nằm giống tôi, chúng tôi cùng đối diện với bé Đông. Bé Đông không trả lời liền, nó mở to mắt nhìn tôi một lúc rồi lắc đầu:

-Đông chưa đủ lớn, ba sẽ chưa về...

Tôi liếc nhìn Hưng, chàng đang xúc động với lời nói tội nghiệp của bé Đông. Tôi hỏi con:

-Vậy Đông có thương chú Hưng không?

Bé Đông gật đầu lia lịa, mắt nhìn sang Hưng:

-Thương, Đông thương chú Hưng nhất...

Tôi vờ giận:

-Đông thương chú Hưng thôi, không thương mẹ nữa sao?

Bé Đông vừa đưa một tay ôm cổ Hưng, một tay ôm cổ tôi vừa nói:

-Đông thương luôn hai cái...

Hưng nhìn tôi không hiểu bé Đông muốn nói gì. Tôi cười không trả lời Hưng mà giải thích với con:

-Hai người, không phải hai cái. Đông nhớ chưa, lần sau phải nói cho

đúng...

Hưng cười nhỏ, chàng không hiểu ngôn ngữ của bé Đông cũng không có gì là lạ. Chính tôi sống với con từ nhỏ mà nhiều khi còn phải suy nghĩ thật lâu coi nó muốn nói cái gì. Thời gian ở trường của bé Đông còn nhiều hơn ở nhà với tôi, và khi ở nhà tôi lại bắt buộc nó phải nói tiếng Việt, nên nhiều khi nó nói tiếng Việt kiểu... Canada. Tôi trở về đề tài lúc ban đầu:

-Đông thương chú Hưng vậy Đông có muốn chú Hưng làm ba của Đông không?

Bé Đông sáng mắt, hết nhìn tôi rồi lại nhìn Hưng:

-Thật chú Hưng làm ba của Đông hở mẹ ơ?

Tôi gật đầu:

-Vậy Đông chịu không?

Bé Đông không trả lời tôi, nó choàng tay ôm cổ Hưng. Hưng cảm động cúi xuống áp mặt vào má bé Đông. Tôi nói với con:

-Vậy Đông gọi ba đi...

Bé Đông vẫn còn ôm cổ Hưng, nó gọi thật ngoan:

-Ba ơi...

Tôi thấy Hưng xiết chặt con vào lòng, mặt vẫn kề bên má nó. Hai dòng lệ lăn nhẹ trên má tôi. Tình phụ tử thiêng liêng đã khiến bé Đông thích Hưng từ ngay sau lần đầu tiên gặp gỡ. Bây giờ nó được gọi Hưng là ba có lẽ nó sung sướng lắm, bởi vì nó cũng đã có ba như mọi người rồi. Còn Hưng, tôi biết khi nghe bé Đông gọi mình là ba thì không có gì cảm động bằng. Chàng đang ôm con nghẹn ngào không nói được tiếng nào. Bé Đông bỗng rời khỏi vai Hưng, nó quay lại tôi:

-Mẹ ơ, chú Hưng...

Tôi nhắc nó:

-Là ba, không phải chú Hưng...

Bé Đông lập lại như cái máy:

-Mẹ ơ, ba cũng thương Đông giống mẹ vậy đó...

Tôi ngạc nhiên:

-Sao Đông biết?

Bé Đông đưa tay lên chùi má:

-Ba cũng ôm Đông khóc ướt mặt Đông giống mẹ...

Tôi chợt hiểu, Hưng đang cố gắng kiềm chế xúc động. Chàng gượng cười nói với bé Đông:

-Đông lém giống mẹ quá...

-Lém là gì vậy mẹ ơi...

Tôi buồn cười, bé Đông từ nhỏ sống với tôi cho nên nó đã quen. Cái

gì cũng mẹ ời, mẹ ời. Bây giờ Hưng nói với nó, nó không hiểu cũng gọi tôi mà hỏi. Tôi đưa mắt nhìn Hưng, chàng đã qua khỏi cơn xúc động đang tìm lời để giải thích chữ lém với con. Chữ này tôi quả thật chưa bao giờ nói với bé Đông. Hưng bẹo má bé Đông:

-Lém là... hay đặt những câu hỏi hóc búa giống bé Đông đó...

-Hóc búa là gì vậy mẹ ời...

Hưng càng giải thích bé Đông càng hỏi thêm. Tôi bật cười. Hưng có vẻ ngượng vì bị bé Đông hỏi dồn nên nhui đầu vào bụng bé Đông cho nó đừng hỏi nữa. Bé Đông bị nhột, cười dòn tan. Hưng nghe con cười cũng cười theo. Tôi nhìn hai cái lúm đồng tiền một lớn một nhỏ, không dẫn được lòng được nên cúi xuống hôn lên má bé Đông.

Ngước lên thấy Hưng đang cười nên ghé hôn luôn lên má chàng. Bé Đông không cười nữa, nó lại hỏi:

-Mẹ cũng thương ba như thương Đông hờ mẹ ời...

Tôi đỏ mặt nhìn Hưng, ý nói con anh thật quá lắm. Hưng nheo mắt như ngầm bảo nó giống em đó. Chúng tôi cùng nằm xuống bên cạnh bé Đông. Một lát sau, bé Đông quay sang tôi nói lại một câu quen thuộc:

-Mẹ ời, Đông đói...

Tôi nhìn đồng hồ trên tường, đã chín giờ sáng. Tôi ngồi dậy, Hưng và bé Đông cũng ngồi dậy theo tôi. Tôi nói với Hưng:

-Bao tử của con anh giống như cái đồng hồ vậy đó, mỗi lần nó kêu đói là y như rằng đã đến giờ ăn...

Hưng đưa tay xoa bụng:

-Vậy là nó giống anh, anh cũng đói này giờ mà không dám kêu...

Chúng tôi cùng ăn sáng, Hưng nhìn bé Đông ngoan ngoãn đưa từng muỗng cereal vào miệng mà không đổ chút nào ra ngoài, rồi nhìn sang tôi. Nhìn vào mắt chàng tôi hiểu Hưng muốn khen tôi khéo dạy con. Tôi vừa định nheo mắt trêu Hưng thì nghe bé Đông nói:

-Mẹ ời, ăn xong Đông muốn chơi tuyết...

Không hẹn mà Hưng và tôi cùng nhìn nhau, kỷ niệm ủa về trong tim. Tôi nghe chơi vơi trong đôi mắt chàng. Hưng nheo một mắt, đôi môi chum lại ra dấu gửi tôi một nụ hôn. Tôi hơi đỏ mặt, người tôi yêu vẫn tinh tứ dễ thương như ngày nào. Bé Đông không nghe tôi trả lời, lại hỏi tiếp:

-Được không, mẹ ời...

Hưng trả lời con thay tôi:

-Được, ăn xong ba đưa hai mẹ con ra làm người tuyết...

Bé Đông vui mừng cúi xuống tiếp tục ăn. Tôi cảm động nghe Hưng xưng ba với con. Chàng đã lấy lại vai trò chủ gia đình, quyết định mọi

việc thay tôi.

Ăn xong, mọi người đi mặc đồ. Tôi lục tung trong tủ tìm bộ đồ tuyết của tôi đã để lại ngày nào mà không thấy. Hưng hỏi, em muốn tìm gì. Tôi đáp, bộ đồ tuyết màu hồng của anh mua cho em. Hưng à một tiếng rồi đi vào phòng ngủ của tôi, khi trở ra trên tay chàng cầm bộ đồ đưa cho tôi. Tôi định hỏi, sao lại ở trong đó, nhưng chợt nhớ lại trong lá thư Hưng viết rằng những lúc nhớ tôi chàng thường ôm bộ đồ này mà ngủ. Cho nên tôi nhìn chàng bằng đôi mắt đắm đuối, Hưng hơi bối rối. Tôi bắt chước Hưng chụm môi hôn trả lại chàng, Hưng chớp mắt cảm động vì cử chỉ của tôi. Hơn lúc nào hết, tôi cảm thấy hạnh phúc thật đơn giản và dễ tìm.

Bé Đông đã mặc xong quần áo của mình, nó đang lui cui mang boots. Khi bé Đông đứng dậy, nhìn thấy tôi trong bộ đồ tuyết, nó nói, Đông thích mẹ mặc đồ này. Tôi hỏi, tại sao, bé Đông đáp, nhìn mẹ đẹp lắm. Tôi cảm động, con tôi thật "lém". Tôi ngược lên, bắt gặp ánh mắt Hưng đang nhìn. Tôi đọc được chàng muốn nói, em thấy con anh giống anh không, mới năm tuổi đã có khiếu thẩm mỹ. Tôi trề môi trêu chàng.

Quả như tôi đoán trước, tuyết rơi suốt từ chiều hôm qua cho đến sáng hôm nay cho nên khoảng sân sau tràn ngập tuyết trắng xóa. Bé Đông thích thú lăn mình trong đồng tuyết, hành động giống hệt Hưng cách đây tám năm. Trời hôm nay không lạnh lắm, nhiệt độ có lẽ khoảng ba bốn độ dưới zero. Tuyết đã ngừng rơi nhưng bầu trời không có nắng, nhờ vậy mà đỡ lạnh. Ở đây lâu rồi tôi có kinh nghiệm, vào mùa Đông mà cứ ngày nào ở trong nhà nhìn thấy nắng đẹp là y như rằng nhiệt độ bên ngoài rất lạnh.

Chúng tôi ngồi trên tuyết nhìn bé Đông đang cắm cúi đào đào, xúc xúc với mấy cái đồ chơi mà tôi đã mua cho nó hôm qua. Cảm giác trong tôi bây giờ thật khó diễn tả thành lời, năm năm nay đã quen một mình lo cho con. Bây giờ có thêm Hưng chung vai gánh vác, tôi cảm thấy thật nhẹ nhàng. Tựa đầu vào vai Hưng, tôi cảm thấy lòng mình thật bình yên. Kể từ nay, tôi có thể nghỉ ngơi, Hưng sẽ thay tôi chăm sóc cho con. Còn tôi, đã đỡ lo cho bé Đông còn được quyền thỉnh thoảng nhõng nhẽo với chàng. Hưng choàng tay ôm vai tôi, tôi nói nhỏ:

-Em cảm thấy hạnh phúc...

Hưng xoay người lại nhìn vào mặt tôi, ánh mắt say mê và triu mến.

Chàng nói dịu dàng:

-Hôm nay nhìn mặt em thật tươi tỉnh, em có biết tại sao không?

Điều này tôi cũng nhận ra khi rửa mặt sáng nay, tôi lắc đầu:

-Tại sao?

Hưng cười cười: -Tại nhờ được anh... tưới tối hôm qua...

Tôi đỏ mặt:

-Anh... kỳ...

Hưng tình tứ:

-Nhìn em đỏ mặt dễ thương ghê, anh muốn hôn em...

Vừa nói Hưng vừa áp mặt vào mặt tôi định hôn. Tôi đẩy Hưng ra lắc đầu chỉ vào bé Đông. Hưng nói:

-Không sao đâu, nó đang mê chơi, không nhìn đâu mà sợ...

Tôi ngại ngần nhưng cũng để cho Hưng ôm và hôn lên môi, trời thì lạnh mà môi chàng thật nóng. Tôi ôm ghì lấy Hưng quên cả mối lo bị bé Đông bắt gặp. Chúng tôi say sưa hôn nhau, không phải một mà là nhiều nụ hôn nối tiếp nhau. Khi Hưng buông tôi ra, ánh mắt chàng nhìn tôi âu yếm, chàng thì thầm:

-Em thật tuyệt, ăn hoài cũng không thấy chán...

Tôi nũng nịu:

-Anh bây giờ... hư hơn ngày xưa...

Vừa nói tôi vừa nhìn về phía bé Đông đang ngồi xoay lưng lại chúng tôi. Nó không còn chơi tuyết nữa mà đang ngồi im để hai tay lên mặt.

Tôi chỉ Hưng xem, chàng gọi:

-Đông, sao không chơi nữa, con làm gì đó?

Bé Đông vẫn không bỏ hai tay xuống, nó nói lớn:

-Đông không nhìn thấy được...

Hưng nhào đến bên bé Đông. Có lẽ chàng cũng giống tôi nghĩ là bé Đông bị cái gì vào mắt nên không nhìn thấy được, nhưng phản ứng của Hưng thì nhanh hơn tôi nhiều. Tôi thấy Hưng gỡ hai tay bé Đông ra và nói:

-Đâu có gì đâu, sao không nhìn thấy?

Bé Đông nói:

-Mẹ bảo con nít không được nhìn người lớn mi nhau, phải che mắt lại...

Tôi chợt hiểu, Hưng quay lại nhìn tôi khẽ nháy mắt cười. Chàng nói với bé Đông:

-Bây giờ xong rồi, Đông có thể nhìn được rồi...

Rồi Hưng nói với bé Đông:

-Mình đi làm người tuyết nghe...

Tôi ngồi yên nhìn Hưng chơi với con, hạnh phúc ngập lòng. Chẳng bao lâu Hưng đã làm xong một người tuyết thật lớn, còn muốn lớn hơn người tuyết chúng tôi làm năm nào. Bé Đông thích quá đứng ngược mắt nhìn mê say, tôi nghe Hưng hỏi con:

-Đồng thích không?

Bé Đông gật đầu:

-Người tuyết này cao quá ba ới...

Tôi mỉm cười, nó đã không còn gọi mẹ ới theo thói quen năm năm nay nữa. Hưng cũng nhận ra điều này, tôi thấy chàng có vẻ cảm động vì tiếng ba ới của bé Đông gọi. Chàng giúp bé Đông mang mấy thứ đồ chơi lại gần người tuyết cho con chơi tiếp rồi trở về bên tôi.

Vừa ngồi xuống cạnh tôi Hưng vừa nói:

-Con em thật... khó đối phó...

Không thấy tôi trả lời, Hưng quay lại nhìn:

-Em sao rồi?

Tôi vờ phụng phịu:

-Anh thương con hơn thương em, lo chơi với nó không chơi với em...

Hưng cười:

-Thì ra có người đang ghen với con. Anh đã chơi với em... cả đêm hôm qua rồi. Phải để dành sức cho tối nay chứ...

Tôi chồm qua đám nhẹ vào vai Hưng:

-Anh... thật bậy bạ, đâu phải em muốn nói cái đó đâu...

Hưng ôm lấy tôi, cảm giác được chàng ôm vẫn sung sướng như ngày nào. Tôi ngoan ngoãn nằm im trong lòng Hưng. Chàng cúi nhìn vào mặt tôi, chắc lười:

-Vợ anh lại đỏ mặt rồi, em có biết mỗi lần nhìn em đỏ mặt là anh muốn... cắn lắm không?

Hai chữ vợ anh của chàng làm tôi xúc động. Tôi vờ giãy nảy trong lòng chàng:

-Ai thèm làm vợ anh...

Giọng Hưng trở nên nghiêm trang:

-Anh sẽ về lo gấp đám cưới của mình. Đám cưới xong em nghỉ làm ở nhà lo cho bé Đông và chờ sanh con cho anh...

Tôi ngại ngùng:

-Thôi, em già rồi, bé Đông cũng đã năm tuổi, đám cưới người ta cười chết...

Hưng cúi xuống nhìn vào mặt tôi:

-Mình sống cho mình, đâu phải cho thiên hạ. Vả lại... nhìn em đâu có già...

Tôi nói:

-Nhưng mà... em không ở nhà đâu, buồn lắm. Em muốn trở lại làm thư ký cho anh như ngày xưa...

Hưng cười:

-Em định đi theo canh chừng anh hử? Sợ anh theo cô thư ký giống

theo em ngày xưa sao?

Những kỷ niệm cũ lại hiện về trong trí làm tôi mềm lòng. Tôi nhìn Hưng, cảm thấy yêu chàng quá đỗi. Hưng hình như cũng có cùng ý nghĩ giống tôi, ánh mắt chàng nhìn tôi thật dịu dàng và chan chứa thương yêu. Tình yêu của chúng tôi qua bao nhiêu trắc trở giờ đã được lặng yên. Sóng gió đã tan, mưa bão cũng đã tạnh. Hình như Hưng nói đúng, cuộc tình của chúng tôi gắn liền với mùa Đông, ngay cả gặp lại nhau sau năm năm xa cách cũng vào một ngày mùa Đông. Tôi nói ý nghĩ này với Hưng, chàng gật đầu nói:

-Mùa Đông tuy lạnh nhưng cuộc tình mùa Đông của chúng ta thì lại nồng ấm vô cùng. Từ đây anh hứa sẽ bao bọc, che chở, thương yêu em và những đứa con của chúng ta bằng hết sức của mình. Em có thể nghỉ ngơi và yên lòng giao hết mọi việc cho anh, anh sẽ không làm em thất vọng.

Tôi xúc động, hình như trước mặt tôi bây giờ là Hưng của cách đây mười năm. Tự tin, đa tình, và rất đỗi galant. Quên cả việc bé Đông có thể nhìn thấy, tôi bá cổ Hưng kéo xuống đắm đuối hôn.

Chàng hôn lại tôi thật nồng nàn, chúng tôi như tan biến trong nhau thành một thể duy nhất. Trong một thoáng, tôi có cảm giác bình bông như đã lên đến tận đỉnh yêu thương. Ở đó có Hưng, có tôi, có bé Đông và hình như có cả đứa con gái của chúng tôi tên Tuyết nữa...

Montreal, những ngày lập Đông, 2005
Phạm Lệ An

Nguồn: phamlean.com

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 18/11/2009 3:57:52 CH